

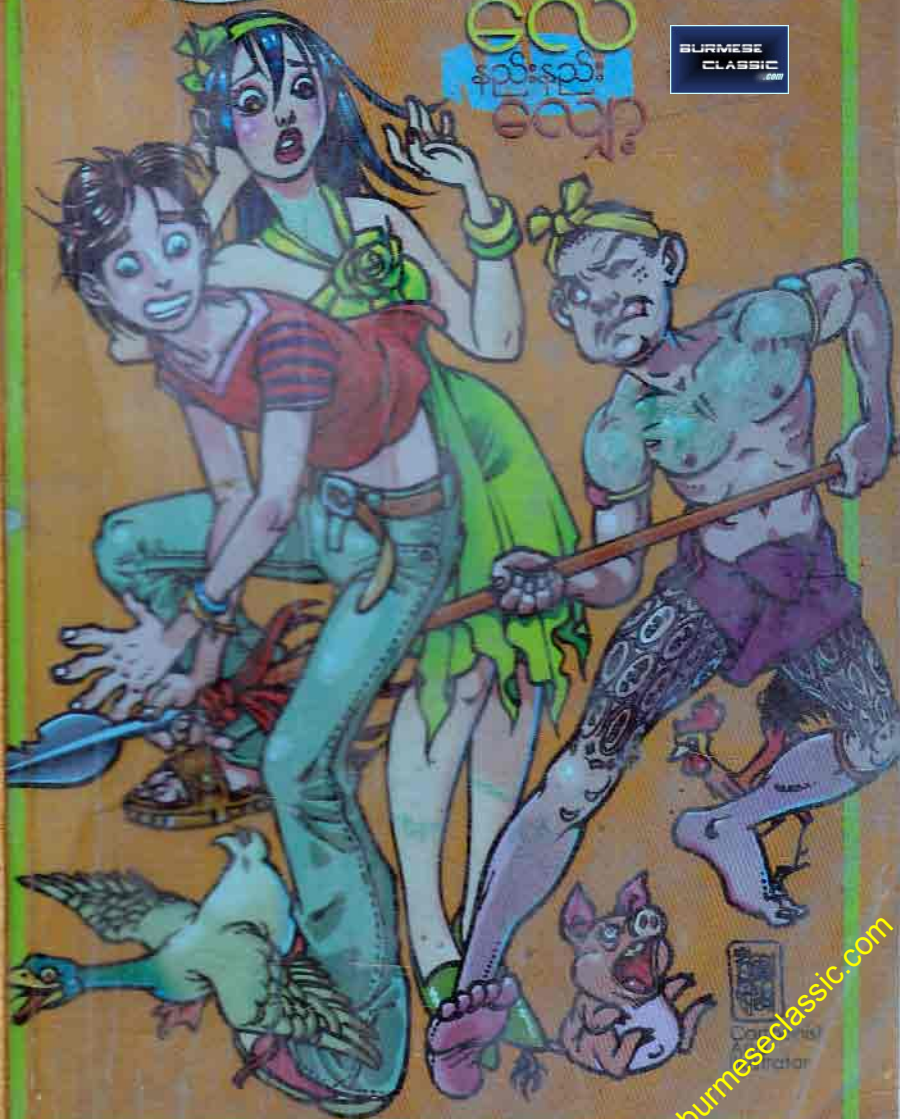
အချစ်ဟာသ လုံးချင်းဝတ္ထုသစ်

ချစ်အားမရ

၆၀၀

နည်းနည်း
စေ့စေ့

BURMESE
CLASSIC
COM

ပုံနှိပ်မှတ်တမ်း

စာမူခွင့်ပြုချက်အမှတ် - ၅၀၀၃၆၅၀၃၀၈

မျက်နှာရုံးခွင့်ပြုချက်အမှတ် - ၅၀၀၅၀၀၀၄၀၈

ထုတ်ဝေသူ ◆ ဦးကျော်ဆန်း (မြ-၀၉၃၂)
ရဲအောင်စာပေ၊ အမှတ် (၂)၊
ဈေး(၁)လမ်း၊ မင်္ဂလာတောင်ညွန့်မြို့နယ်၊
ရန်ကုန်။

အတွင်းနှင့်အရုံးပုံနှိပ်သူ ◆ ဦးစောမင်းအေး (မြ-၀၇၁၂၅)
စောပုံနှိပ်တိုက်၊ (၃၈၆)၊ အင်ကြင်းမြိုင်လမ်း၊
(၂၃)ရပ်ကွက်၊ သယံဇာတကျွန်းမြို့နယ်၊
ရန်ကုန်မြို့။

ပုံနှိပ်ခြင်း ◆ ပထမအကြိမ်၊ ၂၀၀၈ ခုနှစ်၊
မေလ။

အုပ်ရေ ◆ ၅၀၀ အုပ်

တန်ဖိုး ◆ ၁၀၀ ကျပ်

ဖြန့်ချိရေး ◆ ဖိုးလပြည့်စာပေ
အမှတ် (၂၂၃)၊ စီ-၄၊ ၃၁ လမ်း၊
ပန်းဘဲတန်းမြို့နယ်၊ ရန်ကုန်မြို့။
-095163764

အခန်း (၁)

ခနဲဖြူနဲ့ကျုံ့ပျော်ကိုသွားတဲ့ကားလမ်းပေါ်မှာ ပျဉ်ကသာဆိုတဲ့
လမ်းဘေးရွာကလေးရှိတယ်။ ခနဲဖြူကနေ ဆယ်မိုင်လောက်တော့ဝေးမှာ
ပေါ့။ အဲဒီရွာဘက်ကိုဆွဲတဲ့ ချက်ပက်လက်အင်ဂျင်၊ ဘားမားဘော်ဒီနဲ့ကား
တွေရှိတယ်။ ဘယ်လောက်လမ်းကြမ်းကြမ်း တအိအိနဲ့မောင်းသွားတာထဲ
ကားထဲပါလာတဲ့ ပါစင်ဂျာ(ခရီးသည်)တွေဆိုတာ ကောက်ထဲကို မိန့်တုန်း
လိုခံခံရသလိုကိုဖြစ်လို့။

ပျဉ်ကသာရွာဆိုတာ ကားလမ်းတစ်လျှောက် ရှည်လျားတဲ့ရွာ
တန်းရှည်ကလေးပါ။ ဆေးရုံရှိတယ်။ အ-ထ-က ကျောင်းဆိုတယ်။ ရဲ
စခန်းရှိတယ်။ တောမြို့ကလေးပေါ့။ လက်ဖက်ရည်ဆိုင်၊ တာရာဆိုတာ
ဆိုင်နဲ့ ကုန်ခြောက်ဆိုင်တွေရှိတယ်။

ရွာအနောက် လမ်းမတန်းအိမ်တွေရဲ့နောက်မှာ ကြည်နူးဆိုတဲ့
ချောင်းကလေးရှိတယ်။ ကားလမ်းနဲ့အပြိုင်စီးဆင်းနေတဲ့ ချောင်းကလေး

ဖိုးလပြည့်စာပေ

ချစ်မှုဆိုင်

ပါ။ နွေအခါများဆိုရင် စိမ်းမြအေးစိမ့်နေတာပဲ။ ဒီတစ်ရွာလုံးက ဒီချောင်းကို အသက်သွေးကြောလို သဘောထားကြတယ်။ ချိုးကြတယ်။ သောက်ကြတယ်။ သုံးကြတယ်။ ဒီရွာကလူတွေက ဒီချောင်းကလေးကို တန်ဖိုးထားကြတယ်။

ဒီရွာကလူတွေ တန်ဖိုးမထားတဲ့အရာဆိုလို့ သီးနှံဖျက်ပိုးနဲ့ လူဖျက်ပိုးတစ်ကောင်ဖြစ်တဲ့ စိန်ဂေါ်လီပဲရှိတယ်။

စိန်ဂေါ်လီဆိုတာ အသက်အစိတ်လောက်ရှိတဲ့ ကာလသားပေါက်ကြီးပေါ့။ ဆယ်ကျော်သက်လူငယ် တွေထက်စာရင်တော့ လူပျိုဟိုင်းကြီးအရွယ်ပေါ့။

လူပုံစံက အသားလတ်လတ်၊ မျက်ခုံးကောင်းကောင်းနဲ့ ချောလဲမချောသလို လှလဲမလှဘူးဆိုတဲ့ရုပ်မျိုး။ အရပ်ကအလောတော် နေပုံထိုင်ပုံက ဂေါ်လီဆန်တယ်။ မြို့ကလူတွေလို ဂေါ်လီဆန်တာမဟုတ်ဘူး။ တောလူတွေလိုဂေါ်လီဆန်တာ။

လေဘေးဘောင်းဘီနဲ့ အင်္ကျီဒီမိုင်းမျိုးစုံကို ထည်လဲနဲ့ဝတ်ပြီး လမ်းဘေးချရောင်းတဲ့ အပေါစားနေကာမျက်မှန်ကိုတပ်၊ စီးကရက်မှိုတက်ခဲပြီး စတိုင်(လ်)ထွားတတ်တဲ့ငွေပေါ့။ အပေါ်ကသာ သူ့ကိုယ်သူတော့ အပျံစားဝတ်ထားပြီထင်နေတာ။ တစ်ခါတလေ အောက်ကဖိနပ်ပါတာမဟုတ်ဘူး။ သားရေသစ်ကြိုးဖိနပ် အမြီးပြတ်ကြီး စီးချင်လည်းစီးတတ်သေးတယ်။ နောက်တော့ အခြင်မတော်တဲ့ မြို့ကလူတစ်ယောက်က သနားလို့ပေးလိုက်တယ်နဲ့တူပါရဲ့။ ကွင်းထိုးဖိနပ်အဟောင်းနဲ့၊ ကင်းမတ်ဖိနပ် ခြေသန်းပေါက်ထွက်ကြီးနဲ့ ရွာထဲလှည့်ကြွားနေတော့တာပဲ။

ကျေးလက်ရွာသူလေးတွေတွေ့ရင်လဲ ဟန်ရေးပြလိုက်ရတာ အင်မာ။ လက်ထဲတံတွေးထွေးပြီး ဆံပင်ကိုသပ်ဖိတယ်။ မျက်နှာပေါ်က ချွေးတွေကို အင်္ကျီခိုက်လှန်ကောက်ပွတ်ပြီး သူ့ကိုယ်သူ ခန့်ခြားအောင်

ပြောပြတယ်။ ပြီးရင် မ၊မှန်သမျှ တွေ့မရှောင်ဂေါ်တော့တာပဲ။
စိန်ဂေါ်လီလို့ ဒီရွာလူတွေခေါ်ကြရတာကလဲ ဂေါ်လီကံတိုင်း အလီလီလွဲခဲ့ရပေါင်းများလို့ ဂေါ်လီကြီးလို့ခေါ်ကြတယ်။ နောက်တော့ သူတို့အမျိုးက ဘယ်သူမဆို နာမည်မှည့်တိုင်းစိန်ပါကြတယ်။

ဥပမာ ဒေါ်စိန်ငွေ
ဦးစိန်လှ
စိန်မြမောင်
မမြစိန်

မောင်စိန်သီး အစရှိသဖြင့် စိန်ပါအောင်မှည့်ကြတယ်။ သူနာမည်အရင်းကစိန်ကြီးပါ။ အဲဒီကစိန်ပြုတ်ပြီး ဂေါ်လီနဲ့တွဲပေးလိုက်တော့ စိန်ဂေါ်လီဖြစ်သွားရော။

စိန်တစ်လုံးပါအောင်မှည့်တတ်တဲ့ သူတို့အမျိုးကို သူတို့ဘာသာ ဂုဏ်တင်ကြားဝါးလိုက်ကြသေးတယ်။ သူတို့အဘိုးအဘေးတွေက စိန်ကုန်သယ်တွေတဲ့။ စိန်ရောင်းစားခဲ့ကြဖူးတာတဲ့။ အမှန်တော့ ဒညင်းသီးဆားရည်စိမ်၊ သရက်သီးဆားရည်စိမ်တွေ ရောင်းခဲ့ကြတာပါလို့ ရှေးမှီနောက်မှီ အဘိုးအဘွားတွေက ထောက်ပြပြောဆိုကြတယ်။ ဒီနေ့ထက်ထိလဲ ဆားရည်စိမ်တွေရောင်းနေကြတုန်းပဲ။

ဒညင်းသီးရှားတဲ့အချိန်ထိ ဒီရွာထဲကအိမ်သာတွေမှာ ဒညင်းသီးနဲ့တွေ မွန်ထွက်နေတာ သူတို့လက်ချက်ပေါ့။ သူတို့ရောင်းလို့ တစ်ရွာလုံးဝယ်စားပြီး ယိုထားတဲ့အနံ့အသက်တွေများ ပြင်းချက်ကတော့တစ်ကုန်ပဲ။

ဒီရွာထဲမှာ စည်ခနဲညံခနဲဖြစ်လိုက်လို့ကတော့ ဘယ်သူလဲလဲနဲ့ စိန်ဂေါ်လီပဲ။ မနေ့က အမှုကမပြီးပြတ်သေးဘူး။ ဒီနေ့အမှုကထင်တတ်နေပြီဆိုတဲ့ကောင်မျိုး။

ဖိုးလပြည့်စာပေ

ချစ်မှုအပိုင်း

မနေ့က ကျော်စိုးနဲ့ ကြက်ပိုင်းမှာရန်ဖြစ်တယ်။ အဲဒါနဲ့အပြန် အလှန်တိုင်တောကြလို့ ရဲစခန်းမှာ ရှင်းလို့မပြတ်သေးဘူး။ ဒီကနေ့ ကျော်စိုးနဲ့အေးအေးကြွယ်နဲ့ ထပ်ကိုင်တက်ပြန်တယ်။

အေးကြွယ်ဖြတ်သွားတာကို အနားကနေ သိချင်းစောင်းဆိုသွား လို့တဲ့။ အေးကြွယ်နာလောက်တဲ့သိချင်းကိုဆိုလို့ အေးကြွယ်က ရွာလူကြီး တွေကိုသွားတိုင်တာလေ။ ရွာလူကြီးတွေက စိန်ဂေါ်လီကို ခေါ်ရှင်းခိုင်းတာ ပေါ့။

“တိုက်ဆိုင်သွားတာပါလို့မညာပါဘူး။ ကျွန်တော်က အေးကြွယ် ကို ဖွန်းလိုက်တာပါ”

“ဟဲ့... နင်ဖွန်းရအောင် ငါက ငါးခွမမှမဟုတ်တာကောင်စုတ် ရဲ့”

အေးကြွယ်က ကက်ကက်လန်ပြန်ရန်တွေ့တယ်။ စိန်ဂေါ်လီ က ...

“ဒီလိုပါခင်ဗျား။ ကျွန်တော်က မြို့မှာရေပန်းစားနေတဲ့ စိုင်းစိုင်း ခင်းလှိုင်ရဲ့သိချင်းကို ဆိုလိုက်တာပါ”

လူကြီးက ရိုးအေးကြီးဦးဘထွန်းဆိုတော့ ...

“အဆိုတော်က ရေပန်းစားတယ်ဆိုတော့ ပန်းစားစုန်းလို ရေစား တဲ့စုန်းမို့လို့လား”

“ရေပန်းစားတယ်ဆိုတာ လူတွေရဲ့နှုတ်ဖြားမှာ ကျော်ကြားနေတာ တို့ပြောတာပါ ဘကြီးထွန်းရဲ့၊ ဘကြီးကလဲ ဘာမဆို လိုက်တွေးပြောနေ တာနဲ့ ကျွန်တော်ပြောချင်တဲ့ဆီကို မရောက်တော့ဘူး”

“ဟေ့ကောင်... လူကြီးကို ပြန်မခံပြောနဲ့”

အတွင်းရေးမှူးကော်ကိတ်တို့ ကိုကျော်ကဝင်ဟောက်လာသလို၊ စိန်ဂေါ်လီက ...

လေ...နည်းနည်းလျှော့

“ဟုတ်ပါပြီ ... ဆင်ခြင်ပါမယ်... ဟောက်စားကြီးရယ်”

“ကောက်... ဒီကောင်တော့ကွာ”

“ဦးကျော်... အဲဒီကောင်က ကျွန်မကို မိုက်တာတွေရော ဓါတ် လိုက်တာတွေရော သိချင်းထဲစောင်းဆိုပြောတာရှင်၊ ကျွန်မနာမည်တောင် ပါသေးတယ်၊ အဲဒီသိချင်းကို ကျွန်မဆိုပြတတ်ဘူး။ သူ့ကိုပဲဆိုခိုင်းပါ။ ကျွန်မကို မိုက်ရိုင်းတယ် ဓါတ်လိုက်သေပါစေလို့ အကြံပက်စက်ပြီး ကျိန်စာတိုက်တဲ့သိချင်းပါ”

“ဟေ့ကောင် အဲဒါဟုတ်လား”

“မဟုတ်ပါဘူး ကျွန်တော်ရှင်းပြပါမယ်၊ သိချင်းကို နားထောင် ကြည့်ပါဗျ... မိန်းကလေးတွေ... သိပ်မိုက်တယ်... နှလုံးသားကို ဓါတ်လိုက်တယ်... ဘုံကြီးပြတ်တဲ့ ဒေဝီမအေးကြွယ်... တဲ့... မိုက် တယ်ဆိုတာ မြို့သားတွေပြောတဲ့စကားပါ။ သိပ်လှတယ်လို့ပြောတာ နှလုံးသားကိုဓါတ်လိုက်တယ်ဆိုတာကလဲ နှလုံးသားတွေ ခုန်တက်လိုက် သလို လှုပ်ခုန်သွားတယ်။ အဲဒီလိုဆိုလိုတာပါဗျ... ဘုံကြီးပြတ်အောင် လှပတဲ့ ဒေဝီနတ်မျိုးနတ်နွယ်လေး မအေးကြွယ်လို့တင်စားပြောတာပါ”

ဒီလိုရှင်းပြလိုက်တော့မှပဲ ရွာလူကြီးတွေနဲ့ အေးကြွယ်မတူလဲ သဘောပေါက် နားလည်သွားတော့တယ်။ အေးကြွယ်မကတော့ သူ့ အစ်ကိုနဲ့ရန်ဖြစ်ထားလို့ စိန်ဂေါ်လီကို မျက်နှာကျောမလျှော့ပေးဘူး။

“နောက်ဆို ဒါမျိုးလုံးဝမဖြစ်အောင် ဆုံးမပေးပါရှင်၊ ကျွန်တော် အမြောက်လဲမကြိုက်ဘူး၊ စော်ကားတာလဲမကြိုက်ဘူး၊ ဒီရွာရဲ့ကွပ်ကောင်း ကိုင်စာရင်းဝင်ပြီးသားမို့ ဘာမှလာပြောစရာမလိုဘူး”

“အေးပါဟာ၊ ဒီကောင်ကို ငါတို့ဆုံးမလိုက်ပါမယ်၊ တော့ကောင် စိန်ကြီး... မင်း... ငါတို့ရဲ့က ရေမြောင်းတူးပေးရမယ်၊ ရွာလူကြီးတွေ တူးကွာ၊ အဲဒီလို ဒဏ်ပေးတာလုပ်မလား၊ ရဲစခန်းမှာဆက်ခိုင်းသွား”

“လုပ်ပါမယ်ဗျာ... နောက်ဆို သီချင်းတောင်မဆိုရဲတော့ပါဘူး
ရွာမှာနေရတာကလဲ... ဟိုက ကြပ်... ဒီကကြပ်နဲ့ မမိုက်ပါဘူးဗျာ”

“ဟေ့ကောင်... မိုက်ရင်ထောင်ကျမှာပေါ့ကွာ၊ ဘာလဲ မင်းက
မိုက်ချင်သေးလို့လား၊ ငါတို့လူကြီးတွေကို စိန်ခေါ်တာလား”

“ပြဿနာပဲ”

“အဲ့ဒါ မင်းကစရာတာလေ”

“ရောဂါပဲ”

“ငါတို့ကရောဂါကင်းစင်ပြီးသားကွာ၊ ပိုလီယိုဆေးတွေ ကလေးတွေ
ဆွတ်တာမကုန်လို့ ငါတို့ချည်းသောက်ပစ်လိုက်သေးတယ်... ကံ”

“ကျွန်တော်မျိုးကြီးပဲမှားပါတယ်”

“မှားရင်ခိုင်းတာလုပ်၊ မြို့တက်ပြီး ပွဲစားလိုလိုဘာလိုလို ယောင်
ခြောက်ဆယ် တစ်နှစ်လောက်လုပ်ပြီး ပြန်ရောက်လာကထဲက မင်းစကား
တွေက ထူးဆန်းတွေလာတွေချည်ပဲ၊ ဘာအဓိပ္ပါယ်မှန်းကိုမသိဘူး၊ တို့ကို
မို့အတယ်ဆိုပြီး ဝါးနုက ဝါးရင့်ပတ်ဖို့တော့မကြံနဲ့နော်၊ မင်းက ငါတို့
နောက်မှ ထမင်းစားတဲ့ကောင်ပါ”

“ဟုတ်ကဲ့ သေရင် အသက်ကြီးတဲ့လူတွေကအရင်ပေါ့”

“အေး... ဟာ... ယောင်ကုန်ပြီ... ဒီမြို့လ်ကောင်တော့ ငါ
လုပ်လိုက်ရ လက်လွန်ပုဒ်မနဲ့ထောင်ကျပြီး လူကြီးရာထူးတော့ ပြတ်တော့
မှာပဲ၊ သွားကွာ... ရုံးခန်းထောင့်က ပေါက်တူးပေါက်ပြားယူပြီး ခုကပဲ
စတူတော့”

“ကျွန်တော်တူးလို့ မြေကြီးကျင်းဖြစ်သွားရင် ကျွန်တော်ကို အပြစ်
မပြောနဲ့နော်”

“ဘာကွ... မင်းကဘယ်လိုတူးမှာလဲ”

“ကြွက်လိုတူးမှာလေ”

“ခွီးမှပဲ... မြောင်းလိုတူးရမှာကွာ”

“အလျားခြောက်ပေ အနံကနှစ်ပေလား”

“ခွီးမှပဲ... အဲ့ဒါခေါင်းတလားအကျယ်ကွာ၊ မင်းက ငါတို့ကို
အရွဲ့တိုက်ပြီး မြေမြုပ်ချင်နေတာလား ဗိုတ်ကောင်”

“ဘဲရိုးဆောရီးပါခင်ဗျာ”

“ဘိုလိုမမှုတ်နဲ့၊ အဲ့ဒါ ဘာအဓိပ္ပါယ်လဲ”

“ဘဲချိုးစော်ချိုးလို့ပြောတာ၊ အဲ့ဒါ တောတော်ကီပဲဗျ”

စိန်ဂေါ်လီက မြောင်းတူးဖို့ထထွက်သွားတော့ လူကြီးတွေ
ခေါင်းကုတ်ပြီးကျန်ခဲ့တယ်။ လူကြီးတွေက ဘိုစကားဆိုလို့ တစ်လုံးမှကို
တေတ်တာ၊ (A) ဆိုလည်းထောက်ဝူလို့ မှတ်စွဲထားတဲ့သူတွေပေါ့။

နေရာတကာမှာ ဟောင်ဖွာဟောင်ဖွာနဲ့ ဆရာကြီးလုပ်တတ်တာ
စိန်ဂေါ်လီပေါ့။ ကမ္ဘာ့အကြောင်းဆိုလဲ မတောက်တခေါက်ပြောတတ်
တယ်။

“အမေဒစ်ကန်မှာဆို ဒေါ်လှငွေတွေကို သုံးနေကြတယ်ဆိုပဲဗျ”

(၆)တန်းလောက်အာင်ထားတဲ့ကောင်။ မြို့ကလူတွေ ပြောကြ
ဆိုကြတာကို အသေမှတ်ထားတာ။ မြို့သားတွေပြောတဲ့ တော်ကီတွေဆိုလဲ
လွတ်တမ်းမှတ်ပြီး တောမှာပြန်တော်ကီရိုက်လို့ မြို့ကျောင်းတက်နေတဲ့
ဆယ်တန်းကျောင်းသူကျောင်းသား၊ လယ်သမားသားသမီးတွေက စိန်ဂေါ်လီ
တို့ တောတော်ကီလို့လဲခေါ်ကြတယ်လေ။

“ဘကြီးက အရွယ်နဲ့မလိုက်အောင် အရမ်းလန်းတယ်ဗျာ”

“မင်းပြောတာနဲ့ ငါတောင်တွန့်သွားတယ်၊ ဘာလန်းတာလဲဗျာ”

“ကျန်းမာတက်ကြွလန်းဆန်းနေတာကို ပြောတာပါ”

“ဪ... အေး... အဲ့ဒီလိုပြောစမ်းပါ၊ မင့်ဟာက အရင်ခန့်

အဖျားမရှိနဲ့ တို့ကတော့ မင်းလို မြို့စကားတွေ မြို့အထာတွေတတ်ပါတဲ့

အောင်သာ

“တတ်ချင်ရင် ကျွန်တော်သင်ပေးမယ်လေ၊ ကောင်မလေးတွေ
တို့ ဖော်လို့လဲခေါ်တယ်၊ ဖယ်လို့လဲခေါ်တယ်၊ စကီလို့လဲခေါ်တယ်၊
အသံလေးလို့ပဲခေါ်တယ်၊ သူတို့ကို လိုက်ကြိုက်တာကို ဂေါ်တယ်လို့
ပြောကြတယ်”

“အဲ့ဒီဂေါ်ဆိုတာ တို့ခေတ်ကစကားပါကွာ၊ ဒေါင်ဆိုတာ ကာ
ဆိုင်ကိုခေါ်တာ၊ မင်ဟာက ဆန်းမလိုလိုနဲ့ ပြန်ရိုးနေပါရောလား၊ ငါ့ကောင်
ရာ...ဟား...ဟား...ဟား”

စိန်ဂေါ်လီက သူ့ကိုလှောင်ပြောင်လဲ သိပ်ဂရုစိုက်တဲ့ကောင်
မဟုတ်ဘူး။ ဘောလုံးပွဲအကြောင်းပြောရမယ်ဆိုလဲ လက်ဖက်ရည်
ဆိုင်မှာ သူ့ လေသံအကျယ်ဆုံးပဲ။

“ဒေးဗစ်ဘက်ခမ်းတစ်ယောက် ရိုးရဲမက်ဒရစ်ကပြောင်းသွားပြီ
ရော်နယ်ဒို ဆံပင်ပြန်ပေါက်နေပြီ”

ဒါမျိုးတွေပြောတာ ရွာမှာအငြင်းသန်တဲ့ သောင်းဒန်နဲ့တွေ့မှ ကျွန်
ကိုတက်ရော၊ ရော်နယ်ဒိုနှစ်ဒိုရှိတာက မသိဘူး။ ငြင်းခုံလိုက်ကြတာ
ပွတ်လောက်ရှိတာရော။

“ရော်နယ်ဒိုက မန်ယူကတောင်ပံကစားသမားကွ”

“ဘယ်ကလာ တတ်ယောင်ကားနဲ့လျှောက်ပြောနေပြန်ပြီ၊ ခေါ်
နယ်ဒိုက ရိုးရဲမက်ဒရစ်အသင်းကဗျ”

“မှားတယ်၊ မန်ယူကကွ”

“မဟုတ်ဘူး ရိုးရဲမက်ဒရစ်ကဗျ၊ ရိုးရဲအသင်း ဘယ်မှာရှိတယ်
ဆိုတာရော ခင်ဗျားသိရဲ့လား၊ ကိုသောင်းဒန်”

“မင်းမှလည်တယ်မထင်နဲ့ စိန်ဂေါ်လီ၊ ငါလဲပန်ကာပါပဲ၊ သိ
တာပေါ့၊ ရိုးရဲအသင်းက နိုင်ဂျီးရီးယားကကွ”

“ဟား...ဟား...ဟား ငနွီး သောင်းဒန်၊ သောင်းဒန် ငနွီး
မှတ်ထား...ရိုးရဲအသင်းက ဆော်ဒီအာရေဗျကကွ၊ ငါ့ကို စပါးပွဲစား
ကိုရိုက်ကြီးပြောပြထားတာ”

ဒီမှာတင် ဘောလုံးအကြောင်း သူတို့ထက်ပိုသိတဲ့ဆိုင်ရှင်ကို
နိညိုက ...

“ဟေ့ကောင်တွေ ရိုးရဲအသင်းကစပိန်ကကွ၊ မယုံရင် ဟော့ဒီမှာ
စာစောင်ဖတ်ကြည့်၊ ခွီးတယ်မှ သောက်တလွဲတွေငြင်းနေကြတာ နားကို
ငြီးနေတာပဲ၊ ရော...ဖတ်ကြည့်၊ အသုံးလုံးကျောင်းဆင်းလို ခေါင်း
ဖတ်ကြဦးမယ်မဟုတ်လား၊ ရော်နယ်ဒိုက ရိုးရဲက၊ စီရော်နယ်ဒိုက
မန်ယူက၊ ဒိုနှစ်ဒိုရှိတယ်...ရှင်းပြီလား...”

“ဪ...ဒီလိုကိုး၊ ဒါကြောင့် နှစ်ကိုယ်ခွဲများလားလို့ထင်
သား”

“အေးလေ...ဂလိုပဲဖြစ်မှာပါ”

“နှစ်ကိုယ်ခွဲမဟုတ်ဘူးဟေ့၊ တစ်ယောက်စီကွ၊ တစ်ယောက်က
ဘရာဇီးလ်သား၊ တစ်ယောက်ကပေါ်တူဂီသား”

ငြင်းပွဲက ဒီမှာတင်ပြီးလောက်ပေမယ့် မပြီးသေးဘူး။

“ကမ္ဘာ့ဖလားကိုဆုချီးမြှင့်ပေးတဲ့ ခေါင်းပြောင်နဲ့လူကြီးကို
မင်းသိလို့လား စိန်ဂေါ်လီရာ”

“သိပ်သိတာပေါ့...ဆပ်ပတ္တလားကွ”

“ဟား...ဟား...ဟား မှားတယ်...မှတ်ထား ဆပ်ပတ္တ
နားကွ”

“ဟေ့ကောင်တွေ ဆပ်ပတ္တလာပါဟ”

ကိုနိညိုဝင်ရှင်းမှပဲ လင်းခွဲရတဲ့ပြဿနာပေါ့။

ဒီရွာမှာ မိုက်ခွက်လို့ခေါ်တဲ့ မိုက္ကရိုဖုန်းကိုင်ရမယ်ဆိုရင် မလွတ်

တမ်းကိုငြိမ်း ဟဲတတ်တဲ့ မိုက်ခဲကြီးသုံးယောက်ရှိတယ်။ ဘကြီးမောင်ပု
ရယ်၊ စိန်ဂေါ်လီရယ်၊ သောင်းဒန်ရယ်ပေါ့။

ရွာကျောင်းသားတွေ အလှူခံမထူဝပ်ဆောက်ပြီး အော်ကြဟစ်
ကြပြီဆိုရင် ဘကြီးမောင်ပုက ထမင်းတောင်ပြန်မစားဘူး။ မိုက်ခွက်
ကြီးကိုကိုငြိမ်း ကောင်မူကုသိုလ်ရေးထည့်ဝင်ဖို့ တိုက်တွန်းနှိုးဆော်
လိုက်ရတာအမော၊ ဖာတ်အပြောအဆိုလေးကလဲပါသေးတယ်။ ရွှေမန်း
တင်မောင်လက်ထက်က လူဖြစ်လာတာဆိုတော့ ဟဲလိုက်ရင် ရွှေမန်းတင်
မောင်နဲ့ နင်လားငါလားပဲ။

ကတ်နက်စိန်တို့ ခြေထိုးကောင်းတဲ့ ဦးအောင်မောင်းတို့ စိန်
အောင်မင်းတို့လို လဲကြားဖောက်ဆို ငိုလိုက်သေးတယ်။

သူမောရင်မိုက်ပိတ်ပြီး တွံတေးသိန်းတန်၊ ဟင်္သာတထွန်းရင်၊
ဟင်္သာတအောင်တင်ဝင်းတို့ အဝီဖွင့်တော့တာပဲ။ သူနယ်ပယ်ကို စိန်
ဂေါ်လီတို့ သောင်းဒန်တို့လာလုမခံဘူး။

စိန်ဂေါ်လီတို့ကလဲ ရွာရဲ့ တစ်ခုတည်းသောကာရာအိုကေဆိုင်မှာ
မိုက်လုပြီးဆိုနေကြ။ ဆိုင်ရှင်က တစ်ယောက်တစ်လှည့်ဆိုခိုင်းရတယ်။
ကာရာအိုကေဆိုဖို့ဆိုရင် မအေထမိတောင်ပေါင်ဆိုတဲ့ကောင်တွေ။

ပြီးရင်ကြည့်။ ဆိုလိုက်တဲ့သီချင်းက . . .

“သားမှားပြီ . . . မှားပြီအမေရဲ့ . . . ချစ်စောတွေကြွယ်လို့ . . .
အချစ်ရေးကို ဦးစားပေးခဲ့တယ် . . .”

“မွေး . . . မွေးမေကျေးဇူးဆပ်ဖူးချင်တယ် . . . မွေး . . . တနယ်
ခြားလို့ဝေးကွာခဲ့ပေ . . . သားချစ်တဲ့မွေးမေမေ”

အမေတစ်ခုသားတစ်ခုလို သီချင်းက အဆစ်ပါလိုက်သေးတယ်။
ဒီနှစ်ကောင်အဆိုတည့်လို့ ငြိမ်းချမ်းရေးရနေပြီဆိုရင် ရွာမြောက်ပိုင်းသား
‘အ.ထစ်’ဆိုတဲ့ကောင်နဲ့ စကားမပီတဲ့ကိုကြည်တို့က မိုက်ခွက်လာလာ

လုတာ ခံရတတ်သေးတယ်။

“ဟေ့ . . . မြောက် . . . မြောက် . . . မြောက်ပိုင်းသားကွ။ ငွေ . . .
ငွေ . . . ငွေရေး . . . ကြေး . . . ကြေးရေးကတော့ . . . ခြေသလုံးမွှေး
ပဲ . . . တစ် . . . တစ်ပုဒ်ကို နှစ် . . . နှစ်ရာပေးဆိုမယ် . . . တစ် . . .
တစ်ရာဖိုး . . . နှစ် . . . နှစ် ပုဒ်ဆိုနေတဲ့ . . . ကောင် . . . ကောင်တွေ
ကို . . . ကန့် . . . ကန့်ထုတ်ပစ် . . . ပစ်လိုက်”

အ ,ထစ်က ဆိုင်ရှင်ကိုငွေပြုပြီး ရွှေကဆိုနေတဲ့ စိန်ဂေါ်လီနဲ့
သောင်းဒန်ကို ပ,ထုတ်ခိုင်းတယ်။ စကားပြောရင် နှာသံနဲ့မပီတပီပြော
တတ်တဲ့ ကိုကြည်ကလဲ ကာရာအိုကေဆိုင်ရှင် ကိုပဲ့ထောင်ကို . . .

“ညှီကောင်ဒွေရှိနေရာ ကြာမှာတွ၊ ငါရဲ့ကရှိချင်နေဘိ ခိုပဲ့
ထောင် တစ်ပုဒ်ရှိရာပေးမယ်ဗျာ . . . ဟိုခေါင်ဒွေကိုညှင်းထုတ်လိုက်”

“သူတို့မှာ ညှင်းမှမရှိတာ၊ သောင်းဒန်ကတော့မွှေးရှိတယ်၊ စိန်ဂေါ်
လီက ခေါင်းမှာ ဗောက်တွေဒက်တွေရှိတယ်”

“ဟာရှာ . . . အဲဒီညှင်းကို ညောတာမှုတ်ဘူး၊ ညှင်းထုတ်ခိုင်း
တယ်၊ ဖယ်ပေးခိုင်းတာဗျ”

“ဪ . . . ဖယ်ခိုင်းတာကိုး၊ ဒီကောင်တွေ နှစ်ပုဒ်လားပဲကုန်ပါ
တော့တယ်၊ တအောင့်စောင့်ရတာပါ၊ စောင့်လိုက်ပါကွာ”

စိန်ဂေါ်လီက ရွာလည်ပိုင်းသား၊ သောင်းဒန်က ရွာတောင်ပိုင်းသား။
လူငယ်တွေပီပီ သူ့အပိုင်းကိုယ့်အပိုင်းအစွဲလေးတွေနဲ့ မတည့်ကြချင်ဘူး။
ထစ်ခနဲရှိ ကိုယ့်အပိုင်းဂုဏ်ကိုအော်ဖော်ပြီ။

“မြောက်ပိုင်းသားကွ၊ လာမစမ်းနဲ့သေသွားမယ်”

“တောင်ပိုင်းသားကွ . . . ထိရဲထိကြည့် ဖီးပွင့်သွားမယ်”

“ဟေ့ . . . အလယ်ပိုင်းသားကွ၊ မိုက်ပြီဆိုရင် မိုက်ပြီသားဗျ”
ဒါမျိုးလေးတွေလုပ်တတ်ကြတယ်။ မြောက်ပိုင်းသားအယောက်

ပေါင်းမိတော့ တောင်ပိုင်းသားနဲ့ အလယ်ပိုင်းသားအပေါ် ပမာမခန့်နဲ့ ရန်
ဆောင်နေကြတယ်။

ကာရာအိုကေဆိုင်က ရွာလည်မှာဆိုတော့ ကိုပဲ့ထောင်က
ရွာလည်သားမို့ စိန်ဂေါ်လီနဲ့ နှစ်ယောက်ဖြစ်သွားမှာမျိုးကို အထစ်နဲ့
ကိုကြည်က အလိုမရှိဘူး။

ရွာထဲမှာ မီးခွက်ထွန်းပြီး ပြဿနာဘယ်နားမှာ ရှိလဲလို့လိုက်ရှာ
နေတတ်တဲ့ စိန်ဂေါ်လီနဲ့ ကိုလဲ ရှိန်တယ်လေ။ ဒီတော့ကာ မိုက်ကြီး
သည်လိုမိုက်ပျိုး ပတ်တတ်တိုနေတဲ့သောင်းဒန်ကြီးကိုပဲ မဲချင်နေကြတာပေါ့။

သောင်းဒန်ကြီး နောက်ဆုံးဆိုဖို့ကျန်တဲ့သီချင်းက တွဲတေး
သီန်းတန်ရဲ့ အသီးတစ်ရာအညှာတစ်ခုတဲ့။ အလွန်ရှည်လျားလွန်းတဲ့
သီချင်း။ တမေ့တမောစောင့်ရတဲ့သီချင်း။ ဆိုရတဲ့လူအတွက်တန်ပြီး ဖွင့်ပေး
ရတဲ့စက်ပိုင်ရှင်အတွက် ပင့်ကူအမျှင်ယုက်အောင် ပြီးဆုံးဖို့စောင့်ရတဲ့
သီချင်းဖြစ်နေတယ်။

“ခေါင်းလောင်းသံ... ယံ... ညံ... တညံညံပေးလို့ ရွာ
ကျောင်းကို ပြေးမြင်လိုက်ရင်...”

“တောက်... အတံကိုက ကျွတ်တလေမရှိဘူး။ တိုင်နဲ့ခေါင်းနဲ့
ပြေးညွှာင့်လိုက်ချင်တယ်”

ကိုကြည်က သီချင်းဆိုနေတဲ့သောင်းဒန်ကြီးကြားအောင် ပိတ်
ပြောလိုက်တာလေ။ အဲ့ဒီမှာ သောင်းဒန်ကြီးခမျာ ဘေးအသံဝင်နှောင့် လို့
ယောင်မှားပြီဆိုလိုက်တာက ...

ရွာကျောင်းကို... ပြေးမြင်လိုက်ရင်... သတိရနေတယ်...
သူငယ်ချင်းရေလို အမှန်ဆိုရမယ့်နေရာမှာ ...

ပြေးမြင်လိုက်ရင်... ပြေးညွှာင့်ချင်တယ်။ သူငယ်ချင်းရေ...
ခြစ်ကုန်ပါလေရော။ တစ်ကြိမ် သောင်းဒန်ကြီးသည်းခံပြီး မသိလိုက်

မသိဘာသာနဲ့ ဆက်ဆိုတယ်

“တို့များငယ်ငယ်တုန်းက... ရွာအဝင်လမ်းဆီကလေ လက်ချင်း
တွဲကာ ပြေးကာလွှားကာ”

ဒီမှာတင် အထစ်က ...

“က...က...ကမြင်းကြောထဲခဲ့တာလေ”

သောင်းဒန်ကြီးလဲ ...

“ပြေးကာ...လွှားကာ...ကမြင်းကြောထဲခဲ့တာတွေ”

နှစ်ကြိမ်သည်းခံပြီး မသိလိုက်မသိဘာသာ ဆက်ဆိုသွားတယ်။
ဘေးနားမှာ အဲ့ဒီလိုနှောင့်ယှက်နေရင် သောင်းဒန်ကြီးခမျာ ယောင်
ယောင်ပြီးမှားဆိုတတ်တာ အကျင့်လိုဖြစ်နေပြီ။ ခုလဲကြည့်...

“ဟေ့... သူငယ်ချင်းရေ”

“ဟေ့... ဟေ့”

“ဟေ့... သူငယ်ချင်းရေ... ဟေ့... ဟေ့... ဟေ့”

အထစ်အော်တဲ့အတိုင်း လိုက်အော်မိရာက ဒေါတွေကန်ပြီး
မိုက်ကို ထောက်ခနဲပိတ်။ အသာချပြီး ဝုန်းခနဲမတ်တပ်ရပ်တယ်။

“ဟေ့ကောင်... မြောက်ပိုင်းသားနှစ်ကောင်၊ မင်းတို့ တရား
လွန်လာပြီနော်၊ နောင်ပိုင်းသားကို ဘာမှတ်နေသလဲ၊ လုပ်လိုက်ရ
သေကုန်တော့မှာပဲ၊ ငါ့ကိုလာနှောင့်ယှက်ရဲသေးတယ်၊ ဟုတ်စုတောက်”

“ဟေ့... ဟေ့... ဟေ့ကောင်... တောင်... တောင်...
တောင်ပိုင်း သား... မင်း... မင်းက... ငါ... ငါတို့... မြောက်...
မြောက်ပိုင်းသား... သားတွေကို စိန်... စိန်ခေါ်တာလား”

“တောက်... အထစ် အထစ်နဲ့ မင်းစကားနားထောင်ရတာ
နဲ့တင် ရထားမမှီကားမမှီဖြစ်တော့မှာပဲ... မင်းတို့က တမင်ရန်လာ
စတာ... နှစ်ယောက်တစ်ယောက်လဲ... တောင်ပိုင်းသားကအိတ်ရတယ်”

...လာခဲ့ ...ဆိုင်ပြင်ထွက်လိုက်”

“ဒါ... နာရို့ကို ညှော်ကားတာ... ညှာမယ်တွာ... ညှာ”

အထစ်နဲ့ကိုကြည့်တို့နှစ်ယောက် တောင်ပိုင်းသား သောင်ဒန် နဲ့ဆိုင်ပြင်မှာ ...

“ဂုတ်... ခွပ်... အား... ဖုန်း... အီး... ဖောင်း... ဖြောင်း အီး”

ထိုးကြိတ်ကန်ကျောက် သတ်ပုတ်ကန်ပါလေရော။ ဒါတွေက ဖိုးနေပြီး စိန်ဂေါ်လီကလဲ သူ့ရဲ့နောက်ဆုံးသီချင်းကို ပြန်ပြင်တောင်းပြီး ဆက်ဆိုနေတယ်။

ပဲ့ထောင်က စက်ဖွင့်ပေးပြီးတာနဲ့ ရန်ပွဲကိုသွားထိုင်ကြည့်နေ တယ်။

ဒီရွာမှာက ရန်ဖြစ်ရင်မဆွဲဘူး။ ဆွဲရင်ပိုဆိုးတယ်။ လွှတ်ထား လိုက်တယ်။ ချလို့ကွဲပြဲမောပန်းပြီး သူ့ဘာသာရပ်သွားလိမ့်မယ်။

“လက်သီးဆုပ်မလား... လက်ဝါးဖြန့်မလား။ ကြိုက်တာကို ရွေးစမ်း။ ကိုယ့်လူ... မင်းလဲကန်ဒူး... ငါလဲအခြောက်... စွမ်းမယ်ထင် စိုက်လိုက်ကြလေ။ ... ယောက်ျားမှန်ရင်တောင်... ချရဲတယ်လေ... သေမှလျော့ မယ်စွဲ... တရားချင်းပြိုင်မလား... ခါးချင်းကိုင်မလား... ကြိုက်ရာရွေးစမ်း ကိုယ့်လူ...”

ရန်ဖြစ်နေပါတယ်ဆိုမှ စိန်ဂေါ်လီက ရန်တိုက်ပေးတဲ့သီချင်းကို ခွအော်ဆိုနေတယ်။ သီချင်းလဲဆုံးရော ဟိုကောင်သုံးကောင်ခမျာ မြေပြင် မှာ မြေတွေမိတ်လိုက်သလို ပူးကပ်တွန့်လိမ်ပြီး မိရာနိုင်ရာကိုင်ပြီး ညှစ် ထားကုန်ကြတယ်။

“ဟေ့ကောင်... ကြောက်ပြီလား... ကြောက်ရင် ငါ့ဥစ္စာကို လွှတ်လိုက်၊ ပြောနေတယ်လေ”

“မ... မ... မကြောက်ဘူးကွ၊ မင်းသာ ငါ့ဟာကို လွှတ် လိုက်၊ မင်း... မင်းဟာလဲ... ငါ... ငါ... ငါပြန်လွှတ်ပေးမယ်... အီး...”

“မင်းဆံပင်ဦးစွန်းဖုတ်ကို လွှတ်ပေးလိုက်ပြီ၊ ငါ့ခြေမ လှန်ချိုး ထားတာကို လွှတ်တော့လေကွာ”

အေး... အေး... လွှတ်... လွှတ်ပြီ... ငါ့နားရွက်ကိုဆွဲ ... ဆွဲလိန်ထားတာ... လွှတ်... လွှတ်... ဦးလေကွာ”

“အဲ့ဒါငါမလုပ်ဘူး၊ ငါ့ကြည်လုပ်ထားတာ”

“နီးတယ်မှ... ငါ့ကြည်... လွှတ်... လွှတ်”

“လွှတ်ပြီ... နာ? နားထင်မွှေးကို ဘယ်သူခွဲထားတာလဲ လွှတ် ပေးကွာ”

ဒီအချိန်မှာတော့ စိန်ဂေါ်လီက ဘာသွားလုပ်တယ်မှတ်သလဲ။ ကာရာအိုကေ ခန်းအောက်မှာသားပေါက်နေတဲ့ ခွေးမကြီးကို အပေါ်ကတုတ်နဲ့ ထိုးတယ်။ ကြမ်းကြားက ထိုးတာပေါ့။

ထိုးတဲ့တုတ်ကို ခွေးမကြီးက မာန်ဖီကီးဂဲအော်ပြီး ထိပ်ပြားတို မွစ်တက်အောက်ကိုက်ပစ်တယ်။ ခွေးလေးတွေကိုထုတ်နဲ့ထိုးပြီး ဆွဲဒီ တုတ်ကို ရန်ဖြစ်နေတဲ့ကောင်တွေပေါ် ပစ်ချပေးလိုက်တာပေါ့။

“ကီး... ဂဲ... ဝေါင်း... ဂုတ်... ဂုတ်”

ခွေးမကြီးကနို့ တိုက်နေရာကနေ လူးလဲထပြီး တုတ်တိုတိုက်ဖြင့် အသွား မျက်စိနောက်ရောကောင်းတဲ့ သုံးပင်လိမ်တောင်တွေကိုပါ အတင်း လိုက်ကိုက်တော့တာပေါ့။

အဲ့ဒီမှာတင် သုံးယောက်သား လန့်ချုတ်ချန်ထပြီး ထွက်ပြေး လိုက်ကြတာမှ နောက်ကနေ ကျားလိုက်၊ ဆင်လိုက်ခံရတဲ့ အလွန်အမင်း ကိုပဲ့ထောင်ဆိုတာ သဘောတွေကျပြီး ရယ်နေလိုက်တာ ပိုဆိုတောင်

ကျွတ်ကျတယ်။

စိန်ဂေါ်လီကဝေးသွား သူ့ဘာသာ စက်ထဲအခွေသစ်ထိုးထည့်ပြီး နားအေးပါးအေး ဆက်ဆိုနေတော့တာပေါ့။

“ပန်းကြိုက်တဲ့ နွားမကလေးရယ်၊ နွားမကလေး... ကိုလဲချစ်ပါတယ်... ချစ်သူကိုလဲချစ်ပါတယ်... ဘဝင်ကျ... ရွှင်လှ ရှုမောမဆုံးပေါ့ကွယ်... နှမ်းဆီရောင် နှုတ်ခမ်းလွှာလေးက ကိုကိုချစ်ဖို့ကျောင်းထုတယ်”

“နေညိုချိန်တိမ်တောက်တဲ့အခါ... အိမ်အောက်ဖက်မှာ... စာညွှန့်သူငယ်ချင်းမတွေ ရှုပေါက်ကြတာ...”

“တစ်နေကုန်ထိုင်ပြီး ဂီ... နဖူးက ခြေဖြားထိအောင်ဂီတယ် အသံနှလုံးလေးဆွဲကိသူရယ်...”

စိတ်ကြိုက်ကိုဆိုနေတော့တာပဲ။ ကိုပဲထောင်စက်လာပိတ်ပြီး မိုက်ကိုအတင်းလုယူရတယ်။

သီချင်းဆိုဖို့ပိုက်ဆံပြတ်သွားတော့ အလှူခံမဏ္ဍပ်ဖက်လှည့်ပြီး ဘကြီးမောင်ပုကို ဝင်ရောရတယ်။ ဘကြီးမောင်ပုကို မြှောက်ပြောပြီး အလှူဒါနနဲ့ ပတ်သက်တဲ့ဆိုင်းသီချင်းလေး ဆိုခွင့်တောင်းရတယ်။ ဒီလို အေးအေးဆေးဆေးပြောရင် ဘကြီးမောင်ပုက ရတယ်။ ဆိုပေါ့... :

“စေတနာတွေဖြူစင်တဲ့ ဒေါ်စေတနာရှင်... စေတနာတွေ ထူးပါတဲ့ ဦးစေတနာရှင်... ရပ်ဝေးရပ်နီး လိုလေသေးမရှိအောင် ဆောင်ရွက်တဲ့စေတနာရှင် မိတ်ဆွေအပေါင်းအသင်းတွေက သာဓုခေါ်တဲ့စေတနာရှင်”

“ဟဲ့... ငတ်ကြီးကျကောင် မအေထမိပေါင်ပြီး နင်က ဒီမှာ သီချင်းလာဟန်နေတယ်ပေါ့ ဟုတ်လား”

“ဟာ... အမေ... ကျုပ်ပိုက်ဆံပြတ်နေလို့ပါ၊ ဘကြီးမောင်ပုကို လက်ဖက်ရည်တိုက်ချင်လို့ပါ”

မိုက်ကြီးဖွင့်ကိုင်ပြီး ပြောဆိုနေကြတာဆိုတော့ တစ်ရွာလုံးအတိုင်း သားကြားနေရတာပေါ့။

“ဪ... ကောင်းကြသေးရဲ့လား၊ အရပ်ရပ်အနယ်နယ်ကြားလို့ မတော်... ဦးမောင်ပုကလူကြီးဖြစ်ပြီး ဒီကလေးဆီက ကပ်တီးမူးလဲ တောင်းစားရသလား၊ မိုက်ကလေးဆိုခွင့်ပေးပြီး ဒီလိုပဲညာတီးနေရသလား”

ပြဿနာက ဒီမှာတင်ရှုပ်ပြီ။ ရှုပ်တာနဲ့ စိန်ဂေါ်လီ အသာလေး လစ်ထွက်သွားပြီ။ ဘုမသိဘမသိ အပြောခံရတဲ့ဘကြီးမောင်ပုလဲ ဒေါ်တွေ ကန်တော့တာပေါ့။

“ဟေ့ ဘုမ... ငါ နင့်သားဆီက မုန့်တစ်ပြားဖိုးတောင်မစားရဲနဲ့ နင့်ဟာက စော်ကားလွန်းလှတယ်”

“သိမလား၊ ကျုပ်သားက ခုနပြောတုန်းက ရှင်ဘာလို့ထမပြောသလဲ”

“နင်တို့ချင်းပြောနေဆိုနေတာ မှတ်လို့ပေါ့ဟ”
“ဒါဆို ကျုပ်ထမိပေါင်သွားတဲ့ ကျုပ်သားရဲ့ပိုက်ဆံ ဘယ်ရောက်သွားပြီလဲ၊ ရှင့်ရှေ့ကလက်ဖက်ရည်ခွက်နဲ့ မုန့်ရယ် လက်ဖက်ရည်ပန်းကန်ရယ်က သက်သေပြနေပြီပေါ့”

“ဘာဆိုသလဲဟာ ဒါအလှူခံဖိုးထဲက ငါ့နေ့တွက်စာလေး ဘုရားဆီကစွန့်ပြီး စားသောက်ထားတာပါ။ နင့်သားပိုက်ဆံနဲ့ ဝယ်စားထားတာမဟုတ်ဘူး”

မိုက်ကြီးဖွင့်ချထားတော့ တစ်ရွာလုံးက ကြားပြီး... ဟိ... ဟိ... ဒီ... ဒီ... ဒီတွေ ဖြစ်ကုန်ကြတာပေါ့။ အတွင်းရေးမှူးကိုကျော် စက်ဘီးနဲ့အမြန် ရောက်လာပြီး...

“ခင်ဗျားတို့ အရှက်မရှိကြဘူးလား”

“ဘာလို့ အရှက်ရှိရမှာလဲ၊ ရည်းစားနဲ့ချိန်းတွေ့နေတာမှ မဟုတ်တာတော်”

“ဟဲ့...ဘုမ...မိုက်ကြီးဖွင့်ထားတာ နင်တို့ပြောဆိုနေသံကို အော်လံကြီးထဲကနေ တစ်ရွာလုံးကကြားနေရတယ်ဟ”

“ဟောတော်”

“အဲဗျာ ... ကောင်းရော”

အခန်း (၂)

စိန်ဂေါ်လီတို့ရွာကလေးဟာ သမားရိုးကျစရိတ်တွေနဲ့ ရှင်သန်နေထိုင်နေကြတယ်။ အဲ့ဒီအချိန်မှာပဲ ...

ငြိမ်နေတဲ့ကန်ရေပြင်ထဲကို ရောခဲလုံးကြီးပစ်ချလိုက်သလို ဝုန်းခနဲ လှိုင်းတလှုပ်ခပ်သွားစေတဲ့ သတင်းကတော့ ...

ရွာလည်ပိုင်းက ဘကြီးဖိုးသာအောင်အိမ်မှာ မြို့ကစည်သည်တွေ ရောက်နေတယ်။ အဲ့ဒီအထဲမှာ နတ်သမီးလေးတစ်ဦးပါတယ်။ နတ်သမီးလေးရဲ့ကိုယ်ရံတော် ခင်သန္တာသက်ချိုးကြီး တစ်ဦးပါတယ်။ နောက်ထပ် အဒေါ်အပျိုကြီးတစ်ဦးပါတယ်။ လှတ၊ပတ သွေးမဆုံးသေးတဲ့အရွယ်ပါ။

သူတို့က မန္တလေးကနေ တကူးတကလာလာလည်ကြတဲ့ သူတွေတွေတဲ့။

တောထွက်ပစ္စည်းတွေ လိုက်လံစုဆောင်းပြီး တရုတ်နိုင်ငံတော်ကို တရားဝင်ကူးသန်းရောင်းဝယ်နေတဲ့သူတွေ၊ တစ်ဖက်နိုင်ငံ အဝယ်

တော်တွေ။ ဝင်းနိုင်တို့ဘကြီးက နယ်လှည့်မုဆိုးကြီးဖိုးသာအောင်ဆွဲ
ဦးဖိုးသာအောင် ပစ်ခတ်ရရှိသမျှ အမဲကောင်တွေနဲ့ပတ်သက်တာ ဆေး
ပင်ဆေးမြစ်နဲ့ တောထွက်ပန်းတွေနဲ့ပတ်သက်တာကို သူ့မြေးဝင်းနိုင်က
အကုန်သယ်ပြီး နယ်စပ်ကျော်လွန်ကာ သွားရောင်းတယ်။

နယ်စပ် မြို့မှာအခြေစိုက်ပြီး အဝယ်ဒိုင်ဖွင့်ထားတဲ့ သူတို့မိသား
စုနဲ့ ချိတ်ဆက်မိတာ။ မိဘတွေက တရုတ်တွေ။ နတ်သမီးလေးတို့
ဖြူဖွေးသန့်စင်ပြီး လှပတဲ့မိန်းခလေးပါလာတော့ တစ်ရွာလုံးမှာရှိတဲ့
ကာလသားတွေ အသံအသန်စိတ်ဝင်စားကြပြီပေါ့။

ဝင်းနိုင်ဆိုတာ မိန်းမနဲ့ကလေးတွေ တစ်ပြုံကြီးမွေးထားတဲ့ကောင်
စီးပွားရေးကို စွန့်စွန့်စားစားရှာတဲ့ငနဲပေါ့။ ဒီကောင်က ဒီညော်သည်တွေ
ကို အလည်ခေါ်လာတာ။

မန္တလေးမှာ ဘိုးဘွားမိဘတွေရှိတယ်။ တစ်ဖက်နိုင်ငံမှာ အဝယ်
ဒိုင်ဖွင့်တယ်။ ဒါကြောင့် သူမတို့ကို မန္တလေးဇာတိလို့ အလွယ်ပြီးထား
တာ။ လိုက်ရှင်းနေရရင် နားလည်ဖို့မလွယ်ဘူး။ တစ်ရွာလုံးရှင်းရမှာကို
ဒါကြောင့်အလွယ်ပဲ။

“ဘယ်ကညော်သည်တွေလဲ ဝင်းနိုင်”

“မန္တလေးက ညော်သည်သူဌေးတွေ”

ဒါဆို ရှင်းရော ပြတ်ရော။ ပုံစံတွေကလည်း သူဌေးဂိုက်တွေ
တကယ်လည်းသူဌေးတွေကို။

သာမန်ကျေးလက်တောရွာကလေးက ငါးထပ်ကြီးစွပ်ပွားထော်
မြတ်ကိုတောင် တစ်ဦးတည်းတာဝန်ယူပြီး ရွှေသက်န်းကပ်လျှံခဲ့ကြတာ
လုံးတော်ပြည့်ပဲ။ ဗုဒ္ဓဘာသာ တရုတ်မနွဲလေးတွေပါ။ နာမည်ထေး
ကလဲလှတယ်။

လီလီတို့။

ဖိုးလပြည့်စာပေ

ဒီသတင်းကိုကြားကထဲက စိန်ဂေါ်လီတစ်ယောက် ချောင်းမြောင်း
ပြီး စောင့်ကြည့်တော့တာပေါ့။

အလိုလေး လှလိုက်တာမှ ဖွေးရွှနေတာပဲ။ ချစ်ဖို့ကောင်း
လိုက်တာ။ သူ့အသားအရောင်က ထောပတ်လိုဝင်းအိနေတယ်။ ဒီကောင့်
အသားက အညိုရောင်... သိပ်တော့မလိုက်ဖက်ပေမယ့် အညိုရောင်
ပေါ်မှာ ထောပတ်ရောင်တင်လိုက်တော့ တောက်ကြွားသွားတာပဲမဟုတ်
လား။

စိန်ဂေါ်လီတစ်ယောက် “လီလီ” ကိုမြင်တာနဲ့ ကြိုက်မရှက်
ငိုက်မရှက် သရေတစ်ပိဿခွဲလောက် ထွက်ကရော။

သူ့မှာရှိသမျှ အကောင်စားအဝတ်အစားတွေဝတ်ပြီး မြို့ပေါ်
ရာဇာနေဝင်းစတိုင်တွေ အပီဖမ်းတော့တာပဲ။ ရာဇာနေဝင်း ပုံစံနဲ့တူအောင်
နေဖြူချေးက အပေါစားတွေလေဘေးတွေရော အကုန်ဝယ်ဝတ်တော့တာ
ပဲ။

စိန်ဂေါ်လီရဲ့အမေ ဒေါ်ဘုမစိန်ကမုဆိုးမ။ ရွာထဲမှာစွာကျယ်၊
သူ့လင်ဖိုးကွန့်ထားခဲ့တဲ့ လယ်ငါးဧကနဲ့နွားတရည်းကို လူငှားနဲ့လုပ်စား
နေရတာ။ စိန်ဂေါ်လီက ဘာမှအားကိုးရတာမဟုတ်ဘူး။

“မွေးထားမိလို့ကျွေးနေရတာ ဒီကောင်စိန်ကြီးကို ဗိုက်ထဲသာ
ပြန်သွင်းလို့ရရင် သွင်းထားလိုက်ချင်တယ်...ဟင်း...”

စိန်ဂေါ်လီက ငယ်ငယ်ကထဲက ပြဿနာမင်းသား ဒိုးထိုးတဲ့ပိုင်
ကျောက်ဒိုးလှိမ့်တဲ့ပိုင်တွေမှာ ကစားပြီး ကျဉ်းသားရိုက်ရင်း ရန်ငြိမ်ကြည့်
ဆိုမေးမနေနဲ့၊ စိန်ဂေါ်လီပါပြီးသား။ သူနဲ့တိုက်ရိုက်ဖြစ်ရရင်ဖြစ်ရ
မဖြစ်ရရင် ဘေးလူချင်းကို ရန်တိုက်ပေးတာ စိန်ဂေါ်လီပဲ။ အဲဒီသောက်
ဆိုးတဲ့ စိန်ဂေါ်လီကို သူ့အဖေ ဖိုးကွန့်မဆုံးခင်က ...

“မင်း ဒီလောက်ဆိုးမှန်းမသိလို့ပါကွာ၊ မင်းမမွေးခင်က

ဖိုးလပြည့်စာပေ

ယတြာသုခိုင်းတာလေ၊ နောက်ပန်း အလယ်ပန်း ဘေးပန်း ရှေ့ပန်း တောင်ပန်းဆိုပြီး ပန်းငါးမျိုးကိုခိုက်ပြီး မေဒင်ဆရာက ကြိုက်တဲ့ပန်း နတ်ခိုင်းတာ၊ တကယ်ဆို ပညတ်သွားရာခါတ်သက်ပါနေတဲ့ ဘေးက ပန်းကိုနုတ်ရမှာ၊ အဲ့ဒါ ငါက နောက်ကပန်းကို သွားနုတ်လိုက်တယ်၊ နောင်အသက်ကြီးမှ ဆိုးချင်ဆိုး၊ အခုတော့ ကောင်းရင်ပြီးရော၊ ငါ့သဘောထားမိခဲ့တာကို အလယ်ပန်းထုတ်ရင် လယ်ထွက်သွားမယ်၊ မြောက်ပန်းထုတ်ရင် မျောက်လိုကမြင်းကြောထမယ်၊ တောင်ပန်း ထုတ်ဖယ်ရင်လဲ ပြဿနာတွေ တောင်ပုံရာပုံရှာမယ့်ကောင်မျိုး ဖြစ် သွားဦးမယ်”

စိန်ဂေါ်ကတော့ ဒီစကားမျိုးပြောခံရတာတောင် ပန်းနဲ့ပေါက် တယ်ပဲထင်နေတာ။ ထပ် ခပ်ကြမ်းကြမ်းပြောရင်လဲ အီးနဲ့ပေါက်တယ် လို့မှတ်မယ့်ကောင်မျိုး။

စိန်ဂေါ်လီတစ်ယောက် သူ့အဖေဖိုးကွန့်ထားခဲ့တဲ့ စပါးကုန်ထဲက မျိုးထားတဲ့မြေပဲတွေ ခိုးရောင်းလိုက်၊ မတ်ပဲတွေခိုးရောင်းလိုက်နဲ့ အဲ့ဒီက ရတဲ့ပိုက်ဆံတွေနဲ့ ရာဇာဖြစ်ဖို့ အပြတ်ရှိုင်းပစ်လိုက်တယ်။

နေဖြူဈေးထဲမှာ ဘောထုပ်တွေရော၊ အထည်တွေပါရောင်းတဲ့ ချွင်းတင်အေးကလဲ ဘာမြောက်ပေးသလဲမမေးနဲ့။

ချင်းပြည်နယ် ဇာတိဖွား၊ အမည်ရင်းက တင်အေး သူ့ရပ်ကွက် ထဲကတော့ ကြီးငယ်မတူ အားလုံးတတွေက သူ့ကို ဥတင်အေးလို့ခေါ်ကြ တယ်။ ဦးတင်အေးကိုခေါ်ရာမှ ဆောင်ခေါ်လို့ ဥတင်အေးဖြစ်သွားရတာ။ သူ့ဖုန်းက ဘုတ်ဆုံမလေး မစန်းပေါ့၊ ဒီဆိုင်မှာ စိန်ဂေါ်လီက ဝယ်နေ ကြဟောက်သယ်။

လိုချင်တာတွေရှိရင် ရန်ကုန်ကိုအထည်ဆင်းဝယ်တဲ့ ဦးတင်အေး နဲ့ မှာလိုက်တော့တာပဲ။ ရာဇာနေဝင်းလက်မှာပတ်တဲ့ ဂေါ်လီကွင်းတွေ ဖန်စီကွင်းတွေကို ရန်ကုန်ထိမှာလိုက်တယ်။

စိန်ဂေါ်လီက ရန်ကုန်မှာ တစ်နှစ်လောက်နေဖူးတယ်။ မြို့ ရည်ပါးရည် မနူးမနပ်ဖြစ်နေတဲ့ကောင်ပေါ့။

စိန်ဂေါ်လီတစ်ယောက် သူ့ကိုယ်သူ ရာဇဂေါ်လီဖြစ်ပြီလို့လက်ခံ လိုက်တာနဲ့ လီလီတည်းခိုတဲ့ ဖိုးသာဒွန်းအောင်တို့အိမ်ရှေ့မှာ အပြတ်ကို လမ်းသလားနေတော့တာပဲ။ ဝင်းနိုင်ကဆိုရင်...

“စိန်ဂေါ်လီ ငါ့အိမ်ရှေ့မှာ လယ်လာထွန်နေတာလား၊ မင်း လျှောက်ပုံက ယာတစ်ခင်းတောင်ညက်လောက်ပြီဟ”

“ဝင်းနိုင် ခဏလာစမ်းပါ၊ မင်းကိုပြောစရာရှိလို့”

“ဘာလဲဟ၊ ဒီမှာ နီးပြာရင်းတန်းလန်းနဲ့၊ ခဏနေ ကြက်လိုက် ပစ်ရဦးမယ်၊ ဧည့်သည်တွေကို ကြော်ကျွေးဖို့လေ”

“ဟုတ်လား ငါလိုက်ပစ်ပေးမယ်၊ အဲ့ဒီ လီလီဆိုတဲ့ကောင်မ လေး လှလိုက်တာကွ၊ ငါအရမ်းကြိုက်တယ်၊ အရမ်းခိုက်တယ်၊ ငါ လိုက်ချင်တယ်၊ မင်း ငါ့ကိုကူ... အိုကေ”

“ဟာ... မလုပ်ပါနဲ့ကွာ၊ ငါဧည့်သည်တွေက ကျေးလက် သဘာဝကို အေးအေးဆေးဆေးခံစားချင်လို့ ဒီမှာနှစ်ပတ်လောက်လာ နေကြတာကွ၊ အဲ့ဒါ ငါ့ထမင်းအိုးတွေ၊ ငါ့ထမင်းအိုးကို ငါပြန်ခိုက်မခွင့်ပါရ စေနဲ့ စိန်ဂေါ်လီရယ်၊ မင်းပိုးချင်ရင် ရွာထဲမှာ ကွမ်းတောင်ကိုင် ပန်းတောင် ကိုင်တွေရှိပါတယ်၊ ခင်မာချို့တို့ အေးကြွယ်မတို့ မိချောတို့ရှိပါတယ်ကွာ”

“မင်းလဲ ငါ့အကြောင်းသိရဲ့သားနဲ့ တို့ရွာကမိန်းမလေးတွေက ငါ့ဆို အော်ကြောလန်နေကြတာ၊ ငါ့အကြောင်းပြောရင်တောင် ငါ့ကိုထား နဲ့တို့သလို တွန့်ကုန်ကြတာကွ၊ ငါ့ကို လီလီနဲ့သာ လုပ်ပေးမိတာကွာ”

“ကျီးကန်းက ဘဲဥချိုချင်နေပြန်ပြီ”

“ဒါကတော့ ဘဲဥကြိုက်တဲ့ ကျီးကန်းကိုကွ”

“မလုပ်ပါနဲ့ကွာ... ငါတော့”

“ဝင်းနိုင် ငါ့အဖေပိုင်တဲ့ ကျွန်းပျဉ်စပ်လှေကြီးကို မင်းသဘောကျတယ်ဆို၊ အဲဒီလှေက ငါ့လှေ၊ မင်းကိုအပိုင်ပေးမယ်ကွာ”

“မင်းအမေခွဲပြီကုန်မှပေါ့”

“ငါ့အမေက သူ့လယ်နဲ့နွားပဲဂရုထားတာ၊ ဒီလှေကို ငါ့ရောင်းပစ်ခဲ့ပြီလို့ ညာပြီးဖွက်ထားတာကွ၊ ဒိုက်တောက လတာပြင်စွတ်ကြောင်း အတိုင်း မြက်တောထဲမှာဖွက်ထားတာ၊ ငါဖော်ပေးမယ်”

ဝင်းနိုင်က အဲဒီကျွန်းသားစပ်လှေကြီးကို ဟိုးကထဲက အရမ်းကြိုက်ခဲ့တာ။ လှေက လှော်ရတာပေါ့ပါးတာကို။ သူပိုင်တဲ့ ပျဉ်းကတိုးသားလှေကြီးက အသကုန်လှော်ရလို့ သိပ်မကြိုက်ဘူး။ ပြီးတော့ လှေကလည်း စုတ်ပြီး ဆွေးနေလို့ ဖာတစ်ရာတောနေပြီ။ ပွဲညက်နဲ့တင်မလုံလောက်လို့ နည်းမျိုးစုံနဲ့ကပ်ရိုက်ဖာထားရတာ။ ဒါတောင် ခပ်ခွက်ထည့်ထားရတယ်။ ငါးသွားဖော်ရင်း လှေထဲကိုရေဝင်လို့ ခပ်ထုပ်နေရတာနဲ့ အလုပ်မတွင်ဘူး။ ဒီတော့ကက ...

ဝမ်းရေလုပ်ငန်းအတွက် ကျွန်းလှေကြီး မက်တယ်။ ကာလတန်ဖိုးတွက်ရလဲ မနည်းဘူးကို။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် လီလီနဲ့လှော်ပေးလိုက်မယ်။ ဖြစ်သွားရင်လဲ ကိုယ့်ရွာသားနဲ့မို့ အမြတ်တွက်တာပေါ့။ မဖြစ်တော့လဲအရင်းပေါ့။ စိန်ဂေါ်လီ ကယ်လောက်ကြွေကြွေ လီလီသဘောသာ အဓိကပဲလေ။

“ကောင်းပြီ... ငါ့ကူညီပေးမယ်... မင်းလိုပဲ ငါ့ကို လီလီနဲ့လှော်ပေးဖို့လာပြောထားတဲ့ မြောက်ပိုင်းသားကျော်စိုးလဲ ရှိသေးတယ်၊ အဲဒီကောင်က သူ့ကျွဲပေါက်လေးပေးမယ်တဲ့၊ ငါတင်းခံပြီးငြင်းဆန်ထား

ရတယ်”

“ကျော်စိုးလိုဝက်ပုပ်ကောင်များ ဒီကောင်က တရုပ်စပ်ဆိုတော့ လီလီကို အသေကြွေမှာပေါ့၊ အော်ကွေ့ကြည်ရောင်းတဲ့ ထောင်ကဲရဲသားကျော်စိုးက ကျွဲနို့ကိုတောင် နွားနို့လို့ညာရောင်းတဲ့ကောင်တွေ၊ ကျွဲတွေမွေးပြီး အားအားနေ ကျွဲမနို့ညစ်ရောင်းတဲ့ကောင်၊ ဒီကောင်မကောင်းကြောင်းတွေကို လီလီကိုပြောပြထား”

“အေးပါကွာ ငါသိပါတယ်၊ လောလောဆယ်တော့ ညဉ့်သည်တွေကျွေးဖို့ ကြက်လိုက်ပစ်ပေး၊ ညဉ့်သည်တွေက ကြက်သားကြော်သိပ်ကြိုက်တာကွ၊ လုပ်တာကိုင်တာ သန့်မှစားတယ်၊ ထမင်းတောင် ပေါ်ဆန်းမွှေးရယ်မှ၊ ငပိနဲ့ကိုမခံနိုင်ကြဘူး၊ ငါ့မှာ နေဖြူကပေါင်မုန့်တွေ နို့ဆီသကြား တွေဝယ်ဝယ်ပေးနေရတယ်၊ သူတို့က ငါးဆိုလဲ အကောင်... ကြော်မှတီးတာဗျ”

“နောက်ဆို ငါဝယ်ပေးမယ်၊ အခုကြက်လိုက်ပစ်ပေးမယ်၊ လှေကတော့ နောက်မှဖော်ယူပေါ့”

“ကတိတည်ပစေနော်... စိန်ဂေါ်လီ”

“စိန်ဂေါ်လီက ကျန်တဲ့နေရာတွေမှာသာ နာမည်ပျက်ရှိရင်ရှိတယ်၊ ကတိတည်တဲ့နေရာမှာတော့ နာမည်ကောင်း လက်နတ်ရထားတဲ့ကောင်ပါကွ၊ ရွာကျောင်းအတွက် ထင်းလိုလို့ ကုက္ကိုပင်ကြီးထဲမှ ပြီး သုံးရက်နဲ့ ထင်းခြမ်းရအောင် ပေါက်ပေးခဲ့တဲ့နေရာမှာ ကတိတည်ခဲ့တာ၊ ကျောင်းသား ဦးပဇင်းတွေတောင်သိသေးတယ်”

“အေး အဲဒါတော့ဟုတ်တယ်၊ မင်းက တစ်ပြားမှမယူပဲ တုတ်တုတ်ဖြစ်လုပ်ပေးခဲ့တာပဲ၊ အဲဒီအတွက် ဘာဆုတောင်းခဲ့သလဲ”

“ရှင်ရှင်မင်းသား မိဒီယိုမင်းသားဖြစ်ရပါလို့ခံလို့ ဆုတောင်းခဲ့တာပေါ့၊ ဖြစ်နိုင်ရင် ရာဇာနေဝင်းနဲ့ တစ်ကားလောက်ကပ်ရင်ချင်တယ်”

“အိမ်”

“အောင်မလေး... သေပါပြီဟ”

မိချောတို့အိမ်အောက်က ရာဝင်စဉ်အိုးကြီးဘေးမှာ ကြက်ကပ် နေလို့ လေးခွနဲ့လှမ်းပစ်တာ လောက်စလုံးက စဉ်အိုးကိုမှန်ပြီး စဉ်အိုးက ပြန်ကန်ထွက်၊ အိမ်တိုင်ထိ ကန်ပြီး ခုံတန်းလျားမှာ ရေခွေးသောက်နေ တဲ့ မိချောတို့အဖေရဲ့နောက်စိကို သွားမှန်ပါလေရော။

မိချောတို့အဖေ ဦးမောင်ညိုရဲ့ ဆဲသံဆိုသံ ပွက်လောညံသွား တာပေါ့။ စိန်ဂေါ်လီလက်ချက်မှန်းလဲသိရော လုံဆွဲပြီး ခုံးလိုက်ပါလေရော။ စိန်ဂေါ်လီခမျာ ပြေးလိုက်ရတာ သူ့အိမ်ကိုတန်းလို့။ အိမ်ပေါ်တက်ပုန်းနေ လိုက် တယ်။ ဘေးမှာထင်းခုတ်နေတဲ့ ဒေါ်ဘုမက မသိလိုက်ဘူး။ နောက်က လှံကိုင်ပြီးလိုက်လာတဲ့ ဦးမောင်ကြီးက ...

“ဟေ့ကောင်... စိန်ဂေါ်လီ လာခဲ့စမ်း။ ငါလူကြီးရဲ့ခေါင်းကို ဘာအကြောင်းမှမရှိဘဲ လောက်လေးနဲ့ပစ်တဲ့ကောင်”

ဒီမှာတင် ဒေါ်ဘုမက ထင်းခွဲတဲ့ခါးမကြီးကိုင်ပြီး ...

“ကိုမောင်ညို လှံကြီးနဲ့ ဘာဖြစ်လာတာလဲ၊ ကျုပ်သားကတော့ ကိုလောက်လေးနဲ့ပစ်တာ တကယ်ပဲလား”

“အေး... ဟုတ်တယ်၊ ဒီမှာလာကြည့်၊ ငါ့နောက်စေ့ ဖုထွက် နေပြီ၊ နင့်သားမိုက်ရိုင်းလွန်းအားကြီးတယ်”

“ကျုပ်ဖြင့် ဘာမှမသိရပါလား၊ ကျုပ်သားကဒီမှာမှမရှိတာ”

ဒေါ်ဘုမက ဦးမောင်ညိုနဲ့ ငယ်ရည်းစားဟောင်းတွေ။ ဒါကြောင့် မို့ ဒီလောက်လေသံနဲ့ပြောနေတာပေါ့။ ဒီပြင်လူဆို ထမိစွန်တောင်ဆွဲပြီး ရန်ထောင်ပစ်လိုက်ပြီလေ။

“နင့်သားအပေါ်တက်သွားတယ်”

“နတ်ပြည်ကိုလား”

“နင့်အိမ်ပေါ်ကိုဟ”

“ဟော့တော်”

ဒေါ်ဘုမကခေါ်ထုတ်မှ စိန်ဂေါ်လီ မျက်နှာငယ်လေးနဲ့ ထွက် လာတယ်။ ဦးမောင်ညိုခရုမှာ ကြက်ပစ်ရင်း မတော်တဆအထိမှန်တာကို ရှင်းပြရတာပေါ့။ ဦးမောင်ညိုမိန်းမ ဒေါ်ဒန်ရှည်ကလဲ စိတ်မချလို့ သူ သမီးချောမနဲ့ အတူလိုက်လာတယ်လေ။ ချောမက စိန်ဂေါ်လီဆို မျက် မုန်းကျိုးနေတာ။ သူ့အဖေကိုလုပ်တယ်ဆိုတော့ တုတ်ကြီးကိုင်ကာ ရောက်လာတာပေါ့။

ဒေါ်ဘုမတို့သားအမိ တောင်းပန်ရတော့တာပေါ့။ ဦးမောင်ညိုက ငယ်ချစ်ဦးမျက်နှာနဲ့ ခွင့်လွှတ်လိုက်ပါတယ်။ ခက်တာက ဒေါ်ဒန်ရှည်နဲ့ ချောမက ခွင့်မလွှတ်နိုင်ဘူး။

“ဒါ... သက်သက်တမင်လုပ်တာ၊ အဖေ ကျွန်မကတော့ စိန် ဂေါ်လီခေါင်းကို ရိုက်ခွဲရမှကျေနပ်နိုင်မယ်”

“ငါ့သမီးပြောတာမှန်တယ်၊ ဒီမယ် ကိုမောင်ညို၊ ရှင်က ရှင်ဟား ကိုထိမှာစိုးလို့ အလျှော့ပေးတာလား”

“ဟာ... ဒီမိန်းမ ဘာတွေလျှောက်ပြောနေတာလဲ၊ မဆီ မဆိုင်ကွာ... လာ... လာ... ပြန်မယ်”

အဲ့ဒီအချိန်မှာ လီလီတို့ညွှတ်သည်တွေ ရွာထဲလျှောက်လှည့် ကြည့်ရင်း စိန်ဂေါ်လီတို့အိမ်ရှေ့ကိုရောက်လာတာပေါ့။

ပူညံပူညံအသံတွေကြောင့် ညွှတ်သည်တွေက လှမ်းကြည့်ကြ တယ်။ စိန်ဂေါ်လီခမျာ လီလီလှမ်းတွေ့သွားလို့ ရှက်လိုက်တာမှ မျက်နှာ ကြီးကို လက်နဲ့အုပ်ထားတဲ့အထိအောင်ပဲ။ အရေးထဲ ချောမကတစ်ယောက်တည်း တုတ်နဲ့လိုက်ရိုက်နေလို့ ဒေါ်ဘုမ ဒေါ်ဒန်ရှည်ကို အဖေမယ် ဗဟိုထားပြီး ပတ်ပြေးနေရသေးတယ်။ အဲ့ဒါကိုပဲ လီလီက သဘောတော့

ကျလို့။

“မိချော နင်လွန်ပြီနော်၊ ငါမလုပ်ချင်လို့ဟင်၊ ငါလုပ်ရင် နင် နားကားသွားမယ်”

“ငါ့နားရွက်က နှိပ်ထဲကကားပြီးသား၊ နှင့်ခေါင်းသာ မလိကွမ်း စားသွားစေရမယ်”

“ဟဲ့... သမီး တော်တော့ တယ်ခက်တာပဲ၊ ပြီးနေပြီဟ”

နောက်ဆုံးတော့ ဒေါ်ဘုမ အပြောမတတ်တာနဲ့ ဒေါ်ဒန်ရှည်နဲ့ တည်ရတော့တာပဲ။

“အဲ့ဒါပေါ့၊ သမီးတစ်ကောင် နွားတစ်ထောင်တဲ့၊ နွားတစ် ထောင်ထက်ထိန်းရခက်တာ... ခုလက်တွေ့ပဲ” †

“ဘာပြောတယ် ဘုမ၊ ငါ့သမီးက နှင့်သားလောက်ဆိုးနေလို့ လား၊ နှင့်သားကမှ သားတစ်ကောင် ကျားဖင်ပြောင်ဖြစ်နေလို့ တစ်ရွာ လုံးက အော့ကြောလန်နေတာဟဲ့၊ စုန်းပြူးမသားက စုန်းပြူးပဲမွေး မှာပေါ့”

“ဟဲ့... ဒန်ရှည် ငါ့ရည်းစားကို အောင်သွယ်ဝင်လုပ်ပြီး ဖြတ် ခုတ်သွားတဲ့ကောင်မ၊ လင်ဦးမကများ ဒီစကားမျိုးထွက်ရဲသေးတယ်၊ ဘုမ တို့က မပြောချင်လို့ကြည့်နေတာကြာပြီ... သိရဲ့လား”

“ဟောက်စာမ... နင်ဘာပြောတယ်၊ အနုတ်စုတ် ဂုတ်စုတ်မ ကများ”

“အမလေး နေတော့တဲ့ကုပ်၊ စားတော့ပိပုပ်၊ ရွာအစွန်မှာ ကွန်ပစ်စားနေတဲ့ ဒန်ရှည်မက... ရွာမှာ အခြေကြီးနဲ့နေလာတဲ့ ဘုမကို ဒီလိုခံပြောရတာများ အံ့ရောအံ့ရော၊ မောင်ညိုနဲ့ငါနဲ့ကြိုက်နေတာကို ကြားကဖြတ်ခုတ်သွားတဲ့ဟာမက မောင်ညို စီးပွားအရှာကောင်းလို့ စိန် နားကပ်ရောင်နဲ့ပါးပြောင်ရတာကို ဟုတ်လှပြီထင်နေရှာရဲ့၊ သောက်တော့

စိန်ဂဠုန်၊ စားတော့တစ်လေ ပါတော့ကညွှချီးပုံလိုဟာမကများ ဘုမကို ခြေရာလာတိုင်းလို့ ရာဇဝင်ရိုင်းလိုက်တာ၊ မှတ်ထား ငါ့ခြေထောက်က ဆင်ခြေထောက်၊ နင်ရဲ့ဆိတ်ခွာနဲ့ လာမတိုင်းနဲ့၊ အနှုတ်စား ခွက်ဆွဲမ ရေ”

ဒီမှာတင်ဘာပြောကောင်းမလဲ။ ဒေါ်ဘုမနဲ့ ဒေါ်ဒန်ရှည်တို့ တစ်ယောက်ဦးစွန်းဖုတ်ကို တစ်ယောက်ကဆွဲလိန်ပြီး နဘမ်းတွေသတ် လိုက် ကြတာမှ မြေပေါ်မှာ ဒလိမ့်တုံးလိုမ့်နေတဲ့အတိုင်းပဲ။

မိချောကလဲ ဝင်လုံးမလို့၊ သူ့အဖေကဆွဲထားလို့၊ စိန်ဂေါ်လီ လဲ ကြောင်ကြည့်နေတယ်။ လီလီတို့က မြဲကျော်သွားတာတောင် ပြန်လှည့် လာပြီး နဘမ်းသတ်ပွဲကို မြင်ဖူးအောင်လာကြည့်နေကြလေရဲ့။

စိန်ဂေါ်လီမချာ ရှက်လွန်းလို့ ဒန်အိုးဖင်မဲကြီး ခေါင်းစွပ်ထားရ တဲ့အထိအောင်ပါပဲ။

ရွာလူကြီးနဲ့ ဘေးအိမ်ကမိန်းမတွေ အတင်းဝင်ဆွဲရတော့တယ်၊ ဒါတောင် ပြားကိုးဆယ်လောက်မှတ်ဉာဏ်ရှိတဲ့ မအေးညွန့်က လက်ငှေ့ ပွဲထဲက ဒိုင်တွေကိုလုပ်ပြပြီး...

“သုံးမိနစ်နာမယ်၊ ပြီးရင် ဒုတိယအချီဆက်ထိုးမယ်” လုပ်နေ လို့ သူ့ယောက်ျားက ဂုံလျှော်ရိုးနဲ့ တင်ပါးကိုလှိမ့်ရိုက်ပြီး သူ့အိမ်ပြန်ခေါ် သွားရတော့တယ်။

ဒေါ်ဒန်ရှည်မချာလဲ ရင်ဖုံးအင်္ကျီတွေပြစုတ်ကုန်တာမှ ရှင်မီး အင်္ကျီတောင် အထဲကပေါ်လို့၊ ဖုန်တွေလူးထားလိုက်တာမှ မျောက်ဖြူကြီး လိုပဲ၊ ညာမျက်လုံးကြီးလဲ ဖူးပိတ်နေတာပဲ။

ဘုမက ရန်ပွဲအလီလီနဲ့လာတော့ ဘုမကိုဘယ်နိုင်မှာတုန်း... သိ တောင် ဘုမလက်မောင်းမှာ သွားကိုက်ရာ အကွင်းလိုက်ကြီး ကျန်နေခဲ့ သေးတယ်။ အဲ့ဒီနောက်တော့... ဒေါ်ဘုမ တစ်စခန်းထလာပြန်တယ်။

“နင့်ကြောင့် ငါ့ကိုတစ်ရွာလုံးက ပြဿနာမယ်တော်ကြီးလို့ ဒေါ်နေကြပြီဟဲ့၊ နင့်ကြောင့် ငါ့မှာ အေးအေးမနေရဘူး၊ နင့်ကိုမွေးထားတာ ဝမ်းရေစပ်တယ်၊ တေဂျင်းရှိုး”

အသံကုန်အော်ရင်း စိန်ဂေါ်လီကို တုတ်နဲ့လိုက်ရိုက်တယ်။ စိန်ဂေါ်လီလည်း ဒန်အိုးကြီးအုပ်ပြီး လီလီတို့ရှိရာစွတ်ပြေးလာမိတယ်။

“မပြေးနဲ့၊ မိရင်သတ်ပစ်မယ်၊ ဘုမတဲ့ဟေ့”

ဒန်အိုးကွယ်နေတော့ အောက်ပိုင်းပဲမြင်ရတယ်လေ။ လီလီတို့အုပ်ထဲဝင်ပြေးမိသလိုဖြစ်သွားတော့ လီလီပါ လန့်ပြီးထွက်ပြေးတာပေါ့။ ဝင်းနိုင်ရဲ့မိန်းမက လှမ်းအော်တားတာတောင်မရဘူး။

စိန်ဂေါ်လီနဲ့လီလီတို့ ရွာလမ်းမမှာ ဖုန်တထောင်းထောင်းထ အောင် ပြေးလိုက်တာမှ . . .

ဘုမသီဘုမသီနဲ့ ဒေါ်ဘုမလိုက်ရိုက်တာကို လီလီအထင်မှာ သူတို့ရန်ဖြစ်နေတာကို လာကြည့်တာမကြိုက်လို့ စိတ်ထွက်ပြီး လိုက်ရိုက်တယ်ချည့်မှတ်သွားတာပေါ့။

ရွာလမ်းမမှာလှဲဝပ်ပြီး အစာဟောင်းတွေ စားမြုံ့ပြန်ပါးနေတဲ့ နွားကြားမကြီးကို နှစ်ယောက်သားဝင်တိုက်ပြီး ပိုးလိုးပက်လက်လဲတဲ့ လူလဲ၊ ပိုးစိုးပက်စက် စကတ်ကွဲတဲ့သူကွဲတွေ ဖြစ်ကုန်ကြပါလေရော။

“ဟင်”

“အို”

ဒန်အိုးကြီးလွင့်ထွက်သွားလို့ လဲနေရာက တစ်ယောက်မျက်နှာ တစ်ယောက်ကြည့်လိုက်မိကြတဲ့ခဏ အမြင်အာရုံတွေ မီးပွင့်သွားကုန်ကြတော့တယ်။

အဲဒီမှာ စတွေ့တာပဲ။

အခန်း (၄)

ပျဉ်ကသာချောင်းရေက ဆောင်းဝင်စရာသီမှာ ကြည်စိမ်းပြီး အေးမြနေတယ်။ ချောင်းထဲမှာ လှေကလေးတစ်စင်း၊ လှေပေါ်မှာ ကောင်လေးတစ်ယောက်နဲ့ ကောင်မလေးတစ်ယောက် ချောင်းနှစ်ဖက်ကမ်းတသစ်ပင်တွေအုံ့ဆိုင်းနေလို့ ချောင်းထဲမှာ နေပူတယ်သိပ်မရှိလှဘူး။

လှေပေါ်ကကောင်လေးက စိန်ဂေါ်လီပေါ့။ ပွဲမှာတိုင်ပြီး ထုတ်တက်နဲ့လှော်ခတ်နေတယ်။ လှေဦးမှာတိုင်နေတာက ထီလီ။ ဘောင်တံတိုလေးနဲ့၊ အပေါ်ကလည်း ပါးလွှာတဲ့ဝတ်ရုံထေးအပေါ်မှာ ခါးတိုအင်္ကျီထူလေး ထပ်ဝတ်ထားတယ်။

စတွေ့တဲ့နေရာကပဲ တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက် ကြည့်ရင်း မိတ်ဆွေဖြစ်သွားကြတယ်။ ဝင်းနိုင်ရဲ့ အလျော်အပိုကောင်မလေးတို့ လီလီက ချောင်းထဲမှာ လှေစီးချင်တယ်ဆိုတော့ စိန်ဂေါ်လီထုတ်ဖမ်း အပ်ထည့်လိုက်တာပေါ့။

“ကျွန်တော်တို့ရွာမှာနေရတာ ပျော်ရဲ့လား လီလီ”

“ပျော်ပါတယ် စိန်ဂေါ်လီ... ခပ်... ခပ်... ခပ်”

“ဘာလို့ရယ်ရတာလဲ”

“ရှင်နာမည် စိန်ဂေါ်လီဆိုတာကြီးကို ရယ်ချင်လို့ပါ။ ရှင်က ရယ်စရာကောင်းတယ်နော်၊ တို့က ရယ်ရရင်ကြိုက်တယ်...”

“ဒီလိုလား၊ ဒါဆို နောက်နောင် အများကြီးရယ်ရစေမယ်”

“အဟုတ်လား၊ ဒါဆို ရယ်စရာထပ်လုပ်ပြ၊ ဟိုနေ့ကလို အိုးကြီးခေါင်းစွပ်တာမျိုးက ရိုးသွားပြီ”

“ကလိထိုးပေးမယ်လေ၊ ဒါဆို ကြိမ်းသေရယ်ရမှာ”

“ဟင့်အင်း၊ အဲဒီလိုကြီးမရယ်ချင်ဘူး”

စိန်ဂေါ်လီက လှေပေါ်မှာမတ်တပ်ရပ်ပြီး မျောက်ကကပြတယ်။ ကပြတာလွန်ပြီး ရေထဲပြုတ်ကျတော့မှ လီလီက ရယ်ရတယ်ဆိုပြီး လက် ခုပ်တီးကာအားပေးတယ်။ ရွာလယ်ချောင်းဆိုတော့ လီလီနဲ့စိန်ဂေါ်လီတို့ ပျော်မြူးနေကြတာကို ရွာထဲကလူတွေက တွေ့ကြတာပေါ့။ ချောင်းစပ် မှာ အဝတ်လျှော်တဲ့ အေးကြွယ်မဆိုရင် သူ့အဖော်တွေနဲ့ မဲကာရွဲကာ မေးထိုးပြပြီး အတင်းတုပ်နေကြလေရဲ့။ ရေချိုးဆင်းလာတဲ့ မိချောတို့အဖွဲ့ ကလဲ မျက်စောင်းတထိုးထိုးနဲ့။

စိန်ဂေါ်လီက စိုင်းစိုင်းခမ်းလှိုင်ရဲ့ တောဂေါ်လီသီချင်းနဲ့ လှေပေါ် မှာရေစိုစက်လက်နဲ့ လှမ်းအော်ဆိုပြီးစတယ်။

“အိုးလေးလှုပ်ပါဟေ့... ရေအိုးလေးလှုပ်ပါဟေ့... အိုးလေး လှုပ်ပါဟေ့... ရေအိုးလေးလှုပ်ပါဟေ့... ကောင်မလေးတွေ... ဟိတ် ကောင်တွေ... ဟိတ်ကောင်တွေ... ဟက်ကောင်တွေ... မပြေးနဲ့... သူကြီးကလိုက်တယ်... တစ်ရွာလုံး ထက်ငါမိုက်... ဟေ့... မင်းသား ဖြစ်အောင်ဖိုက်တင်ကျင့်... စဉ်းစားပြီး ငါထိုင်နေရင်း ဟေ့... အားလုံး

ကြိုက်ကြတဲ့ ထော်လာဂျီ... ငါ့ကိုမိန်းခလေးများက အော့ကြွေလန် သည်... ရွာမြောက်ပိုင်းကလဲသိပ်မကြည်... ငါနာမည်ကတော့ဂေါ် လီ... ဟေ့... အိုးလေးလှုပ်ပါဟေ့... တင်အိုးကလေးလှုပ်ပါဟေ့... အေးကြွယ်မလေးရေ... အပျိုတွေရေခပ်ဆင်းပြီ...

ပါးစပ်ထဲမှာရသလောက် အော်ဆိုနေတော့တာပေါ့။ မိချောက ရေအိုးရွက်ရင်းက နောက်လှည့်ပြီး လက်ဝါးထောင်ပြတယ်။ အေးကြွယ်မ ကတော့ အဝတ်ရှိက်တဲ့တုတ်ကို မြှောက်ပြတယ်။ ခေတ်မှီ တောသဘာဝ ဂေါ်ကြောင်ရတဲ့ ဂေါ်သံပေးနေမှုအပေါ် လီလီက တစ်ခါခါရယ်နေပါရော။

ဂေါ်လီက ငါးဖမ်းပိုက်ချထားတာတွေ ပိုက်ဆွဲဖော်ပြတယ်။ ပိုက်မှာငြိနေတဲ့ ငါးမြွေထိုးတွေ၊ ငါးဖျင်းစလက်တွေ၊ ငါးပြေမတွေကို ပြလိုက်တယ်။ လီလီက တအံ့သတည်းနဲ့ ငါးလေးတွေလိုက်ကိုင်ကြည့် တယ်။ ငါးတွေက ဖျတ်ဖျတ်လူးတော့ ...

“အိုး... အမေ့”

လက်ကလေးနောက်တွန့်ပြီး ပါးစပ်ကိုလက်နဲ့အုပ်ကာ တခွံခွံ ရယ်နေပြန်တယ်။ အင်မတန်အရယ်သန်တဲ့ တရုတ်ဖြူမလေးပေါ့။

စိန်ဂေါ်လီ ထိပေါက်ကိန်းဆိုက်သလို အပျော်တွေ တပိုက်တပွေ ကြီးရနေတာကိုကြည့်ပြီး ကမ်းနားမှာ ခါးထောက်မာန်စောင်ကြည့်နေ တာက ကျော်စိုးပေါ့။

သူ့အနားမှာ သူနဲ့တွဲဖော်တွဲဖက် ကျွဲပေါက်နဲ့ ဂျွတ်ကြီးတို့ ရှိတယ်။ ဒီကောင်တွေကလဲ စိန်ဂေါ်လီကို လုံးဝမကြည်ဘူး။

ရွာမြောက်ပိုင်းဖက်ကို လှေကရောက်နေပြီလေ။ ပျဉ်ကသာမှာ စိန်ဂေါ်လီအတွက် နယ်ခြားစည်းမျဉ်းမရှိဘူး။ ဘယ်ဖက်ကမှလဲမသိဘူး။ သူနေတတ်သလို လျှောက်ရွှေနေတဲ့ကောင်ပေါ့။ အဲ့ဒီလို အသိပ်သတ် မှတ်တဲ့ကောင်တွေကိုလဲ ...

ကျွဲခြေရာခွက်ထဲကဖားတွေ အမြင်မကျယ်ဘူးဆိုတာမျိုး ပြန် နက်လိုက်သေးတယ်။

သူ့အပြောကိုလက်မခံဘဲ ပြန်မှတ်တဲ့အကောင်တွေကိုလဲ...

“နွားကိုပလာတာကျွေးရသလိုပဲ၊ နွားကိုကျွေးတာမှ နွားက ကောင်းတယ်လို့ ခေါင်းညှိတ်ပြဦးမယ်၊ မင်းတို့ နွားကပ်ကျားတွေက ပါးစပ်ညောင်းတယ်ဆိုပြီး ပြောမယ်ကောင်တွေ။

လေကြီးလေကျယ် စကားကြီးစကားကျယ်ပြောတတ်လွန်းတဲ့ စိန်ဂေါ်လီကို တစ်ရွာထုံးကအော့ကြောလန်တာ ဘာဆန်းလို့လဲ၊ ဗြူမှာ တစ်နှစ်ခွဲလောက်သွားနေပြီး ပြန်လာကထဲက စိန်ဂေါ်လီနဲ့တော့တော်ထီ ဘွဲ့ကို တန်းရတော့တာပဲ၊ တစ်ခါတစ်ခါခေါ်တက်ကြတာက ရွာဂေါ်လီတို့

ဒီချောင်းဟာ ဒီရွာရဲ့အသက်သွေးကြောပဲ၊ လီလီက...

“အိမ်သာတွေ ချောင်းနဲ့ခွာဆောက်သင့်တယ်၊ ပတ်ဝန်းကျင် သန့်ရှင်းရေးကို အလေးထားဆောင်ရွက်သင့်တယ်”

“အဲ့ဒါတော့ လူကြီးတွေကိုပြောမှဖြစ်မှာ လီလီ”

“ဟုတ်လား... မနက်ဖြန် ဓနုဗြူမှာ တန်ခိုးကြီးတဲ့ ကျွက်က လွန်စွန်းဘုရားကို သွားဖူးဖို့လိုက်ပို့ပေးဦးနော်၊ လွန်ပြည်တော်ဖြန် ဘုရားပါ တစ်ခါထဲသွားဖူးမှာ”

“သွားဖို့ စီစဉ်ပြီးပါပြီ၊ တောကထော်လာဖို့နဲ့ စီးသွားကြမယ် လေ”

“တို့စိတ်ဝင်စားပါတယ်၊ တို့က စိန်ဂေါ်လီကို You ယူဖို့ ခေါ်မယ်နော်... ဒါဆို ခေါ်ပြောရတာပိုအဆင်ပြေမယ်နော်”

“ကြိုက်သလိုခေါ်ပါ၊ တို့ကတော့ လီလီပဲခေါ်မယ်လေ”

“ကောင်းတယ်... ခေါ်”

လီလီကသဘောကောင်းတယ်၊ အခေါ်အပါကြီးက နူးပြောင်

တင်းတင်း ဆံပင်နောက်စည်းနဲ့ သဘောမကောင်းဘူး၊ နံမယ်ကလဲ တင်တင်ဝင်းတဲ့၊ ဒီတဲအောက်နေတဲ့နံမည်ကြီးနဲ့”

သိပ်ရွံ့တတ်တဲ့ဟာမကြီးကို နွားချေးပုံထဲကရတဲ့ အီကုပ်တွေ ကြော်ကျွေးတာ အရမ်းကြိုက်သွားတယ်၊ နောက်တော့မှ နွားချေးထဲက ရမှန်းသိလို့ လက်ထိုးပြီး ပြန်အန်ထုတ်လိုက်တာမှ မျက်လုံးပြူ၊ လျှာ အတောင့်လိုက် ထွက်လို့၊

ခွေးသားတွေကင်ကျွေးတော့လဲ ကြိုက်တာပဲ။ ခွေးသားမှန်း သိတော့ တခွီခွီနဲ့တက်နေရော။ အရင်လိုမအန်နိုင်တော့ဘူး။ လန့်သွား ပြီကိုး။

“ဟေ့... ယူ... ဗေဒါဒိုက်နဲ့မျောလာတဲ့ ခရမ်းရောင်ပန်းလေး ကသိပ်လှတာပဲ၊ လှေခွဲလှော်ပြီး လိုက်ခူးပေးပါလား”

“ရတယ်... ခုပဲခူးပေးမယ်၊ လီကသာလိုချင်ရင် အာသာဝတီ နွယ်နီနတ်ပန်းကိုလဲခူးပေးမယ်... တကယ်”

“နတ်ပန်းကိုမြင်ဖူးလို့လား”

“ဟင့်အင်း၊ မြင်ဖူးဘူး”

“တကယ်နောက်တဲ့ လူနောက်လူဆိုးကြီး”

ဒိုက်ဖတ်ကိုဆွဲယူပြီး ပန်းခရမ်းပြာကို ခူးပေးလိုက်တယ်၊ လီလီ က ပန်းကလေးကိုမွှေးကြည့်တယ်။ မမွှေးဘူး။ ပန်ကြည့်တယ်။ သူမရဲ့ ဂျပန် ဆံတောက်ဖားကလေး(ဘော့ယဲယား)နဲ့ဆိုတော့ ပန်လဲလှတာ ပါပဲ။

ဒီလိုကြည့်နူးနေတုန်းမှာပဲ ကမ်းပေါ်ကနေထမီရင်လျှားနဲ့ လှင်း အော်နေတဲ့ဒေါ်ဘုမကြောင့် ဖီး(လိ)တွေပျက်ပြီး နားဖားနိုးထွေထောင် အတောင့်လိုက်ထွက်ကုန်ကြတယ်။

“ဟေး... စိန်ကြီး... စိန်ကြီး... နင်က အဲ့ဒီမှာ ပျော်နေ

မြို့နေသိလား။ ငါ့မှာတော့ နွားမပျောက်လို့ လိုက်ရှာနေရတာဒေါင်း
တောက်နေပြီ။ ဒီကြားထဲ ရုံးမှာ အစည်းအဝေးရှိလို့ တစ်အိမ်တစ်
ယောက်တက်ရမယ်တဲ့။ နင်နွားပျောက်လိုက်ရှာမလား။ ရုံးတက်အစည်း
အဝေးသွားမှာလား။ ဒီညနေ သုံးနာရီသွားရမှာတဲ့ဟေ့”

“ရုံးပဲသွားလိုက်မယ် အမေရာ”

“အဲ့ဒါဆိုလဲပြီးရော၊ သားဆိုတာအားတဲ့ သားမွေးလို့ အားကိုး
ရမလားမှတ်တယ်၊ အလကားပဲ... အလကားပဲ”

ဒေါ်ဘုမထွက်သွားတော့ လီလီက...

“အဲ့ဒါ ရှင့်အမေလားဟင်”

“ဟုတ်တယ်”

“သူ့ကို ယောက္ခမတော်ရမယ့် မိန်းမလေးဘဝကတော့ မစဉ်းစား
ရဲလောက်အောင်ပဲနော်”

စိန်ဂေါ်လီ တွေမောသွားတယ်။ လီလီက ရေနဲ့လှမ်းပက်တော့မှ
သတိဝင်လာတယ်။

လှေထဲကိုရေတွေဝင်ကုန်ပြီ။ ခပ်ထုပ်မလား။ မနစ်ခင် ကမ်း
ရောက်အောင်လှော်မလား။ ကမ်းကိုလှော်ခဲ့လိုက်တယ်။ ကမ်းနား
အရောက်မှာ လှေနှစ်စီး။

“လီ ရေကူးတတ်သလား”

“ကူးတတ်တယ်၊ ရေဆင်းကူးလိုက်ဦးမယ်”

“တော်သေးတာပေါ့... စောင့်ပေးမယ်နော်”

လီလီရေဆင်းကူးတာ ဖွေးဖွေးရွရွ ရေဆေးငါးကြီးအတိုင်းပဲ။
ကမ်းခပ်မှာထိုင်ပြီး စိန်ဂေါ်လီ ကြည့်ကောင်းကောင်းနဲ့ကြည့်နေမိတယ်။
ရေငါးလက်နဲ့မို့ ဂေါ်လီလဲ ခရုထဲကိုဆင်းကူးလိုက်တယ်။ လီလီနဲ့
ဂေါ်လီ... ကြေးညှိုင်ကြတာပေါ့။

လီလီက ငါးကူးကူးတယ်။

စိန်ဂေါ်လီကတော့ ခွေးကူးတာပေါ့။ ဒီမှာတင် ကျော်စိုးနဲ့ အော်
တွေရောက်လာပြီး တမင်ရန်စပါလေရော။

“ဟိတ်ကောင် စိန်ဂေါ်လီ... ကြက်ပိုင်းမှာ ရှုံးခဲ့တဲ့ငါ့အကြွေး
နှစ်ထောင် အခုပြန်ဆပ်ကွာ၊ နောက်မှဆပ်မယ်ဆိုတာမလိုချင်ဘူး၊ ခုပဲ
ပေး”

စိန်ဂေါ်လီ ကမ်းပေါ်တက်လာတော့ လီလီပါ လိုက်တက်လာ
တယ်။

“မင်းငွေနှစ်ထောင်ငါပေးမယ်၊ မင်းလဲ ဒေါ်ဘုတ်ဆုံကြီး အသုဘ
တုန်းက ငါ့ဆီက ငွေငါးထောင်ချေးထားတာ ပြန်ဆပ်”

“ဟေ့ကောင်... အဲ့ဒါက ဖဲကြွေးကွ၊ ဖဲပိုင်းမှာတင်ပြီးပြီ”

“ဒါဆို မင်းတောင်းတာကလဲ ကြက်ကြွေးလေကွာ၊ ကြက်ပိုင်းမှာ
တင်ပြီးပြီပေါ့၊ ဘာလို့ ချီးခြောက်ရေနူးပြီး လက်နဲ့ တပြွတ်ပြွတ်စုပ်ချင်
နေရတာလဲ”

“ဝေါ့တို့... မင်းစကားပြောတာ ရင့်လှချည်လား”

“မင်းကရင့်တာ ငါကနုနေလို့ ဖြစ်မလား”

“ကြာပါတယ်ကွာ... ချကွာ”

“အိုး... နေကြပါဦး၊ ငွေနှစ်ထောင် ကျွန်မဆီမှာပါပါတယ်၊
ရေတော့စိုနေတယ်၊ ရော့ယူပါ... ရန်မဖြစ်ကြပါနဲ့”

“မပေးနဲ့လီ... ဒါ ကျွန်တော့်ကိစ္စ”

“အသာနေစမ်းပါ၊ ယူတိတ်တိတ်နော်... ရော့”

လီလီက ဘောင်းဘီအိတ်ထဲက ငွေတစ်ထောင်တန်ဆယ်ခွက်ထဲ
ကနှစ်ခွက်ကို ထုတ်ပေးလိုက်တယ်။ ကျော်စိုးက လီလီချဲ့ထောက်တဲ့ ပိုင်စိုး
ပိုင်နင်းဆုပ်ကိုင်ပြီး ယူလိုက်တယ်။

“လီလီလေးကြောင့် မင်းမခံရတယ်မှတ်လို့က်၊ လီလီ ဒီလိုကောင်
မျိုးနဲ့မတွဲနဲ့၊ ဒီကောင်က ဒီရွာမှာ ဂျလေဘီကောင် လီလီနဲ့ လုံးဝမတန်
ဘူး မတွဲနဲ့၊ ဒီကောင် စိန်ဂေါ်လီရဲ့အဆင့်က ခွေးတွေနွားတွေနဲ့နှိုင်းရင်
တောင် ခွေးတွေနွားတွေသိက္ခာကျတယ်”

“ဟေ့ကောင်... မင်းစော်ကားလှချည်လား... ကဲကွာ”

“ခွပ်”

“အ”

“ဘုန်း”

“အင့်”

“ဖြောင်း”

“အား”

“အား”

“ဟိုက်ယား... ဖုန်းခွပ် အိုး... အင့်... ဖောင်း... အီး”

စိန်ဂေါ်လီကစတိုးတော့ ကျော်စိုးမျက်ခွက်ကြီး ရဲခနဲ ဖြာထွက်
သွားတယ်။ နှာခေါင်းကိုထိုးမိလို့ သွေးလျှံကျကုန်တာပေါ့။ ဒီမှာတင် ကျွဲ
ပေါက်နဲ့ဂျှိတ်ကြီးက စိန်ဂေါ်လီကို ဝိုင်းတွယ်ကုန်ကြတာပေါ့။

စိန်ဂေါ်လီက ဗီဒီယိုကားတွေထဲကလို ဖိုက်တင်နဲ့ အလှချတာ
လေ။ ဟိုကောင်တွေက အပြင်မှာရန်ဖြစ်နေသလို အတင်းဝင်လုံးပြီး န
ဘမ်းသတ်ကုန်ကြတာပေါ့။ လီလီကအော်တော့ ဝင်းနိုင်နဲ့ရွာသားတွေ
ရောက်လာပြီး ဝိုင်းဖြန်ဖြေရတော့တယ်။

စိန်ဂေါ်လီနဲ့ကျော်စိုးတို့ ရုံးရောက်ပြန်ပြီ။

စိန်ဂေါ်လီက ခုနှစ်နာရီဆိုတော့ ဒီကိစ္စရှင်းပြီးရင် အစည်းအဝေး
တစ်ခါထဲတက်လိုက်မယ်လို့ တောင်စဉ်သွားလိုက်သေးသတဲ့။

စိန်ဂေါ်လီက အဲ့ဒီလိုကောင်မျိုး။ အပူအပင်ဆိုတာ ဗိုက်ကြီး

သယ်နဲ့ ဥယျာဉ်မှူးတွေစိုက်ဖို့အလုပ်လို့ ထင်နေတဲ့ကောင်။

ပူတာကခိုက်ကြီးသည် အပင်စိုက်တာက ဥယျာဉ်မှူးလေ။

လောက်ပါသေးတယ်။ အားလုံးက သူတို့မိဘတွေမှာလိုက်သလို အစည်းအဝေး တက်ရောက်သူများမှတ်တမ်းမှာ သူတို့မိဘတွေရဲ့ အမည်နေရာ ဘေးမှာ ကြက်ခြေခတ်လက်မှတ်တွေရော အပေါင်းလက္ခဏာ လက်မှတ် တွေရော တချို့ဆို ကြောင်ခြစ်တွေတောင် ရေးခြစ်လက်မှတ်ထိုးထားကြ ပြီပါပြီ။

“ဦးတယ်မှ မင်း ဒီလောက်တောင်ပဲ အရသလား။ ထောက်ခံစာ အတွက် မင်းရဲ့မယားကြီးအတွက်ဆိုပြီး ဟိုတောင်းဒီတောင်းတောင်းတဲ့ နေရာမှာတော့ တော်လိုက်တာမ္မတ်နေတာပဲ။ ဒါမျိုးကြတော့ ငါ့လက်က လွတ်လွတ်လပ်လပ်တယ်။ ဒီကလေးတွေကို ငါကဘာပြောလို့ရမှာလဲ၊ ငါ့မယား ကလေးထိန်းကျောင်းမှတ်နေသလားပဲ။ သွား အခု ရွာထဲကို လက်ကိုင် လော်နဲ့လိုက်အော်၊ လူကြီးတွေ တစ်အိမ်တစ်ယောက် ရုံးကို လေးနာရီ မထိုးခင်လား။ မလာတဲ့လူတွေ မိမိတာဝန် မိမိသာယူလို့ပြောလိုက်၊ လာ တဲ့လူတွေကို စားအုန်းဆီငါးဆယ်သားစီ လျှော့ဈေးနဲ့ပေးမယ်လို့ပြော လိုက်”

ခင်မောင်မြင့်က ထိပ်ပြောင်၊ အရပ်ကလန်ကလားကြီးနဲ့ ထက် ကိုင်လော်ကြီးဆွဲပြီး အပြင်ကိုအမြန်ထွက်သွားတာပေါ့။

သူထက်ရာထူးကြီးတဲ့လူကို အသေကြောက်သလောက် သူထက် ရာထူးငယ်တဲ့ ရုံးစောင့် ထောက်ခံစာလာလုပ်တဲ့ လူတွေဆိုရင် အသေ ငေါက်တော့တာပဲ။ အာဏာတစ်ပဲလောက်ရရင် တစ်ကုန်ဖို့လောက်ပြန်တဲ့ မ/ဒဂုံက အသားမဲစိုးလုမြင့်နဲ့ ဘာကုာချစ်ဝင်းတို့လိုပဲ။

“ကျေးရွာအတွင်းရှိ လုပ်သားပြည်သူတောင်သူလယ်ထူ ဦးစီး အိဒေါ်၊ ကိုကို၊ မမ၊ ဘိုးဘိုးဘွားဘွား၊ ညီလေး ညီမလေးများနဲ့ မိမိတို့တော်ကကလေးများ ခင်ဗျာ၊ ရွာမှာ ဘုံကထိန်းတော်ကြီးပြန်ရောက်ရောက် ဆွေးနွေးရအောင် ကျွန်တော်တို့ကို အလှူခံသူများအဖြစ် ဖို့ ပေါင်း

အခန်း (၅)

ဒီတစ်ကြိမ်မှာတော့ ဧည့်သည်မလေးလီလီက မျက်မြင် သက်သေဖြစ်နေလို့ စိန်ဂေါ်လီဖက်က အသာရသွားတယ်။ အနိုင်တော့မပေးဘူး။ နှစ်ဖက်စလုံးကိုဖိကြိမ်းတယ်။ နောက်တစ်ကြိမ်ဆို ရဲစခန်းပို့မယ်ပေါ့။ ရဲစခန်းမှာလဲ လက်မှတ်ထိုးထားရသေးတာကို ကြက်ပိုင်းမှာ ရန်ဖြစ်တဲ့ ကိစ္စကြောင့်လေ။ ပြဿနာဖြေရှင်းပြီးသွားတော့ ...

“သုံးနာရီထိုးပြီ၊ အစည်းအဝေးအတွက် ခေါ်ထားတဲ့လူတွေ ဘာလို့ရောက်မလာကြသေးတာလဲ၊ စာရေး ခင်မောင်မြင့်”

“ရောက်ပါပြီ၊ ဆရာရုံးရှေ့မှာပါ”

“ရုံးရှေ့မှာ ဘာလုပ်နေကြတာလဲ၊ အထဲခေါ်လိုက်လေ”

“ကစားနေကြပါတယ် ခင်ဗျ။ တစ်အိမ်တစ်ယောက် မတက်မနေရ လက်မှတ်ထိုးနဲ့တက်ရမယ်ဆိုလို့ လာတက်ကြပါတယ်၊ လူကြီးတွေ မအားကြလို့ ကလေးတွေချည့်လွှတ်လိုက်တာနဲ့ (၂)နှစ်သား သုံးယောက်

ယူခဲ့ကြပါ။ အဲလေ ယောင်ကုန်ပါပြီ။ ဆွေးနွေးရအောင် လူကြီးတွေသာ လာခဲ့ကြပါ။ ကလေးတွေကိုပြန်ခေါ်ကြပါ။ လူကြီးတွေ ဒေါသထွက်နေပြီ ခင်ဗျားတို့အလွယ်လုပ်တာနဲ့ ကျုပ်ခင်မောင်မြင့်တောင် အချောင်ငေါက်ခံ လိုက်ရတယ်။ လာရင်လာ မလာရင် ဘာဖြစ်သွားမယ်ဆိုတာ သိချင်တာ လား။ ဖိုင်းတပ်မက်၊ ဒဏ်ရိုက်မယ်၊ အပြစ်ပေးမယ်၊ အရေးယူမယ်၊ ပြင်း ထန်းစွာတုံ့ပြန်မယ်။ ဒါပဲ၊ လေးနာရီရုံးအရောက်လာခဲ့ကြပါ။ ဒါပဲနောက် တစ်ကြိမ် လူငယ်လေးတွေချည့်မလွှတ်ပါနဲ့၊ ဒါပဲ... အကမ်း... အဟမ်း... အဟွတ် ... အဟွတ်... ဒါပဲ”

ခင်မောင်မြင့်ကတော့ သူအော်တတ်သလို ပတ်အော်သွားတယ်။ လေးနာရီထိုးမှာ ရုံးထဲလူတွေပြည့်သွားတယ်။ ကလေးတွေကို မနည်းပြန် မောင်းထုတ်ရတယ်။ စိန်ဂေါ်လီနဲ့ကျော်စိုးက ရှေ့ဆုံးကဖြစ်နေတယ်။

“ကဲ... လူနဲ့ပြီလား၊ ကော်ကချီတဲ့ ကိုကျော်”

“စုံပါပြီ ဥက္ကဋ္ဌကြီး”

“ကြော်ငြာလိုက်တော့”

“အားလုံးပဲ အစည်းအဝေးစတင်ကြောင်း ကြေငြာအပ်ပါတယ် ခင်ဗျာ” ပြောပြီး အတွင်းရေးမှူးတစ်ယောက်ထဲ လက်ခုပ်တီးတယ်။ တက်ရောက်လာရတဲ့လူတွေက အမိန့်အရဆိုတော့ ရှိသမျှအလုပ်တန်း လန်းတွေနဲ့ နောက်ပိုင်းကိုစိတ်မဖြောင့်ပဲ လာခဲ့ကြရလို့ သိပ်မကြည်ကြ ဘူးလေ။

ကိုကျော်လဲ ကြောင်စောင်တောင်နဲ့ သူ့လက်ခုပ်လေး ပြန်ရှစ် သိမ်းသွားတယ်။ ဥက္ကဋ္ဌကြီးက ...

“ကျုပ်တို့ရွာမှာ နှစ်စဉ်မပြတ်ကျင်းပလာတဲ့ ကထိန်ပွဲလုပ်မယ်၊ ဒီနှစ်တော့ ပိုစည်ကားချင်တယ်၊ ဇာတ်မငှားနိုင်ဘူး၊ အရပ်ပြဇာတ်နဲ့ ကမယ်၊ မင်းသမီးလဲမငှားနိုင်ဘူး၊ ကိုယ့်ရွာမှာ ဝါသနာပါတဲ့ ရွှန်းထိုး

ရွက်ပုန်းသီး အချောအလှလေးတွေရှိတယ်၊ မဲဖောက်ပြီးရွေးမယ်၊ မင်းသား ကလဲ ကိုယ့်ရွာကပဲ ရန်ပုံငွေအများဆုံးထည့်နိုင်တဲ့ကောင် မင်းသားဖြစ် မယ်၊ ပြဇာတ်ဒါရိုက်တာကတော့ ရွာလယ်ပိုင်းက လှသိန်းပဲ၊ သူကဇာတ် နောက်လိုက်ပြီးကားဆွဲဖူးတယ်၊ အတွေ့အကြုံရှိတယ်။ ယိမ်းအကတွေကို တော့ ရွာတောင်ပိုင်းက နတ်ကလေးကျော်ဦးပဲ သင်ပေးလိုက်၊ ပါချင်တဲ့ ကလေးတွေ ကျော်ဦး(ခ)ကျော်ခေါ်ဆိုမှာ စာရင်းပေးကြပေတော့”

ရွာလူကြီးက ခပ်တိုတိုပြောပြီး ပြန်ထိုင်နေလိုက်တယ်။ အတွင်း ရေးမှူးကိုကျော်က ကထိန်ပျော်ပွဲရွှင်ပွဲဖြစ်မြောက်ရေးအတွက် အလှူ ငွေ ကောက်ခံဖို့တွေဆက်ပြောတယ်။ နောက်တော့ ပြဇာတ်ဒါရိုက်တာ လှသိန်းက မင်းသားရွေးမှာ မင်းသမီးရွေးမှာတွေ ဆက်ပြောတယ်။

“ဒီရွာရဲ့ ကွမ်းတောင်ကိုပန်းတောင်ကိုပဲ သုံးယောက်ဖြစ်တဲ့ မိချောစု၊ အေးကြွယ်မနဲ့ ခင်မာချိုတို့သုံးယောက်ထဲက ဟစ်ယောက်ကို ရွေးမှာပါ။ မင်းသားကတော့ အများထဲကတစ်ယောက်မို့ မင်းသားလုပ်ချင် တဲ့ လူတွေလက်ညှိုးတောင်ပါ”

ထောင်လိုက်ကြတဲ့လက်ညှိုးတွေ အသက်ခြောက်ဆယ်အရွယ် ဘကြီးဖူးတောင် ပါလိုက်သေးတယ်။ အထစ်တို့ ကိုကြည်တို့ ခြေတစ်ဖက် နိမ့်နေတဲ့သံလုံးတို့လဲ ပါနေတာပဲ။

“အဘဖူးက ဒီအရွယ်ကြီးနဲ့ မင်းသားလုပ်ချင်သေးလို့လား”

“ရရင်လုပ်မှာပေါ့ဟ၊ မရလဲ လူကြီးအခန်းကပါမှာပေါ့”

“ဟုတ်ပြီ၊ လိုရင်သုံးမယ်၊ လက်ညှိုးပြန်ချထား၊ အထစ်ယယ် တယ်၊ ကိုကြည် ပလပ်၊ သံလုံးဝေးဝေးမှာနေ”

လှသိန်းက အယောက်သုံးလေးဆယ်လောက် ပယ်ပစ်လိုက် တယ်။ နောက်ဆုံး ငါးယောက်ပဲကျန်တော့တယ်။

“ကျော်စိုး”

ချစ်များရင်

“အောင်ထက်”

“ဌေးဝင်း”

“သောင်းဒန်”

“စိန်ဂေါ်လီ”

“ဒီငါးယောက်ထဲက ဘယ်သူ့အလှူငွေပိုထည့်နိုင်မလဲ။ လေလံပစ်မယ် အနိမ့်ဆုံးကြမ်းခင်းဈေးက သုံးသောင်းထည့်ရမယ်”

ကျော်စိုးက “ကျုပ်လေးသောင်း”

အောင်ထက်က “လေးသောင်းခွဲ”

ဌေးဝင်းက “ငါးသောင်း”

သောင်းဒန်က “ကျုပ်ကမထည့်နိုင်ဘူး။ မင်းသားရဲ့ သူငယ်ချင်း အခန်းကပါမယ်”

“ဟုတ်ပြီ၊ တစ်ယောက်ပြုတ်သွားပြီ၊ အဲ့ဒီလို ကိုယ့်အကြောင်းကိုယ်သိတာကောင်းတယ်၊ စိန်ဂေါ်လီ မင်းက ခြောက်သောင်းထည့်မှာလား”

“မထည့်နိုင်ဘူး၊ ကျုပ်ကလူကြမ်းလုပ်မယ်”

“ဟုတ်ပြီ၊ ဒါဆို သုံးယောက်ပဲကျန်တော့တယ်”

နောက်ဆုံးတော့ ရှစ်သောင်းနဲ့ ကျော်စိုး၊ မင်းသားတက်ဖြစ်သွားတယ်။ မင်းသမီးသုံးယောက်အတွက် မိဘတွေက မဲလိပ်နှိုက်ရတယ်။

မိချော မဲပေါက်သွားတယ်။

ကျန်တဲ့လူစာရင်းကို လှသိန်းကဆက်ရွေးနေတယ်။ စိန်ဂေါ်လီက အသာထုလစ်ပြီးပြန်လာခဲ့တယ်။ လီလီသာ မင်းသမီးလုပ်မယ်ဆိုရင်တော့ မင်းသားနေရာကို ရအောင်တက်လုပ်ပစ်မှာပေါ့။

ညဖက်ရောက်တော့ သတင်းပြန်ကြားရတာက . . .

မိချောကရှက်လို့တဲ့ မင်းသမီးမလုပ်ဘူး၊ အတင်းငြင်းတယ်။

ဒီတော့ အေးကြွယ်မကို ထည့်လို့မရပြန်ဘူး။ ကျော်စိုးနဲ့က မောင်နှမ

အရင်းတွေကို။ ဒါနဲ့ ခင်မာချိုနဲ့သွားညှိကြတယ်။

ခင်မာချိုက ကျော်စိုးနဲ့ သိပ်အကြောတည့်တာမဟုတ်ဘူး၊ အတင်းပဲ မလုပ်ဘူးငြင်းတယ်။ လှသိန်းတို့ အကျပ်ရိုက်ကုန်တော့တာပေါ့၊ မင်းသမီး ဖြို့တက်ရှာရက်နိုးဖြင့်ဆိုက်ပြီ။

အဲ့ဒီအချိန်မှာပဲ မမျှော်လင့်တဲ့အကြောင်းတစ်ခုက ဘွားခနဲ ပေါ်ထွက်လာတယ်။ စိန်ဂေါ်လီရဲ့ရင်ဘတ်ကို ဖနောင့်နှိပ်ပိတ်ပေါက်ခံလိုက်ရသလို ခံစားသွားရစေတဲ့ သတင်းဘူးကြီးပေါ့။

“လီလီ မင်းသမီးလုပ်မယ်၊ ဟုတ်ပါ့မလား”

“အဟင့်... ဟုတ်ပါတယ်၊ ကျောင်းကပွဲတက်ဖူးတဲ့ အတွေ့အကြုံရှိပါတယ်။ အပျော်အနေနဲ့ တက်လုပ်ပေးမှာပါ။ ပြဇာတ်ဒါရိုက်တာကြီးကလဲ အတင်း နားပူနားဆာလာလုပ်တာနဲ့ ပြန်ကူညီပေးလိုက်တာ၊ ဒီရွာလေးအတွက် လီက တစ်ခုခုတော့ပြန်ပေးချင်တယ်လေ”

“ဟား... သွားပြီ”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ ယူရဲ့”

“မင်းသားက ကျော်စိုး၊ ကျော်စိုးက လီကို တစ်ဖက်သက်ကြိုက်နေတာလို့ သတင်းကြားတယ်၊ ခုတော့ ဒီကောင် ရေငုတ်တုန်းရေတွင်းထဲပြုတ်ကျသွားပြီပေါ့”

“သရုပ်ဆောင်တာပဲ၊ အသားပွဲပါသွားတာမှ မဟုတ်တာ”

“လီအဒေါ်တင်တင်ဝင်းက မတားဘူးလား”

“တားသားပဲ၊ လီလုပ်ချင်လာရင် သူဘာမှ မတတ်နိုင်ဘူးလေ”

စိန်ဂေါ်လီတစ်ယောက် ပြာယာခတ်နေတယ်။ လီလီသိတာနေလှသိန်းအိမ်ရောက်အောင် ခြေကုန်သုတ်သွားပြန်တယ်။

“ကိုလှသိန်း... ကိုလှသိန်း”

“ဟ... ဘာလဲကွ၊ အလန့်တကြားနဲ့ ဒီမှာ ငြိမ်နေတာထင်

တင်မော်ဖုတ်ပေးတဲ့ ငါးခြောက်ဖုတ်လေးတောင် မင်းထိတ်လန့်တာကြား အော်တာ သွေးလန့်ပြီး လက်ထဲကပြုတ်ကျသွားပြီ”

“ခင်ဗျားမိန်းမက အဖုတ်ကောင်းပါတယ်၊ ပြန်လုပ်ခိုင်းပေါ့၊ ခု ဟာက ကျုပ်မင်းသားလုပ်တော့မယ်၊ ငွေရှစ်သောင်း ခိုက်မယ်ဗျာ”

“ဟကောင်ရ... ကျော်စိုးနဲ့ ဈေးတည်သွားပြီ၊ ပြန်ပြင်လို့ မကောင်းတော့ဘူးလေကွာ”

“ဒုက္ခပါပဲဗျာ၊ ကျွန်တော် မင်းသားလုပ်ရမှကိုဖြစ်မှာ၊ ဒီလိုလုပ် ကိုးသောင်းပေးမယ်၊ ကျော်စိုးကို နောက်ဆုတ်ခိုင်းလိုက်”

“တစ်သိန်းပေးတောင်ပြင်မပေးနိုင်ဘူး၊ ဘယ်နှယ် ငါလူကြီးကွ၊ ခုတစ်မျိုးတော်ကြာတစ်မျိုးသွားလုပ်ရင် ကျော်စိုးက ငါ့ပြဿနာရှာမှာပေါ့၊ ပြောတုန်းကတော့ မင်းပဲ လူကြမ်းလုပ်တော့မယ်ဆို”

“မင်းသမီးက မိချောတို့မှတ်နေလို့ပေါ့ဗျ”

“အခု လီလီဖြစ်သွားတော့ရော မင်းနဲ့ဘာဆိုင်လို့တုန်း”

“ဆိုတာပေါ့ဗျ၊ လီလီနဲ့ကျွန်တော်က ချစ်သူတွေ”

“ဟုတ်ပါ့မလား မောင်ကာဠုရ၊ မင်းဖက်က ဖိတ်စာတစ်ခြမ်း ရိုက်ပြီး သေချာနေတာလား၊ ဝင်းနိုင်ပြောတော့ ဘာမှမဖြစ်သေးပါဘူးဆို၊ လီလီက မင်းကို လူချင်တော်မှတ်ပြီးပေါင်းနေတာဆို”

“ထောက်ခံစာပြနေရဦးမှာလားဗျာ၊ လီလီဟာ ကျွန်တော့် ရည်စားပဲ၊ ကျော်စိုးက လီလီကိုငမ်းနေတဲ့ကောင်၊ ခုတော့ဒီကောင် ဂျက် တည်သွားပြီ၊ ဒီကောင်ကံကောင်းသွားတယ်... တောက်”

“ငါ ဒါရိုက်တာပါကွ၊ မင်းသား၊ မင်းသမီးဆိုတာ ငါခိုင်းတာလုပ် ရတာပါ၊ မင်းသားဖြစ်တိုင်း မင်းသမီးကို လုပ်ချင်သလိုလုပ်လို့မရပါဘူး၊ လူကြမ်းအနေနဲ့လဲ အခွင့်အရေးအများကြီးရှိပါတယ်”

“ဗျာ... ဟုတ်လား... ကိုလှသိန်းဇာတ်ရေးပြီးပြီးလား”

“ရေးပြီးလဲ ကိုယ့်စိတ်ကြိုက်ပြန်ပြင်လို့ရပါတယ်၊ ငါ့ရဲပြဇာတ် နာမည်က ခေတ်စကားနဲ့ပြောရရင် သိပ်မိုက်တယ်၊ “ငွေလှိုင်းဇာတ်ပေါ့” တဲ့၊ ကောင်းတယ်မဟုတ်လား”

“ရိုးလိုက်တာဗျာ၊ အချစ်ဇာတ်လမ်းလား”

“ဇာတ်ကြမ်းကွ၊ တို့တောမှာက ဖိုင်တင်ခန်း၊ သေနတ်ပစ်ခန်း၊ များများထည့်မှကြိုက်ကြတာ၊ ဂျပန်တော်လှန်ရေးဇာတ်”

“အဲ့ဒါဆို ခပ်ကြမ်းကြမ်းအမည်ပေးရတယ်ဗျ၊ ယမ်းငွေကြားက ကြယ်တစ်ပွင့်တို့လို ရဲရဲတောက်တောက်လှန်ရေးတို့လို... ရိုးပြတ်တောက် တောက်ခေါက်သံလိုမျိုးတွေ ပေးသင့်တာဗျ”

“အေး... မင်းပြောတာလဲဟုတ်တယ်၊ နောက်ထပ်ဇာတ်လမ်း အမည်တစ်ခုပေးထားတယ်၊ ဂျပန်တွေရင်နာရတဲ့ ပျဉ်ကသာကတိုက်ပွဲ ဆိုရင်ရော မကောင်းဘူးလား၊ ဒါမှမဟုတ် ဖက်ဆစ်တော်လှန်အောင်ပွဲ ဆိုရင်ကောကွာ၊ လေးခွနဲ့ရိုင်ဖယ် ဂျပန်ဓါးနဲ့မြန်မာ့ဓါး ဒါမျိုးတွေရော အမည်ကြားတာနဲ့ စိတ်ဝင်စားသွားရမှာမျိုးလေး ရွေးစမ်းကွာ”

“ဂျပန်နဲ့တိုက် လှသိန်းမိုက်ခဲဆိုရင်ကောဗျာ”

“ငါနာမည်ကြီးပါနေပါလားဟ”

“ဒါရိုက်ဘာကြီး ပိုနာမည်ကြီးသွားအောင်လို့လေဗျာ”

“ဟတ်ကောင် နင့်လင်ကြီးဒါရိုက်ဘာလား၊ ဒါရိုက်တာကွ ပီအောင်ပြော... တကယ် မင်းလုပ်မှ ဒါရိုက်တာလဲ ဒါရိုက်ဘာဖြစ်ရ တော့တယ်၊ နောက်ဆို စပယ်ရာလို့များပြောဦးမလားပဲ”

“မြန်မာ့စိတ်ကထောင်းခနဲ”

“ဂျပန်တွေဖင်က ဟောင်းခနဲဆိုရင်ကောဗျာ”

“ကောင်းတော့ကောင်းတယ်၊ စာတန်းရှည်တယ်”

“ဒါဆိုရင် ဖက်ဆစ်တိုက်ပွဲနဲ့ မိုက်ခဲလှသိန်း”

“ဒါဟာကြီးက ပါပြန်ပြီ”

“မကြိုက်ဘူးလား”

“ကြိုက်တာပေါ့ကွာ၊ မင်းသားနဲ့မည်က မြလွင်ဖြစ်နေလို့ဟ”

“ဘာခဲယဉ်းတာမှတ်လို့၊ လှသိန်းလို့ပြောင်းလိုက်ပေါ့၊ မင်းသား လှသိန်း၊ လှသိန်းမင်းသား... ပြီးရောပေါ့”

“အေး... အဲဒီအကြံကောင်းတယ်၊ မင်းလုပ်တာနဲ့ ငါပါမင်း သားဝင်လုပ်ချင်စိတ်ပေါက်လာပြီ”

“ကိုလှသိန်းရုပ်ကလဲ မင်းသားလုပ်မယ့်ရုပ်ပါ”

“အေးပေါ့ ဒါပေါ့... ဟာ ဟောကောင် ဘာတွေပြောနေတာလဲ ကွာ... တော်တော် မင်းပြောတဲ့ နံမယ်ကိုပဲ ပြဇာတ်နံမယ်ရွေးလိုက် တော့မယ်၊ ဘာတဲ့ နံမည်က...”

“ဂျပန်တီလူးနဲ့ လှသိန်းအရူး” ... တဲ့။

“အေး... အဲ... ဟာ... ခွီးမတားလေး ဟင်း ငါနော်”

အခန်း (၆)

အေးရိုး အက်အေ အစ်ဇန်... ဟစ်ဟော့ကိုရှက်စရာလို ... အတွေးမှားသွားရင်... ပြဿနာမျိုး... ကိုသာနောရဲ့ထန်းတောထဲ... ဝမ်းတီးတူးတီး... မှာတွယ်ပြီး... နေရာတကာဆရာကြီး ... နေညီ ချိန်ဆိုအားလုံး အပျိုတွေရေခပ်ဆင်းပြီး... မယောင်မလည်နဲ့သွားပြီး... တော်ကီတွေကိုပွားပြီး”

စိန်ဂေါ်လီတစ်ယောက် စိုင်းစိုင်းခမ်းလှိုင်ရဲ့ တောခေါ်လီသီချင်း ကို မှတ်မိသလောက်ပြန်ဆိုနေမိတယ်။ တောခေါ်လီသီချင်းနဲ့ နောက်ထပ် စိန်ဂေါ်လီကိုယ်တိုင် ပြင်ရေးထားတဲ့သီချင်း အဲဒီသီချင်းနှစ်ပုဒ်ကို စတိတ် ရှိုးမှာ ကာရာအိုကေနဲ့တက်ဟဲဖို့ အပ်ပြင်ဆင်နေတာပေါ့။

ရွာကထိန်ပွဲကလဲ နီးကပ်ပြီလေး ပြဇာတ်ကလဲ ခွဲခွဲလဲမှာ တိုက်နေပြီ။ ရွာကျောင်းက ကိုယ်တော်တွေဆီမှာ သွားမတိုက်တော့ဘူး။

လီလီက တစ်ရက်အလိုမှာမှ တွက်တိုက်မယ်တဲ့ ခုတော့ ဒိုင်

ယာလော့ခ်ကို ယူကုန်နေတယ်။ လီလီကိုယ်စား ကျွဲပေါက်ကိုထားပြီး တိုက်နေရတာပေါ့။

ဒါတွေကြောင့် စိန်ဂေါ် စိတ်အေးလက်အေးနေနိုင်တာလေ။ ကျောင်းတစ်ယောက် လီလီအနားကို အကြောင်းမရှိအကြောင်းရှာပြီး လာကပ်နေတယ်။ လက်ဆောင်တွေဝယ်လိုက်ရတာလဲ စည်းစိမ်တစ်ဝက် ပြုတ်တော့ မတတ်။

လီလီကတော့ မလှုပ်ပါဘူး။

ကြက်ကောင်းတွေကြီးမကွာဘူးပေါ့။

ဒါပေမယ့် လီလီက အလိုက်အလိုက်ဆက်ဆံပေးတယ်။ ဇလွန် ဘုရားဖူးကို သွားမယ်ပြင်ပြီးမှ ဒေါ်တင်တင်ဝင်း ဗိုက်အောင့်နေလို့ မသွားဖြစ်ဘူး။ ခုတစ်ခေါက်သွားမယ်ဆိုတော့ ကျော်စိုးက သူ့ဒဗ်မိက ဂွန်ဒေါင်းကြီးမောင်းပြီး သွားမယ်။ မနက်ရှစ်နာရီကို လေးနာရီလောက် ကထဲက မျက်နှာပေါင်ဒါအဖွေးသားနဲ့ လာစောင့်နေတယ်လေ။

စိန်ဂေါ်လီက ကပ်လိုက်တာပေါ့။

“ဟေ့ကောင် စိန်ဂေါ်လီ၊ ဘာလိုက်လုပ်တာလဲ၊ ငါ့ဂွန်ဒေါင်းက လီလီနဲ့ ဧည့်သည်တွေပဲတင်တာကွ”

“ဧည့်သည်ကသုံးယောက်ထဲ၊ ဝင်းနိုင်ပါဆိုလေးယောက်၊ အချောင်ကြီးရှိသေးတယ်၊ ငါလိုက်မှာပဲ”

“မလိုက်နဲ့ဟေ့ကောင်၊ မင်းနဲ့ဘာမှမဆိုင်ဘူး”

ဒီမှာတင် ဝတုတ်ပြုကြီးပေါပေါက ဝင်ပြောလာတယ်။

“သူက မုန့်အဝယ်တော်လေ၊ ပေါပေါက မုန့်အမြဲစားတတ်တယ်၊ ဆာရင် သူပဲသွားဝယ်ပေးရမှာ၊ ပေါပေါသိပ်မလျှောက်နိုင်ဘူး”

“မပူနဲ့ ပေါပေါ၊ ကျုပ်ဝယ်ပေးမယ်”

“ရတယ် မင်းဂွန်ဒေါင်းနဲ့မလိုက်ရလဲ၊ စက်ဘီးနဲ့လိုက်မယ်”

“လိုက်... မှီမယ်ထင်ရင်လိုက်”

“အို... ကိုကျော်စိုးရယ် သူ့ကိုခေါ်ခဲ့လိုက်ပါ”

“ဒီကောင်ကဇာတ်ရှုပ်ပျ လီလီရ”

“ရပါတယ် ကျွန်မက ထိုင်ဆိုထိုင် ထဆိုထပါတယ်”

“ဟင်း... ခက်တယ်”

“ဟေ့ကောင် ကျော်စိုး မင်းမှာ ဂွန်ဒေါင်းအပိုင်ရှိတယ်ဆိုပြီး လေမကျယ်နဲ့၊ လီလီက ငါနဲ့အရင်ခင်တာပါကွ မင်းကပွဲလွန်တုန်းဖျာ အတင်းခင်းတဲ့ကောင်”

“အောင်မာ မင်းကရော၊ ဝင်းနိုင်တို့လင်မယားကို ဘာလက်အင် ဗိုက် T.V ဝယ်ပေးမယ်ဆိုပြီး လာဘ်ထိုးထားတဲ့ကောင်ကများ”

သတင်းတွေပေါက်ကြားကုန်လို့ ဝင်းနိုင်တို့လင်မယား မျက်စိမျက်နှာပျက်ကုန်ကြတယ်။ ကျော်စိုးက ဝင်းနိုင်ရဲ့မိန်းမကိုအပူကပ်ပြီး လာဘ်ထိုးတဲ့ကောင်။ စိန်ဂေါ်လီကတော့ ဝင်းနိုင်ဖက်ကဝင်တာပေါ့။ ဒီတော့က... နှစ်ယောက်စလုံး အခွင့်အရေးရနေတာပေါ့။

ဒီမှာတင် ဘကြီးဖိုးသာအောင်က ...

“ဟေ့ကောင်တွေ၊ ဧည့်သည်တွေနေပူကုန်တော့မှာပဲ၊ သွားမှာ ဖြင့်သွားတော့... စိန်ကြီးကိုခေါ်သွား ကိုယ့်တစ်ရွာထဲသာတွေဝဲတာ၊ မင်းလိုက်မကပ်နဲ့ ကျော်စိုး”

ဒီတော့မှပဲ ဂွန်ဒေါင်းပေါ်တက်ခွင့်ရတယ်။ ကျော်စိုးက လီလီကို ရှေ့ခန်းမှာအတင်းထိုင်ခိုင်းနေတယ်။ ပေါပေါက လာထိုင်မယ်ဆိုတော့မှ ပေါပေါရဲ့ ဆင်ခန္ဓာဝက်ကိုယ်လုံးကြီး ပိခံရမှာကြောက်လို့ လန့်ပြီးနင်းသွားတယ်။

ဂွန်ဒေါင်းဆိုတာကခုန်တယ်၊ ဆောင့်တယ်၊ ဒီအထဲကို ဧည့်သည်တွေ ရေရှည်မခံနိုင်တော့ဘူး။ ခနဲဖြုလပ်ဆုံရောက်တော့ ညှပ်ညှပ်ပြီး

ကားပြောင်းစီးသွားဖို့ဖြစ်ကုန်ရော။

စိန်ဂေါ်လီက နေဖြူဘုရားအထိ ဆိုက်ကားနဲ့သွားပို့တယ်။ ကျော်စိုးမမျှာ ဂွန်ဒေါင်းကြီးနဲ့ ခွကျနေတာပေါ့။

ကျိုက်ကလွန်ဗွန်းစေတီတော်ကြီးကို ဖူးမြော်ကြည့်ညှိကြတယ်။ အဘဘိုးတော်ရုပ်တုထုဖို့ ဓါတ်ပုံထဲမှာ ပုံရိပ်ပြတဲ့ထူးဆန်းမှုကို ဖူးမြော်ရပြန်တယ်။ စိန်ဘုရား၊ ရွှေဘုရား၊ မြဘုရားတွေ တစ်ဝကြီးဖူးရတယ်။ ဒီကြားထဲ ပန်းရောင်းတဲ့ ကောင်မလေးက အတင်းလိုက်ပို့နေလို့ မုန့်ဖိုးပေးတော့...။

စေတနာပါရှင်တဲ့။

ဘုရားကပြန်လာပြီး လမ်းဆုံရောက်တော့ ဇလွန်ကားဆက်စီးရတယ်။ ကျော်စိုးတစ်ယောက် သူ့ဂွန်ဒေါင်းကြီး ကျော်ကြားစားသောက်ဆိုင်နားမှာထိုးပြီး ကားနဲ့ အတင်းလိုက်လာတာပေါ့။

ဇလွန်ပြည်တော်ပြန်ဘုရားဖူးတော့ ပန်းတွေအပြိုင်ဝယ်ပေးကြ။ အနားမှာဘယ်ညာထိုင်ပြီး ဘုရားအတူဖူးကြနဲ့ အပြိုင်ကိုဖြစ်နေလို့ ဒေါ်တင်တင်ဝင်းက လီလီကို သူ့အနားခေါ်ကပ်ထားရတယ်။ ဝင်းနိုင်ကလဲ...။

“မင်းတို့ဟာက မျောက်နှစ်ကောင် အုန်းသီးလုနေတဲ့ အတိုင်းပဲ ငါသာကျွဲရိုင်းဆိုရင် မင်းတို့ကို အရင်ပြေးဝှေ့တယ်။ အန်တီကြီးကို အားနာကြပါဦး”

လီလီကတော့ ဘာမှမပြောဘူး။ ရယ်နေတာပဲ။ ဒါကိုပဲ ကျော်စိုးက သူ့ကိုသဘောကျလို့ အထာပေးတယ်ထင်နေတယ်။ စိန်ဂေါ်လီကလဲ သူ့ကိုနှစ်သက်လို့ ရွှင်ချိုမျက်နှာပေးဖြစ်နေတယ်လို့ ထင်ပြန်တယ်။

ရွာကိုပြန်တော့ ကားနှစ်ဆင့်စီးရတယ်။ ကားကလဲ ဂွန်ဒေါင်းလို ဆောင်တဲ့တောကားကြီးပါ။ ရွာရောက်တော့ လီလီတို့ညှော်သည်တွေ

ကိုယ်လက်တွေနာကျင်ပြီး စောစောအိပ်ယာဝင်ကုန်တယ်။

လှသိန်းတစ်ယောက်ကတော့ ပြဇာတ်မင်းသား ညဖက်ဇာတ်တိုက် ဖို့လာတာ နောက်ကျလို့ ဖိငေါက်နေတယ်။ အဲ့ဒီမှာ လှသိန်းတစ်ယောက် ပြဇာတ်မင်းသားကို အမြင်ကပ်သွားတယ်။

လှသိန်းအမြင်ကပ်နေတဲ့အချိန်မှာ စိန်ဂေါ်လီက လှသိန်းအတွက် ပုဆိုး သူမိန်းမအတွက်ထမီတွေ နေဖြူက ကိုတင်အေးဆိုင်မျှာ အကြွေးဝယ်ပြီး သပ်သပ်ရပ်ရပ် ထုတ်ဖိုးကာ အကောင်းစား အသစ်ထည်တွေ လို့လုပ်ကြံပြောပြီး လက်ဆောင်ပေးတယ်။

“ဒါရိုက်တာကြီး ယဉာဉ်ပေးစမ်းပါဗျာ။ ပွဲကန်းလာပြီ... မင်းသားအနေနဲ့ မင်းသမီးရဲ့လက်ကလေးကိုတောင် ကိုင်ရတဲ့အခန်းမပါစေနဲ့ဗျာ”

“အေး... ငါလုပ်တတ်တယ်။ ဇာတ်ကိုပြင်ရေးပစ်မယ်။ ဒီကောင်ကျော်စိုး မင်းသားဖြစ်တော့မှ ရွာထဲမှာ ထောင်ထောင်ထောင်ထောင်နဲ့ ဘာမဆိုင်ညာမဆိုင် ဂျင်းဘောင်းဘီတွေမြို့တက်ဝယ်တယ်တဲ့။ ဂျင်းဂျာကင်တွေရောဆိုပဲ။ ဒါတွေက တော်လှန်ရေးဇာတ်လမ်းနဲ့ ဘာမှမဆိုင်ဘူး။ ငါဝတ်ခိုင်းတဲ့ စစ်အင်္ကျီနဲ့ရုန်းဘောင်းဘီကို ရိုးသလေးဘာလေးနဲ့ ရွှေဘရဲ့တော်လှန်ရေးကားတွေ မကြည့်ဖူးတဲ့ကောင်ဆိုတော့ ပြောရခက်တယ်။ ဒီကောင်ကို မင်းသားကနေဖြုတ်ပစ်ရင်လဲ... ရွာလူကြီးက ငါ့ကိုဆွဲဦးမယ်။ ကျော်စိုးက ငါ့ကိုကျော်ပြီး ရွာလူကြီးကိုလက်ဆောင်ပေးကပ်ဖူးနေတာကွ။ အဲ့ဒါကို ငါမကြိုက်တာပဲ။ အသာနေ အလုပ်ခွင်ထဲမှာ ငါလုပ်ကွက်ရတဲ့နည်းနဲ့ ဒီကောင်ကိုချွတ်ပစ်လိုက်မယ်။ မနက်ဖြန်ဆို လီလီနဲ့ ဇာတ်တိုက်ရတော့မယ်။ ကျော်စိုးမြူးကြွနေတာများ သူ့ကြီးအော်ဆုံးသွားလို့ အမွေရလိုက်တဲ့မျက်နှာပေါက်မျိုးနဲ့ကွ”

ပြဇာတ်တိုက်တဲ့နေ့ရောက်တော့ မင်းသမီးလီလီလေးကိုပြင်လို့ ရွှံ့ထိုးထိုးနေတဲ့ကျော်စိုးကို ဒါရိုက်တာ လှသိန်းက...

“ဟေ့... မင်းသား ဇာတ်လမ်းပြန်ပြင်ထားတယ်၊ မင်းနဲ့ အခြား
မင်းသားတစ်ယောက်ထပ်ထည့်မယ်၊ မင်းသမီးနဲ့ပဲ တွေ့ချင်တဲ့သူ
တော့ တော်လှန်ရေးလုပ်မယ့် နောက်မင်းသားတစ်လက်လိုတယ်၊ အဲဒါ
မင်းသားနေရာမှာ စိန်ဂေါ်လီလို ငါထည့်လိုက်ပြီ”

“ဟာ”

“ဟောဗျာ”

“အဲ့ဒီကောင် မပါခိုင်းပါနဲ့ဆရာ”

“ငါ ဒါရိုက်တာကွ ငါ့သဘောပဲ မင်းကငါ့ကို ဆရာလုပ်တာထား”

“မဟုတ်ပါဘူးဆရာ... ကဲပါဗျာ ဆရာကျေနပ်ရင်ပြီးတာပဲ
ဒီကောင်နဲ့ လီလီနဲ့ချစ်သူဖြစ်တဲ့ အခန်းမပါဘူးနော်”

“လုံးဝမပါဘူး ဒီဇာတ်ထဲမှာ စိန်ဂေါ်လီနဲ့လီလီက မောင်နှမ
ဇာတ်ရဲ့သဘောကို ပြောပြမယ်၊ စိန်ဂေါ်လီက တော်လှန်ရေးသမား၊ ဝတ်
ဆစ်ဂျပန်ကိုတော်လှန်မှာ လီလီနဲ့ ငယ်ငယ်ကထဲကကွဲသွားတာ၊ လီလီက
မြို့သူ၊ ဂျပန်တွေက လီလီကို မဟာဒေယားလုပ်တော့ စိန်ဂေါ်လီက ဝတ်
ကယ်တယ်၊ ဒီမှာတင် စကားစပ်မိပြီး မောင်နှမတော်မှန်းသိသွားတယ်”

“ဆရာ ကျွန်တော်က ဘယ်အခန်းကပါရမှာလဲ”

“မင်းက သူတောင်းစားအခန်းကပါရမှာ”

“အောင်မလေး... ရက်စက်ပါပေဗျာ”

“ဟေ့ကောင်... အဲ့ဒါအနှစ်ကွ၊ နောက်တော့ လီလီနဲ့ချစ်သူ
ဖြစ်သွားမှာ၊ ငါ့ခွင့်ဆင်ပေးထားပါတယ်”

“အားကိုးပါတယ် ဆရာရယ်၊ ဘယ်အခန်းမှာ လီလီကို ဝတ်
ကယ်ပြီး လီလီနဲ့ချစ်ရမှာလဲ”

“မင်းက တောက်လျှောက် သူတောင်စားလုပ်သွားရမှာ၊ သေတဲ့
အခန်းတိ မင်းဟာသူတောင်းစားပဲ”

“ဟာဗျာ... အဲ့ဒါဆို တစ်ဇာတ်လုံး ဘယ်နေရာမှ လှလှပပ
ဝတ်စားရမှာလဲ”

“မင်းသေသွားတော့မှပဲ ဝိဉာဉ်ဘဝနဲ့ နတ်စိမ်းလို ခေါင်းပေါင်း
ဝတ်ရမယ်”

“ဂျင်ဘောင်းဘီ ဝေါခနဲရှူး ဂျင်းဂျာကင်တွေဝယ်ထားတာ သွားပါ
ပြီ၊ သေတဲ့အထိ မင်းသမီးကိုဖက်ရတဲ့အခန်း မပါဘူးလားဗျ”

“မင်းကသေခါနီးမှာ နှုသေးတယ်၊ ဒီကြားထဲ ချေးကားတိုက်ခံ
ရသေးတယ်၊ ဂျပန်စစ်ဗိုလ်ရဲ့ပါးရိုက်တာကို တကယ့်အစစ်လုပ်ပြရမယ်၊
ဒါမှပီပြင်မှာ”

“မသေသေအောင် သတ်နေတာလားဗျာ၊ လွန်လွန်းပါတယ်၊
မင်းသားဖြစ်ပြီး တစ်ခန်းမှ သက်တောင့်သက်သာအခန်းမပါဘူး၊ မင်းသမီးကို
ဘယ်လိုချစ်ရမှာလဲဆိုတာလဲ မပြောဘူး၊ ဖက်ရမယ့်အခန်းကတော့ ဝေ
လာဝေးပါလားဗျာ”

ကျော်စိုးခမျာ ပြုလဲကျမတတ် စိတ်ဓါတ်ကျသံလေးနဲ့ ပြန်ပြော
ရှာတယ်၊ လှသိန်းက ...

“မင်းကို လုပ်ပိုင်ခွင့်တွေပေးထားပါသေးတယ်၊ မင်းက ဗဟု
တော်လှန်ရေးတပ်မတော်က ဗိုလ်ကြီး ရန်သူဖက်ဆစ်ဂျပန်တွေနဲ့ စကား
ပြန်တွေ ကင်ပေတိုင်တွေရဲ့အကြောင်းကို သူတောင်းစားယောင်ဆောင်ပြီး
စုံစမ်းနေတာ၊ လီလီက တော်လှန်ရေးသမားတွေနဲ့ ချိတ်ဆက်မိဖို့ ကြား
ဝင်ကူညီတယ်၊ မင်းဆီကသတင်းပို့ချက်ကို ယူပို့ပေးတယ်၊ အဲ့ဒီမှာတင်
မင်းနဲ့ရင်းနှီးပြီး ချစ်သူဖြစ်တယ်”

“ချစ်သူဖြစ်တော့ လက်ကလေးကိုင် ပခုံးလေးဖက် ပါးကလေး
ကို အဟီး အဲ့ဒါမျိုးတွေပါပေးရမှာပေါ့”

“ပါပေးပါတယ်... လီလီကို ထိကိုင်ချိန်ကြတော့ မင်းကအခု

တောမှာ ဟန်ဆောင်နေရင်း တကယ့်နုနာတွေ ကူးစက်ကုန်လို့ ကောင်မလေးကို မထိရက်မကိုင်ရက်ဖြစ်တယ်။ ဒါနဲ့ပဲ ကိုယ့်တာသာသေကြောင်း ကြံစည်ပြီး ချေးကားအတိုက်ခံတယ်။ နောက်ဆုံးမှာ လမ်းကြိုတစ်စက်က မတော်တဆနင်းမိပြီး သေရော”

“အောင်မလေး သေပါပြီဗျ”

ကျော်စိုးတစ်ယောက် သူနဖူးသူရှိက်ပြီး အော်လိုက်တဲ့အသံကြီးက ရုံးထဲမှာ ပဲ့တင်ညံသွားတော့တယ်။

“ကိုယ့်သိန်း... ခင်ဗျားဟာ မလွန်လွန်းဘူးလား၊ စိန်ဂေါ်လီနဲ့ လီလီက မောင်နှမဆိုတယ် တွေတာနဲ့ တန်းဖက်တော့တာပဲ၊ ဘာလား မောင်နှမများလားဗျ”

“ဪ... တယ်ခက်တာပဲ၊ ဟိုးငယ်ငယ်ကထဲက ကွဲသွားတဲ့ မောင်နှမကွဲ၊ ပြန်တွေ့တော့ ဒီလောက်တော့ အလွမ်းသယ်မှာပေါ့ကွာ၊ ၁၅၀၀ ကီလေသာနဲ့ဖက်တာမဟုတ်ပါဘူး၊ ၅၂၈ သွယ်သောမေတ္တာနဲ့ မောင်ချစ်နှမချစ်လေးဖက်တာပါ”

“ဟင်း... အမျိုးမျိုးပဲ၊ သူပါးစပ်က လုပ်ကြံတတ်နိုင်လွန်းတယ်၊ ဟော... ဟိုမှာကြည့်ဦး၊ လက်ကိုင်ထားတာ မလွှတ်တော့ဘူး”

“တိုက်ပွဲသွားခါနီးနှုတ်ဆက်နေတာ ဒီလောက်တော့ရှိမပေါ့ဟ”

“ကျုပ်က မင်းသားသာအမည်ခံရတယ်၊ သူတောင်းစား မင်းသားဖြစ်နေတယ်၊ စိန်ဂေါ်လီက မောင်နှမဆိုပြီး မင်းသမီးချည့်ခွဲဖက်နေရတယ်၊ ဒါတော့ ကျုပ်မကျေနပ်ဘူး၊ လုံးဝကိုမကျေနပ်ဘူး”

“အဲ့ဒီတော့ မင်းကဘာလုပ်ချင်လို့လဲ”

“ကျုပ်က လီလီ အစ်ကိုပဲလုပ်တော့မယ်ဗျာ”

“ဇာတ်ရုပ်ကချုပ်ပြီးသွားပြီလေကွာ၊ တော်လှန်ရေးအခန်းကျရင် ယမ်းဖောက်တိုင်း မင်းကလန့်တတ်တော့ မင်းဝင်တိုက်လို့ဘယ်ရမလဲ”

“မလန့်အောင် နားထဲဝှမ်းဆို့ပြီးတိုက်မယ်ဗျာ”

“မဖြစ်ဘူး၊ ငါက ဒါဆိုဒါပဲ၊ လျှာရှည်ရင် မင်းပိုက်ဆံပြန်လှသွား၊ နောက်မှာ မင်းသားလုပ်ချင်တဲ့သူတွေ တန်းစီနေတယ်”

“အဲ... အဟဲ... ဒီလိုလုပ်ပါ ကိုယ့်သိန်းရာ၊ ခင်ဗျားကိုလေ ကျုပ်ရဲ့ နို့စားခွားမပေါက်ကလေးတစ်ကောင် အလကားပေးမယ်၊ မင်းသမီးကိုဖက်ရတဲ့အခန်းတစ်ခန်းလောက်တော့ ထည့်ပေး”

“ဒီလို ပြေပြေလည်လည် ပြောစမ်းပါ၊ ထည့်ပေးလို့ရပါတယ်၊ မင်းသမီးကို မင်းက ဒူးထောက်တောင်းပန်ပြီး သူ့အောက်ပိုင်းကို ဝက်ရမယ်၊ မင်းသမီးက မင်းကိုအထင်လွဲပြီး ပါးရိုက်မယ်အလုပ်မှာ ဒူးထောက်တောင်းပန်ပြီးဖက်ရမှာ၊ ဘယ်နှယ်လဲ”

“ဟင်း... ဖက်မယ့်ဖက်ရတော့လဲ အောက်ပိုင်းကြီးဗျာ”

“ဟေ့ကောင် ဘယ်အရာက အရေးကြီးတာလဲ”

“ဖက်ရဖို့က အရေးကြီးတာပါဗျာ၊ လက်ကလေးကိုင်ရတဲ့အခန်းပါ အဆစ်ထည့်ပေးပါ၊ လုပ်ပါဗျာ”

“အေး ထည့်ပေးမယ်၊ မင်းက မင်းသမီးရဲ့လက်ကိုကိုင်ဦး လက်ကလေးဆူးစူးတာကို အာခံတွင်းထဲထည့်ငုံထားတဲ့အခန်း လက်သန်းလေး ကို ငုံစုပ်ရမှာနော်”

“ဟာဗျာ... လက်သန်းက မိန်းခလေးတွေ နှပ်ချော့တော်တဲ့ လက်ဗျ”

“မရဘူး၊ ဇာတ်လမ်းအရ လက်သန်းကိုပဲ ဆူးစူးရမယ်”

“ဟင်း... ဘာမှလဲမဆိုင်ဘဲနဲ့”

“ငါက ဆိုင်ဆိုဆိုင်လိုက်ကွာ၊ မင်းအသာစီးရအောင်လုပ်စားရတာ ဘယ်လောက်ဦးနှောက်စားရသလဲ”

“သဘောပေါက်ပါပြီဗျာ၊ အဲ့ဒီလောက်ပဲ အခွင့်အားရလေးလေး

ပါတော့၊ မင်းသားက စိတ်ညစ်ရတဲ့မင်းသား ပြဇာတ်တစ်ခုလုံး စုတ်ပြတ်
နေတဲ့ မင်းသား အမေတို့ အစ်မတို့ ညီမတို့ လာကြည့်ရင်တောင် စိတ်
ဆင်းရဲရမယ့်မင်းသားအဖြစ် အဟစ် အဟစ် ရင်ဘတ်ကို ထုထုပြီး နုနု
လေး ငိုချလိုက်ချင်တယ်၊ ပြ...ဟဲ...ဟဲ အရိုး...ဟီး...ဟီး”

“ဟေ့ကောင် လာနောက်မနေနဲ့၊ မင်းကိုင်ရမယ့်ခွက်က ဘယ်
မှာလဲ”

“ဒီမှာပါ”

“ဟေ့ကောင် ဒီခွက်ဘယ်ကရလာတာလဲ”

“ကလေးတွေလျှောက်ဆော့ပြီး ပစ်ထားတာတွေလို့ ကောက်
လာတာပါ”

“တောက်...အဲ့ဒါ ငါ့မိန်းမတင်တင်မော် ညမက်အိမ်ပေါ်က
မဆင်းရဲလို့ အိမ်ပေါ်မှာတင် သေးပေါက်တဲ့ခွက်ကွ”

“ဟိုက်”

အခန်း (၇)

ကထိန်ပွဲကို ခြိမ်းခြိမ်းသံသံ ကျင်းပဖြစ်ကြတယ်။ ဝက်သားတို့ကြီး
လက်သီးဆုပ်သဏ္ဌာန်တွေတော့ မတီးရပါဘူး။ ငါးသလောက်ဝေါင်းခဲ့
အချဉ်သုတ်တော့ တီးရပါတယ်။ ကြက်သား ဝက်သားတွေကတော့
ချက်ပြုတ်တဲ့ မိန်းမတွေ ချယ်လှယ်တာနဲ့ပဲ ကြက်ပျောက် ငှက်ပျောက်
ပျောက်ကုန် ပါလေရော။

တစ်ရွာလုံး လာတီးလိုက်ကြတာမှ ပြိုက်ခနဲ ကုန်တော့တာပဲ။
တောက ကလေးတွေဆိုတော့ လက်မဆေးဘဲ စားတဲ့သူတစား ထက်နဲ့
ဟင်းခွက်နှိုက်တဲ့လူကနှိုက်၊ နှပ်ချေးတွေပါးမှာ အဝင်းကြောင်းပေါ်အောင်
လက်နဲ့ဆွဲပြီး ဆက်စားကြ။

တစ်ချို့က နှပ်ချီးတွဲလောင်းတွေ ခွံသွင်းလိုက်၊ တစ်ထုပ်စားလိုက်၊
နှပ်ပြန်ကျလာလိုက်၊ ခွံသွင်းလိုက်နဲ့ သူ့နည်သူ့ဟန်နဲ့ စားသောက်ပုံ ခြံ
ဆန်လိုက်တာများ။

ညဘက်ရောက်တော့ ပွဲကြိုက်ခင်၊ ပွဲကြိုက်မောင်တွေ ရွှန်းတိုး ကုန်ကြပြီလေ။

အဘိုးအဘွားတွေကအစ လှည်းနေလှေအောင်း မြင်းစောင်း မကျွန် ထွက်လာလိုက်ကြတာများ ရွာနီးချုပ်စပ်ကလူတွေပါ ကျောင်းဝင်း အပြင်က ကွင်းတစ်ကွင်းလုံး ပြည့်လွှဲနေတာပဲ။ လှည်းတွေနဲ့လာကြ သလို ပွဲဈေးသည်တွေကလည်း လက်မလည်အောင် ရောင်းကောင်း ပါလေရဲ့။

ကထိန်ကပွဲကြီးကတော့ ည ခုနစ်နာရီမှာ စတင်ပါပြီ။ ကလေး တွေ၊ လူငယ်တွေ၊ လုံမငယ်တွေရဲ့ ယိမ်းအကမျိုးစုံက ပေါက်ခေါကျော် ဦးရဲ့ကဟန်တွေနဲ့ပေါ့။ လွန်ခဲ့တဲ့အနှစ်(၆၀)လောက်က ကလာတဲ့ဟန်တွေ ပါတွေ့ရတယ်။ ရှိတ်ဆွဲတာတဲ့။

လက်နှစ်ဖက်ကို ခေါင်းပေါ်မှာဝေယမ်းလိုက်၊ ဘေးနှစ်ဘက်မှာ စကြာလို ဝေလိုက်။ မေးလေးတုန်တုန်ရင်ရင် လုပ်ပြလိုက်၊ လက်မောင်း တစ်ဖက်ထဲ တုန်ဆတ်ပြလိုက်နဲ့။ ဘယ်လိုကဟန်တွေမှန်းကို မသိပါဘူး။ တေးသရုပ်ဖော်အကတွေလေ။

စုံတောမြိုင်သီချင်းကိုလည်း အုပ်စုဖွဲ့ပြီး ယိမ်းကလိုက။ မြန်မာ ပြည်သိန်းတန်သာ ဒီအကြောင်းကိုသိရင် ငါ့သီချင်းတော့ ပျက်ရချည်ရဲ့ ဆိုပြီး တိုင်နဲ့ခေါင်းနဲ့ ဆောင့်သေချင်စိတ်ပေါက်သွားမှာပဲ။

ကာရာအိုကေ စတိတ်ရှိုးအလှည့်ကျတော့ ဆိုလိုက်တဲ့ တွဲတေး စိုးအောင်တွေ။ တွဲတေးသိန်းတန်တွေ။ ဟင်္သာတထွန်းရင်တွေ။ တီးလုံးနဲ့ တိုင်မင်မကိုက်။ ဆွဲချင်ရာဆွဲ၊ ဆိုချင်ရာဆိုတော့တာပဲ။ တစ်ရွာလုံး သည်ဆံ ပြီး နားမျက်စိအရှုပ်ခံ အနောက်ခံရတော့တယ်။

မြို့မှာကျောင်းတက်နေတဲ့ ကလေးတွေကတော့ ခေတ်ဆန်တာလေး တွေ ရွေးဆိုကြတယ်။ မာရဇွတ်၊ ရင်ဂိုတို့၊ ဇော်ဝင်းထွဋ်တို့၊ အယ်လ်ဆိုင်း

ဇီတို့၊ ချောစုခင်တို့၊ ယုနေဒံပေါက်တို့၊ အဲ... အဆိုတော်ယုနေတို့၊ ဆုန်သင်းပါရီတို့ သီချင်းတွေ ဟစ်ကြဟဲကြတယ်။

လာသေးတယ်၊ ရွာထဲကအခြောက်တစ်ယောက်က ကုလားမ လိုဝတ်ပြီး ကုလားသီချင်းနဲ့ကတာလေ။ မိတ် အင် အင်ဒီးယား သီချင်းနဲ့ ပေါ့။ နောက်တစ်ကျော့ ဖြူဖြူကျော်သိန်း စတိုင်(စ်)နဲ့...

“ငါတော့ မေ့လို့မရတော့ဘူး” သီချင်းကိုဆိုရင်း ပါးစပ်မတွမေး ခိုင်သလိုဖြစ်သွားလို့ သံပုရာသီးနဲ့ လှိမ့်ယူရတယ်။

ဒီစတိတ်ရှိုးမှာ နံ့မည်ထွက်သွားတာကတော့ စိန်ဂေါ်လီပဲ။

စိုင်းစိုင်းခမ်းလိုင်ရဲ့ “တောဂေါ်လီ” သီချင်းနဲ့ အပြတ်မိုက်သွား တာလေ။ သူနဲ့လဲ တိုက်ဆိုင်တဲ့သီချင်းဆိုတော့ ရွာကလူတွေ လက် ခုပ်ဝက်ဝက်ကွဲအောင်တီးပြီး အားပေးကြကုန်တယ်။ နောက်တစ်ပုဒ်က ပြင်စပ်ထားတဲ့သီချင်း။

“တို့များတော့ရွာမှာကွယ် . . . အချိန်ညနေစောင်းလို့ရယ် . . . အပေါင်းအသင်းနဲ့ရေခပ်လာတာ . . . ခြောင်းဆန်တယ် တကယ်ပဲပဲ သမီးရည်းစားစကားလာပြောလဲ တောသူမခါချင်တယ် ရှိသေ့စွာ လင့် ဝတ္တရားကို နှစ်ပြားဖိုးသိတတ်တယ် . . . ပျိုကိုတွေချင် မောင်ကြီးလာ ကွယ်၊ ခင်ခင် . . . ကွယ်ရာကောက်ရိုးပုံလေးမှာ စောင့်နေမယ်”

စိန်ဂေါ်လီက သူ့သီချင်းပြီးသွားတော့ အနောင်စာ ခဏဝင်လုပ် ရတယ်။ အနောင်စာလုပ်နေတဲ့ ခင်မောင်မြင့်မိုက်နာလို့ အိမ်သာပြေး နေတုန်းမှာ အစီအစဉ်အရ ကြေငြာရမှာကိုထွင်ပြီး သီချင်းတောင်းဆိုတဲ့ဟန် နဲ့ ကြေငြာလိုက်တယ်။

“ယနေ့ကြွလာရွှေပွဲလာ ချမ်းသာသုခပြည့်ဝကြပါစေ အခု တစ်ဖန် အလှည့်ကျလာတာကတော့ အဆိုတော်အဲလက်စ်ရဲ့ သီချင်းကို အဆိုဝါသနာရှင် ခင်မောင်သန်းက သီဆိုမှာပါ ဒီသီချင်းကို တောင်းဆို

ထားကြတဲ့သူများကတော့ ရွာဦးကျောင်းမှ ဦးပဉ္စင်းဦးခေမာက ရွာတောင်ပိုင်းက ဒကာမကြီးဒေါ်တုတ်သို့ မေတ္တာလက်ဆောင်၊ ရွာဥက္ကဋ္ဌကြီး ဦးဘထွန်းက ရွာလယ်က မုဆိုးမလေး မတင်ထူးအတွက်၊ ရွာရဲအတွင်းရေအောက်ကိုကျော်က မန္တလေးကပေါ်သည် ဒေါ်တင်တင်ဝင်းအတွက် ပြဇာတ်ဒါရိုက်တာလှသိန်းက ချစ်ရဲ တဲ့ချစ်ဇနီး လန်ထွက်ကလေး တင်တင်မော်အတွက်... ရွာလယ်က ဘကြီးဖိုးသာအောင်က... ရွာမြောက်ပိုင်းက ဒေါ်တင်ထွေးအတွက်... ကျွဲပေါက်မှ မန္တလေးက ချစ်မမ ပေါပေါအတွက်... ဝက်မလက်ဆောင် အဲလေ မေတ္တာလက်ဆောင်၊ ပြဇာတ်မင်းသားကျော်စိုးမှ တစ်ခုလပ်နှစ်လင်ကွာနဲ့ ရွာမြောက်ပိုင်းမှာ အရက်ပန်းရောင်းတဲ့ ကတုံးမအတွက်၊ အထစ်က ကိုကြည့်ညီမ မမလုံးအတွက်၊ ကိုကြည့်မှ အထစ်ရဲ့အဒေါ် ဘုတ်ဆုံမအတွက် မေတ္တာလက်ဆောင် တောင်းဆိုလိုက်တဲ့သီချင်းကတော့ အဲလက်စီရဲ့ “ငါမင်းကိုသတ်ချင်တယ်” ဟိတဲ့ရှင်... အဲ... ခင်ဗျား”

ကာရာအိုကေ စက်ထိုင်ကြီးကတော့ တခွီခွီနဲ့ရယ်နေတယ်။ သီချင်းဆိုဖို့စောင့်နေတဲ့ ခင်မောင်သန်းကလဲ ခေါင်းလောင်းပင်ကြီး ခွကျပ်နေလို့။ ဖန်ကဆွဲမရ။ တစ်ဝက်ပွင့်နေတာနဲ့ လက်တစ်ဖက်ကို အသေကာထားရတော့တယ်။

သိပ်မကြာပါဘူး။ ဇာတ်စင်နောက်ကို မဟုတ်ကဟုတ်က သီချင်းတောင်းတယ်အထင်ခံရလို့ ရောက်လာတဲ့လူတွေ ပွက်လောကို ရိုက်ကုန်တော့တာပဲ။ အနောင်စာခင်မောင်မြင့်က...

“စိန်ဂေါ်လီ အော်သွားတာ၊ စိန်ဂေါ်လီရဲ့လက်ချက်ဗျ” လို့စက်သံ ကျော်အောင်ခွအော်ပြီး ရှင်းပြနေရတယ်။

တစ်ရွာလုံး ဘယ်သူ့မှမခံနိုင်အောင် ပတ်နောက်သွားတာကို အဲဒီချိန်မှာတော့ စိန်ဂေါ်လီက ဝင်းနိုင်တဲ့အိမ်မှာ မိတ်ကပ်လိမ်းနေတဲ့

လီလို့အနားကို ရောက်နေပြီလေ။ ဘကြီးဖိုးသာအောင် စမောထားတဲ့ ကိစ္စကို အဖော်ခံလိုက်ရလို့ အမှောင်ထဲကနေ တုတ်ကိုင်ချောင်းနေတာ စိန်ဂေါ်လီမသိဘူး...

“ဟေ့ကောင်မပြေးနဲ့” ခွီးမသား ငါ့ကိုမိုက်နဲ့ အရှက်ခွဲတဲ့ကောင်ဆာပေတော့”

“အောင်မငှီး”

ဖိုးသာအောင်လိုက်ရိုက်လို့ စိန်ဂေါ်လီထွက်ပြေးရပြန်ပါပကောလား။

“ဟေ့ကောင် အေးမင်း၊ ရန်သူဂျပန်တွေ တက်လာတာများလာပြီကွ၊ မင်းက ဘယ်တောင်ပံကတက်၊ ငါကညာသရဲကို ခွပန်းမယ်”

“ကိုရင်သာခင့် စကားကဘာလဲဗျ၊ မှားနေပြီ ဒိုင်ယာနာတွေ”

“နင့်လင်ကြီး ဒိုင်ယာနာရမှာလား၊ ဒိုင်ရာလော့ဟ... ငါကညာတောင်ပံကနေ ပန်းတက်မယ်၊ ရန်သူတွေ အုပ်မိအောင်လို့ ကြားလား”

“ဟုတ်ကဲ့ ဗိုလ်ချီး”

“ဗိုလ်ကြီး လုပ်ပါဟ”

ဇာတ်စင်ပေါ်မှာ တိုက်ပွဲခန်းက စနေပြီး စိန်ဂေါ်လီက ချိုးချစ်ပြောကကွားခေါင်းဆောင်။ ဂျပန်တပ်စိတ်ကို တိုက်တော့မလို့ ဝိုင်းထားချိန်ပေါ့”

“ရဲဘော်တို့ သေနတ်နဲ့ပစ်”

“ဘုန်း”

“ဖုတ်”

“ဘုတ်”

“ဖြောင်း”

“ဟ...ဟ... ဘယ်နှယ့်သေနတ်ကြီးတွေကို လက်ထဲကနေ လှမ်းပစ်ချလိုက်တာလဲ”

“မသိဘူးလေဗျာ၊ ဗိုလ်ကြီးပဲ သေနတ်နဲ့ပစ်ဆို့လို့ သေနတ်တွေ နဲ့ လှမ်းပစ်လိုက်တာပဲဟာ”

“တောက်... ကျည်ဆံနဲ့ပစ်ခိုင်းတာဟာ၊ ခွီးထဲမှ ဇာတ်ရှိန်တွေ ပျက်ပါပြီ၊ အောက်ကလူတွေ ရယ်ကုန်ပြီ၊ ကဲ... ရဲဘော်တို့ သေနတ် ကောက်”

ဒီတော့မှ ကားလိပ်ကြားထဲက ယမ်းဖောက်တဲ့ မသာနှစ်ကောင် အထစ်နဲ့ ကိုကြည်တို့ ယမ်းဖောက်ကြတော့တယ်။

“ဒိုင်း”

“ဒိုင်း”

“ဖုတ်”

ဒီကောင်တွေ ပညာပြန်ပြနေကြတာလေ။ သေနတ်တွေ သွား ကောက်မှ သေနတ်သံတွေ ထွက်လာတာက ရယ်စရာတွေဖြစ်ကုန်ပြန် ရော။

ဒါပေမဲ့ စိန်ဂေါ်လီပဲဟာ၊ ဒီလိုစမ်းလို့ ဘယ်ရမလဲ။ အခြေအနေ ကို မီးစင်ကြည့်ပြီး ကတတ်တဲ့ကောင်ဆိုတော့...။

“ရဲဘော်တို့... သေနတ်အမြန်ကောက်ပြီး ကိုယ့်နေရာကိုယ် အမြန် ပြန်ယူ... ရန်သူဂျပန်တွေက လှမ်းပစ်နေပြီကွ”

ဒီလိုပြောနေတုန်း-

“ဖောင်း... ဒိုင်း”

ငှက်ပျောပင်ကြီး ပြတ်ကျအောင် ဖောက်ခွဲပစ်လိုက်တယ်။ စိန်ဂေါ် လီ သည်းမခံနိုင်တော့ဘူး။ ဒီငှက်ပျောပင်တွေက တံတားချိုးတဲ့ အခန်း ချောက်မှ ဖောက်ခွဲရမှာ၊ ငှက်ပျောပင်ကို ဖြတ်ပြီးသာ၊ တုတ်ထိုးပြီး တွဲထားတာ။ ကြိုးနဲ့ဆောင်ဆွဲပြီး ယမ်းဖောက်ခွဲသံနဲ့ ဖြတ်ချရမှာ။ ခုတော့ အထစ်နဲ့ကိုကြည် တို့ တလွဲဟောလုပ်ကုန်ပြီ။ ဒါကြောင့် ဇာတ်လမ်း ထဲမပါတာတွေ စိန်ဂေါ်လီ ထလုပ်တော့တယ်။

“ရန်သူက နောက်ဖက်မှာလဲ ရှိတယ်၊ နေဦး... ငါသွားကြည့် လိုက်ဦးမယ်၊ သူလျှို့တွေဖြစ်မယ်ကွ”

ကားလိပ်ကြားထဲ စိန်ဂေါ်လီဝင်သွားပြီး ယမ်းဖောက်တဲ့နှစ်ကောင် ကို လှိမ့်ကန်ပြီး ဇာတ်စင်ရှေ့ရောက်အောင် ခို့လိုက်တယ်။ ပြီးတော့ ဟန်ပါပါနဲ့...

“ဒီမှာဟေ့... သူလျှို့နှစ်ကောင် မိလာပြီ၊ ဒီကောင်တွေရဲ့ လက် ချက်ပဲ၊ ကဲ... ရိုက်စစ်ကြစမ်းဟေ့”

ကြောင်တောင်တောင်ဖြစ်နေတဲ့ ဒီနှစ်ကောင် ထလစ်မယ်လုပ် တော့ ရဲဘော်တွေဝိုင်းဆွဲပြီး နာမကျင်းကြ၊ ခွဆုံကိုဒူးနဲ့တိုက်ကြ၊ လက် နှစ်ဖက်ဆုပ်ပြီး ကျောကုန်းကို ထုချလိုက်တာမှ “အုပ်” ခနဲ “အင့်” ခနဲ။

လှသိန်းက လီလီကိုငမ်းနေလို့ ဒါတွေကိုမသိလိုက်ဘူး။ ကျော်စိုး ကလဲ လီလီအနားက မခွာဘူး။ ဇာတ်စင်ပေါ်မှာ သူလျှို့နှစ်ကောင် အဖြစ်အတင်းပါနေရတဲ့ အထစ်နဲ့ ကိုကြည်တို့က သူတို့အသားနာတော့ စိန်ဂေါ်လီတို့ ရဲဘော်တွေနဲ့ ယချကုန်ရော။ တစ်ဖက်မှာ ဂျပန်စစ်ဗိုလ်နဲ့ စစ်သားလုပ်နေရတဲ့ (ရန်သူ) တွေက အတင်းလာဆွဲပြီး ပြန်ဖြေရတယ်။

ဒါကိုကြည့်ပြီး ပရိတ်သတ်ဆိုတာ ပတ်တုပ်မရအောင် အံ့ခနဲနဲ့ ခွဲကျ ကုန်ကြတယ်။ လှသိန်းကပေ၊ သူပြဇာတ်ကို ကြိုက်လို့ အား ပေးနေတယ်ပဲ မှတ်နေတယ်။ ကိုကျော်ရောက်လာပြီး လီလီဟောက်

မှ . . .

“ဟာ . . . ဒီလိုတွေဖြစ်ကုန်ကြပြီ ဟုတ်လား တောက် . . .

ဒီကောင် စိန်ဂေါ်လီကွာ ဟင်း . . . ငါနဲ့တော့တွေ့ပြီ . . . တောက်”

ကားလိပ်ချတော့ စိန်ဂေါ်လီရဲ့ နားထင်မွေးကိုပိတ်ဆွဲရင်း . . .

“ငါ့ပြဇာတ်ကို မင်းဖျက်ဆီးနေတာလား”

စိန်ဂေါ်လီကလည်း အချိန်မတန်ဘဲနဲ့ ငှက်ပျောပင်ကြီး ပြင်
တာကိုပြောပြတော့ လှသိန်းဆိုတာ အထစ်နဲ့ ငကြည်ကို ငါ့ကိုယ်တိုင်
သတ်မယ် လုပ်ပြန်ရော။ အထစ်နဲ့ ငကြည်ကတော့ ဇာတ်စင်နောက်
ပေါက်ကနေ တစ်ချိုးတည်း လစ်ပြေးကုန်ကြပြီလေ။

အခန်း(၈)

“တနားကြပါခင်ညာ . . . တနားကြပါ။ လူကျီးမင်းတို့ အမယ်မင်း
တို့ကျွေးမှ စားရမယ့် သောက်ရမယ့် ဘဝပါ . . . သိပ်များများ မပေးချင်
နေပါ ကားတစ်စင်း တိုက်တစ်လုံးလောက်ဆို တော်ပါဘီ ခင်ညာ . . .
အင်း . . . ဒီနေ့ နေ့တွက်ခ မစည်တေးဘူး။ မနေ့ကနေ့တွက်စိလို့
နေ့လယ်စာကို ဟိုတယ် တက်စားလိုက်တယ် . . . ဟော့ဟိုက လှလှပပ
မလေး ညှစ်တယ်ညာ . . . အဲလေ တနားပါခင်ညာ”

“ဂလောက်”

“ဟင်း . . . ငါးမူးထဲ”

“ဘာလဲ နည်းလို့လား”

“နားမူးက ဒီဂျပန့်ခေတ်မှာ ဘာချားလို့ရမှာယ့်ခင်ဗျား
လောက်မွဲနေရင်လဲ ကျုပ်ဆီက ဂျပန်ပိုက်ဆံတွေ ဂုံနီအိတ်တစ်လုံးစာ
လွှာဦး ဟုတ်ညွယ်”

“အဲမယ်... သူတောင်းစားက လူပါးဝလို့”

“လူပါးဝမှ တောင်းတာပေါ့ဪ... ခင်ဗျားလေးက လူပါး ပိုနေတာ”

ရိုးရား”

“တိတ်စမ်း”

“အဲဒါ အပေါင်ဆိုင် နံမည်ရဲ့”

“ရှင့်နံမယ် ကြယ်နီ မဟုတ်လား”

“အဲဒါ ဆေးပေါ့လိပ် နံမည်ကြီး”

“ဒါဆို ရှင့်နံမည် ဘယ်သူလဲ”

“ကျုပ်နံမည် ဘောကသူဌေး ချမ်းသာကြယ်ဝလို့ခေါ်တယ်”

“ဟုတ်ပြီ ရှင်ပြောတဲ့ စကားမှန်တယ်... ကျွန်မရဲ့ စကားမှန်က သူတောင်းစားကို ပါးရိုက်ပစ်မယ်တဲ့ ဟုတ်လား”

“ဟုတ်ပြီဪ... ဟုတ်ပြီ... ခင်ဗျားအစ်ကို တော်လှန်ရေး ပုဂ္ဂိုလ်ကြီးကို ဟောဒီစာလေး ပေးလိုက်ပါ။ ဘယ်သူမှ မမြင်စေနဲ့နော်။ ကင်ပေတိုင်က လိုက်စစ်နေတယ်။ ဘော်ဒီကြားထဲ ဖွက်သွား... ဂျပန်တွေ ကို မယုံနဲ့... နောက်လဲ ကျုပ်ဆီလာခဲ့။ ဂျပန်စစ်သားတွေရဲ့ သတင်း တွေ ထပ်ပေးမယ်... ကဲ... အလုပ်လဲပြီးပြီ... အမှတ်တရအနေနဲ့ ကျုပ်ပါးကို မွှေးမွှေးပေးသွားပါလားဗျာ”

“ရှင့်စကားမှန်က ထပ်မှန်ပြန်ပြီ၊ ကျွန်မရဲ့ စကားမှန်က ထပ်ပြောလိုက် မယ်။ ပါးကောင်းလို့ လက်ဝါး တောင်းနေတာလားတဲ့ ဟုတ်ပြီနော်၊ သွားပြီ တဲ့တဲ့”

“ဟင်း... လုပ်ချသွားပြန်ပြီ၊ တတောင်းရှားစိတ်ညစ်ဒယ်... ဟင်း”

“ညီမလေး ဒီတော်လှန်ရေးကြီးပြီးရင် တို့မောင်နှမတွေ အ တူတူ ပြန်နေကြမယ်၊ အားမငယ်ပါနဲ့၊ တစ်နေ့တော့ ဒီအရေးတော်ပုံကြီး အောင်ရမှာပါ။ ညီမလေးရဲ့လက်တွေ အေးစက်နေပါလား... ကိုကို နွေးသွားအောင် ဆုပ်ထားပေးမယ်နော်”

“ညီမလေးလဲ ကိုကိုကို အားကိုးပါတယ်။ တိုက်ပွဲမကျပါစေနဲ့ လို့ ဆုတောင်းပါတယ်။ အို... ကိုကိုကလဲ ညီမလေးလက်ကို ဘာလို့ နမ်းရတာလဲလို့”

“ချစ်စနိုးနဲ့ နမ်းတာပါကွယ်”

မောင်နှမ နှစ်ယောက်စကားပြောခန်းကို ကားလိပ်ကြားထဲက လှမ်းကြည့်နေတဲ့ ကျော်စိုးတစ်ယောက် ဒေါသတွေ ပေါက်ပေါက်ဖောက် သလို ပေါက်ကွဲနေတယ်။

“ဒီကောင် လက်ကိုင်တာပဲပါတဲ့အခန်းမှာ နမ်းတာကို အငို လုပ်သွားတယ်။ ငါ့အခန်းကျမှ တွေ့မယ်။ မင်းလိုပဲ ညာတာပါတေးနဲ့ လီလီလေးကို နမ်းပြမယ် စိန်ဂေါ်လီရဲ့”

နောက်တစ်ခန်းမှာတော့ ကျော်စိုးနဲ့ လီလီတို့ တွေ့ကြုံရတဲ့ အခန်း။

“တနားကြပါခင်ဪ... သိန်းတစ်ထောင်လောက်စွန့်ကြပေး တနားတော်မူကြပါ လူဖျိုတတောင်းချားလေးပါ။ ဂျပန်မာစတာကြီး တွေရယ်... ဂျပန်မလေးတစ်ယောက်လောက် ပေးကမ်းစွန့်ကြခဲ့ပါ... ဪ... ဘယ်တုန်းလဲ လှည့်မကြည့်ကြဘူး လှည့်ကြည့်အောင် တီဆင်း လေး ဘာလေးရှိဦးမှပါ... တကနဲ့ တူနယ်တဲ့နယ် လချောင်... မြတ် နိုးသူရယ်... ချစ်မိုးဆွေခဲ့တယ်... ဘုံကြိုးပြတ်တဲ့ ဒေဝီနတ်နီနီ နွယ်... တူနယ်နဲ့တဲ့နဲ့နဲ့လဲ လချောင်... ဒီနတ်နီနီသူရယ်... တစ် ဖက်ပဲ ကျန်ခဲ့တယ်... နှစ်ဖက်စလုံးပျောက်မှ ဒီမောင်ငိုရယ်...”

ဒီအချိန်မှာ လီလီက လမ်းလျှောက်ဝင်လာတယ်။ ဂျပန်တွေထဲ
လည်း ဖြတ်သွားဖြတ်လာပေါ့။ လူစည်ကားတဲ့နေရာမို့ အရပ်သားတွေထဲ
သွားလာနေ ကြတယ်။

“ဟဲ့ ဒွန်းစန္ဒယား အဲလေ ဒွန်းစန္ဒား”

“ဪ... ဖိုးပေါ်ကမမ”

“ပါးကွဲချင်သလား”

“မကွဲချင်ပါဘူး၊ ပါးယားနေတယ်... အနမ်းတစ်ပွင့်လောက်
စွန့်ခဲ့ပါလား”

“စကားဝှက်မှန်တယ်... ရှင်ပေးချင်တာ ပေးလိုက်”

“အသဲနုလုံးပေးမယ် မောင့်အပေါ်ဝယ်... ဂုဏ်ရည်မတူလို့
လား... ရွှေစံပယ်ဖြူ... ပန်ချင်သူကများ... မောင့်အပေါ်ဝယ်...
ဒုန့်ရေမနု ရိုးရား... ခြေဂျပယ်ဖူး... ပန်းချင်တူကများ ဟား ဟား...
“အရေးထဲ ရှင်ပထွေး ကင်ပေတိုင်တွေ တွေ့သွားလိမ့်မယ်
ပေးစရာရှိ မြန်မြန်ပေး”

“ရော့ စာနစ်စောင် တစ်စောင်က ပြောက်ကျားတပ်မတော်ထဲ
မိုလ်ကြီးအတွက် တစ်စောင်က မင်းအတွက် ရည်းစားစာ... တတောင်ချာ
မှာယဲ အတဲနဲ့ပါကွယ်”

ပြဇာတ်ထဲမပါတာတွေလဲ ညှပ်ပြောတယ်။ ပြီးတော့ လီလီရဲ့
လက်ကို အတင်းဆွဲကိုင်ပြီး ဆတ်ခနဲ မွှေးလိုက်ရင်း...
“တိတ်ချစ်ဖို့တောင်းတယ်၊ လက်ကလေးကို မွှေးနေတာပဲ...
ဟ... ဟတ်... ဟတ်ချိုး... ဟတ်ချိုး”

“နင့်အကြောင်းသိလို့ လက်ဖဝါးကို နှာချေဆေးမှုန့်တွေ သုတ်
လာတာ... မိုလ်ကြီးကိုယ်တိုင် သုတ်ပေးလိုက်တာ ခံရပြီမဟုတ်လား”

“မခံ... ဟ... ဟတ်... ဟတ်ချိုး... ဟတ်ချိုး”

“ဟတ်... ဟတ်... ဟတ်ချိုး... ဟတ်ချိုး”

“နင့်အကြောင်းသိလို့ လက်ဖဝါးကို နှာချေဆေးမှုန့်တွေ သုတ်
လာတာ... မိုလ်ကြီးကိုယ်တိုင် သုတ်ပေးလိုက်တာ ခံရပြီမဟုတ်လား”

“မခံ... ဟ... ဟတ်... ဟတ်ချိုး... ဟတ်ချိုး”

“ရှင်ဟာ ပြောက်ကျားတပ်က သူ့လျှို့လုပ်ပေးတဲ့ တပ်သားမှန်း
သိလို့ ရှင်ကို ကျွန်မ ပြန်ချင်တတ်ပါပြီ ကိုသူတောင်းစားရယ်”

“အဲဒီလို မခေါ်ရဘူးလေ... ကျုပ်နံမည်ကျော်စိုး... ကိုကို
ကျော်စိုးလို့ခေါ်ပါ ချစ်သဲလေးရယ်”

“ဟုတ်တဲ့ပါ တိုတိုကျော်စိုးရယ်”

“အမလေး... ချစ်သဲလေးခေါ်မှ ကိုယ့်ကိုကိုယ် လူစဉ်မမီ
တော့ဘူးနဲ့တူပါရဲ့”

ရန်နိုင်စိန်လား ဘယ်သူလားတော့ မသိဘူး၊ ရေးစပ်ထားတဲ့
သီချင်း ကို ကျော်စိုးက ဆိုပြတယ်။ စစ်ထွက်ခါနီး စစ်သားတွေ
စိတ်ဓာတ်တက်ကြွ အောင် ဖော်ညွှန်းတဲ့ တေးစာသားပေါ့။

“မြန်မာ့သွေးကို... နှမပေးလိုက်ချင်ပါသည်... ဒါကြောင့်
မိုလ်ဂေါ်လီက သူ့နှမကို ပေးလိုက်တာနေမှာပေါ့နော်... သိပ်ချစ်တယ်
လီလီလေးရယ်”

ကျော်စိုးက လှမ်းထိကိုင်မယ်လုပ်ရင်း လီလီကနောက်တွန့်
ရင်းပေါ့။ အဲဒီအချိန်မှာ ဂျပန်တွေ အရက်မူးပြီးရောက်လာတယ်။

“ဟေ့... ဘီရမာမ လှတယ်တကေးလား အာဂျီနိုမိုတိုစံ
ဒီကောင်မလေးကို ဆွဲကွာ”

ဂျပန်တွေက လီလီကို ဝိုင်းဆွဲကြတယ်။ ဂျပန်မိုလ်ကြီးက
သောင်းဒန်ကိုး။ သူကိုယ်တိုင် အားရပါးရဝင်ဆွဲတော့ ကျော်စိုးက
ခွက်စောင်းဝင်ခုတ်တယ်။

“နာရည်းစားကို လွှတ်လိုက်စမ်း”

ဂျပန်တွေက ကျော်စိုးကို ပါးရိုက်တယ်။ ကျော်စိုးက ပြန်ချ
တယ်။ သူတောင်းစား သိုင်းကွက်နဲ့ပေါ့။ ဂျပန်တွေ မှောက်သွားအောင်
လုပ်ပြီး လီလီကို ခေါ်ပြေးမယ်လုပ်တော့ လီလီကမရှိတော့ဘူး အချိန်တာ

လှသိန်းက လာဆွဲခေါ်သွားတာ။

မင်းသမီးကို လူကြမ်းတွေနှိပ်စက်ရင် ပရိသတ်ကပေါက်ကွဲပြီး ခဲနဲ့ငှာမှာစိုးလို့တဲ့။

အမှန်တော့ လှသိန်းက အသားယူသွားတာပါ။ လီလီ လက်ကလေးကိုကိုင်မိတဲ့ သူ့လက်ကို ကွယ်ရာမှာ ဘယ်ပြန်ညာပြန် နမ်းနေတယ်။ တင်တင်မော်ကစိတ်မချလို့ အကွယ်ကနေ လာချောင်းကြည့်နေတာ ဒီလိုလုပ်တာ အကုန်တွေ့သွားတာပေါ့။

လှသိန်းကို ခေါင်းတွေခေါက်၊ ဆံပင်တွေဆောင့်ဆွဲ၊ ဗိုက်ကြောတွေလိမ်ဆွဲပြီး ဆူဆဲလိုက်တာမှ ဇာတ်စင်နောက်မှာ ခုခံနေသလိုပဲ။

ကားလိပ်ချပြီးတာနဲ့ နောက်တစ်ခန်းဆက်ထွက်ဖို့ပြင်နေတယ်။ ကားလိပ်ဆွဲဖွင့်တာနဲ့ လှသိန်းတစ်ယောက် တင်တင်မော်ကို လှည့်ပတ်ရှောင်ပြေးရာက ဇာတ်စင်ပေါ်ကခွင်ထဲကိုရောက်သွားရော...။

“နင် ဒီလို ထွက်ပြေးလို့ဘယ်ရမလဲ နင့်အကျင့်ကိုသိလို့ ငါလိုက်ချောင်းနေတာ၊ နင်ဖောက်ပြန်နေတဲ့ကောင် နင့်ကိုမကျေနပ်ဘူး”

တင်တင်မော်ကလည်း လှသိန်းရဲ့ခါးပုံစကို အတင်းဆွဲထားတယ်။ လှသိန်းက ပုဆိုးစွန်တောင်ဆွဲကြီးနဲ့...

“ဟိုက်... လွတ်... လွတ်လို့ ငါပြောနေတယ်နော်... တောက်”

က.ခွင်ထဲမှာ၊ မီးရောင်အောက်မှာ လင်မယားနှစ်ယောက် ထသတ်ကုန်ကြရော။ က.တဲ့လူတွေကတော့ ကြောင်ကုန်တာပေါ့။

အောက်က ပရိသတ်ကတော့ ဂျပန်ခေတ်မှာ တင်တင်မော်နဲ့ လှသိန်း ရန်ဖြစ်တယ်ထင်ပြီး ရယ်ကုန်ကြတာပေါ့။

“လှသိန်းတို့များ သူတို့လင်မယား ရန်ဖြစ်တဲ့ကိစ္စကို ပြဇာတ်ထဲအထိ ဝင်ကြကုန်တယ် အဲ့ရော အဲ့ရော”

ဖိုးလပြည့်စာပေ

ဒီအချိန်မှာပဲ ဂျပန်တွေက လှသိန်းတို့လင်မယားကို ဝိုင်းလိုက်တယ်။ အမှန်တော့ စိန်ဂေါ်လီနဲ့ ဂျပန်အလိုတော်ရှိမ တစ်ယောက်တို့ စကားများ နေတုန်း ဂျပန်တွေရောက်လာပြီး ဖမ်းခေါ်သွားရမည့်အခန်း။ အဲ့ဒီ အခန်းကို လှသိန်းကိုယ်တိုင် ထွက်သရုပ်ဆောင်တယ်မှတ်ပြီး ဂျပန်တွေကဝိုင်းပြီး...

“ဘတ်ကေးနိုး”

ဂျပန်ဗိုလ်က စိန်ဂေါ်လီကို ပါးရိုက်ခေါ်တဲ့ အခန်းပါတယ်။ သရုပ်ဆောင်ရိုက်ပြရမှာ ဂျပန်ဗိုလ်သောင်းဒန်ကြီးက လှသိန်းကို “ငါဒါရိုက်တာ” ကွဆိုပြီး ထောင်ထောင် ထောင်ထောင်လုပ်နေတာ ကြည့်မရလို့ ဆုံးမ ချင်နေတာကြာပြီ။ ဘာပြောကောင်းမလဲ၊ လက်သီးထိုးမလွဲတဲ့ လှသိန်းရဲ့ မျက်နှာလေးထောင့်ကြီးကို တအား ကုန်လွှဲရိုက်ချပစ်တယ်။

“ဖြောင်း”

“မွေးမေ့လေး ကျိုးပါပြီဟ သွားနှစ်ချောင်း”

“ဟဲ့... သောင်းဒန်၊ နင်က ငါ့ယောက်ျားရဲ့ပါးကို ဘာလို့ ရိုက်ရတာလဲ ဟင်”

“ဒါပြဇာတ်ကနေတာ ဇာတ်ဝင်ခန်းထဲမှာပါတဲ့အတိုင်း လုပ်ပြရတာ မယုံရင် နင့်ယောက်ျားကို မေးကြည့်လိုက်”

“အီး... ဟေ့ကောင် သောင်းဒန် အရမ်းနဲ့ စွတ်လုပ်ရသလား။ ငါတို့က တကယ် ရန်ဖြစ်နေတာကွ”

“အဲဒါဆို ဘာလို့ က.ခွင်ထဲကို ရောက်နေရတာလဲ”

“ငါ့မိန်းမ အတင်းလိုက်ရိုက်နေလို့ဟ မသာရဲ့”

“ငါမသာဆို မင်းကအသုဘပဲ လှသိန်း”

“ဒီကောင်တွေကွာ”

ဖိုးလပြည့်စာပေ

“ဘာပြောတယ် ကဲကွာ”

“ဖြောင်း”

“အောင်မယ်လေး . . . လေး . . . လေး”

“နိပွန်တွေ ဒီဘီရုမာကောင်နဲ့ ဘီရုမာမကို ဖမ်းခေါ်ခဲ့ကြစမ်း ဒန်တန်တန်”

ဂျပန်စစ်သားသုံးယောက်အဖြစ် သရုပ်ဆောင်ရတဲ့ ဂျွတ်ကြီး ဆင်ပေါက်၊ ဝဲကျော် တို့က ဝိုင်းချုပ်လိုက်ကြတယ်။

သေနတ်ကလဲ သစ်သားကို အဖြစ်လုပ်ထားတဲ့ သေနတ်လေး ပါ။ ကလေးဆော့တဲ့ ခြောက်လုံးပြူးနဲ့။

ဂျပန်ဗိုလ်က ကလေးဆော့တဲ့ ကျန်ကျောင်းမားကို ခါးကြားထိုး ထားတယ်။ ယမ်းခြောက်လုံးပြူးနဲ့၊ ဂျပန်တစ်ယောက်က ကျိုက်ထီးရိုးက ဝါးသေနတ်ကြီးနဲ့၊ ကျန်တစ်ယောက်က ကလေးဆော့တဲ့ မောင်းပြန်ရိုင် ဖယ်သေနတ်နဲ့၊ နောက်တစ်ယောက်က သစ်ကိုခုတ်ထားတဲ့ ဒုတ်သေနတ် နဲ့ပေါ့။ ပြည်သူ့စစ်ဝတ်စုံဟောင်းတွေဝတ်ပြီး လျှာထိုးဦးထုပ်မှာ သတင်း စာစက္ကူတွေ နားအုပ်လုပ်ပြီး ဂျပန်စစ်သား ပုံစံပေါက်အောင် မနည်း ဖော်ထားရတယ်လေ။

လှသိန်းနဲ့ တင်တင်မော်ကို ဇွတ်စင်နောက် ဖမ်းချုပ်ခေါ်သွား တာနဲ့ ကားလိပ်ချလိုက်ရတယ်။ ဇာတ်ကနေတာ တန်းလန်းကြီး ဘယ် လို ပြန်ဆက်ရမယ်မှန်းမသိအောင်ကို ဖြစ်ကုန်ကြတယ်။

နောက်ပိုင်းမှာ လှသိန်း အပြတ်သောင်းကျန်းနေတော့တာပဲ။

သောင်းဒန်ကို လိုမ့်ဟောက်နေတယ်။

“ကျုပ်မှားတာမဟုတ်ဘူး၊ ခင်ဗျားတို့ ဇာတ်စင်ပေါ်တက် ရန်ဖြစ် နေတာကရော ဟုတ်လို့လား”

အတွင်းရေးမှူးကော်ကီတို့ ကိုကျော်ရောက်လာပြီး အားလုံးကို

ဖိဆူဖိကြိမ်းတော့မှပဲ ရန်ပွဲကပြန်စဲသွားတော့တယ်။ ပြဇာတ်ဆက်ကရ ခက်လို့ ရပ်ထားတဲ့ အခိုက်အတန့်မှာ စိန်ဂေါ်လီက တော်လှန်ရေးဝတ်စုံ ကြီးနဲ့ဟာကို နီးရာတိုက်ပုံအင်္ကျီငှားပြီး ပုခုံးပေါ်တင်ကာ ကန့်လန့်ကာရေ ကို ထွက်လာလိုက်တယ်။

မျက်နှာပေးက ဟသံတာ အောင်တင်ဝင်းလိုလို . . .

ပြဇာတ်မင်းသား လူငယ်ကြည်ခိုင်လိုလို . . .

ဘီအီးဒီအောင်သိုက်လိုလိုနဲ့ပေါ့။

“လေးစားရပါသော ယနေ့ကြွလာ ရွှေပွဲလာခင်ဗျား၊ ကျွန်တော် များ တင်ဆက်ကပြနေတဲ့ ဖက်ဆစ်တော်လှန်ရေးပြဇာတ်ကြီးဟာ ဒီမှာ တင်ပဲ ခဏရပ်နားပြီး အားလပ်ချိန် ဆယ့်ငါးမိနစ် ပေးလိုက်ပါတယ်။ ဒီအတွက် ခွင့်လွှတ်တော်မူကြပါ . . . အနုပညာပန်းခင်းမှာ အတုပညာ တွေ မလွှမ်းမိုး နိုင်အောင်လို့ ယခုတစ်ခါ ပန်းစာတင်းပမာ ရွေး ချယ်ငုတ်တုတ် ထုတ်နှုတ် တင်ဆက်ချင်တဲ့ ဒုတိယပိုင်းပြဇာတ်ထဲမှာ တော့ ကျွန်တော် စိန်ဂေါ်လီသားက တော်ကီလေးပွားပါရစေခင်ဗျား”

စိန်ဂေါ်လီ အပီအပြင် တော်ကီပွားနေစဉ်မှာပဲ ကျော်စိုးက လည်း အားကျမခံ စင်ထောင့်ကထွက်လာပြီး . . .

“ပရိသတ်ကြီးခင်ဗျား၊ ဘာမှမဟုတ်ပါဘူး၊ ဟောဒီ စိန်ဂေါ်လီ စိတ်ဖောက်ပြီး ရူးကြောင်မူးကြောင် လျှောက်ပြောတာကို အဟောသိက လို့သာ သဘောထားတော်မူကြပါ။ ပြဇာတ်က မကြာခင် ဆက်ကတင် တော့မယ် ခင်ဗျား”

“ဟိတ်ကောင် ကျော်စိုး ဒါ ဘာအချိုးချိုးတာလဲ”

“မင်းရဲ့အဖိုးကို ကျိုးအောင်ချိုးတဲ့အချိုးပေါ့ကွာ”

“ဟား ဟား ဟား ဟား . . . သူတောင်းစား ထမင်းတော့ ဟိုဟာဖြစ်တယ်ဆိုတာ မင်းလိုကောင်ပဲကွ”

“ဘာကွ မင်းကများ ငါ့ကို . . . ဟောကောင် စိန်ဂေါ်ထီ
. . . မင်းလို သောက်ရူးရဲ့ ပလောင်းပလဲစကားကို မြောင်းထဲမှာသွား
ပြော”

အဲဒီအချိန်မှာပဲ ကော်ကျိုတဲ့ ကိုကျော်က . . .

“ဟိတ်ကောင်တွေ တစ်ယောက်မှမလုပ်နဲ့ . . . အဲ. . . တစ်
ယောက်မှ စကားဆက်မများနဲ့၊ ခုချက်ချင်း အထဲကိုဝင်ခဲ့”

ဒီတော့မှ နှစ်ကောင်သား ကုပ်ချောင်းချောင်းနဲ့ ဟိုဖက်သည်
ဖက်ခွဲပြီး ကားလိပ်ကြားထဲကိုပြန်ဝင်သွားတော့တယ်။

အောက်က ပရိသတ်ကြီးက . . .

“ဟေ့ . . . ဘာတွေလဲကွ၊ ဘာတွေလဲ . . . ပြဇာတ်ကရင်း
နဲ့ ဘာတွေ ဖြစ်ကုန်ကြတာလဲ”

“ဟုတ်ပါတော် . . . လာကြည့်တဲ့လူတွေကိုများ ဘာတွေ
မှတ်နေသလဲမသိဘူး. . . ဒီတစ်ခါ ပေါက်ကရဲတွေ ထွက်ကရင်
ခဲနဲ့ထုတော့မယ် ဝိုင်းစိန်တဲ့ဟေ့ တစ်စိန်ထဲရှိတယ်”

“မြန်မြန်ထွက်ပါတော့ဟ”

“ကလေးကွာ၊ အထဲမှာ ဘာလုပ်နေကြတာလဲ”

“ဘာဖြစ်နေကြတာလဲဟေ့”

“မျောက်ဖိုးစိန်ဇာတ်ကမှ သူတို့အဖွဲ့ထက်ကြည့်ကောင်းဦးမယ်”

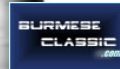
ကြက်ပျံမကျ စည်ကားနေတဲ့ကွင်းကြီးကလဲ ပြည့်လျှံနေတာပဲ၊
လှသိန်းရဲ့ ပြဇာတ်ကတော့ ဆက်ကနေပြီပေါ့။

ရေအိုးကို သေနတ်နဲ့ ပစ်ခွဲတာတွေ

ကံတားခိုင်းခိုးဘာတွေ

ငှက်ပျောပင်နဲ့ အရွက်တွေ ပြတ်ကျတာတွေနဲ့ ခပ်ကြမ်းကြမ်း

လေး ကပြလိုက်တဲ့အခါမှာတော့ လက်ခုပ်သံတဖြောင်းဖြောင်းနဲ့ ကထိန်
အရပ်ကပွဲကြီးကို အောင်မြင်စွာ ပြီးဆုံးလိုက်တော့တယ်။

လေ...နည်းနည်းလျှော့

၈၅

လို့၊

“ဟေ့ကောင် ကျော်စိုး... လီလီကို မင်းလာကြမနေနဲ့... လွမ်းသွားမယ်၊ လီလီက ငါ့ကို ကြွေနေတာကွ”

“ဟား ဟား ဟား ဟား အဲဒီလိုသာ ရယ်လိုက်တော့မယ်”

“ဟေ့ကောင် ရယ်ပြီးနေပြီကွ”

“ဒီမှာ စိန်ဂေါ်လီ... လီလီက ငါ့ကို အထာပေးနေတာကွ၊ မင်းလိုကောင်မျိုးဘက်ကို ယောင်လို့တောင် လှည့်ပြီး လေမလည်ဘူး”

“မင်းထက် ငါ့ချမ်းသာတဲ့နေရာမှာ ပြိုင်မယ်”

“အဲဒါဆိုရင် သူမသာ ကိုယ်အသုဘပဲ”

“ပညာအရည်အချင်း ကျတော့ရော”

“မင်းလဲခြောက်တန်း၊ ငါလဲ ခြောက်တန်း”

“ဗဟုနဲ့ သုတဘက်မှကျတော့ရော”

“ဗဟုသုတကွ နင့်လင်ကြီး ဗဟုနဲ့ သုတရမှာလား”

“ဒါဆိုရင် စမ်းလိုက်လေ စိန်ဂေါ်လီ”

“ငါ စမေးမယ်၊ ဘာကြီးဖိုးသာအောင်နဲ့ ဖိုးသာခေါင်က ဘာတော်သလဲ၊ ညီအစ်ကိုမဟုတ်လား”

“ဟုတ်တယ်လေ နို့စို့ဖက်တွေ”

“နို့စို့ဖက်ဆို ညီအစ်ကိုလား”

“ဟုတ်တယ်ဗျာ ကျော်စိုးရာ”

“ဒါဆို ဘာကြီးဖိုးသာအောင်နဲ့ ဝင်းနိုင်နဲ့က ဘာတော်သလဲ”

“သားအဖပေါ့ကွ”

“မင်းပြောတော့ နို့စို့ဖက်ဆို ညီအစ်ကိုဆို၊ ခုဘာလို့ သားအဖဖြစ်နေရတာလဲ... ပြောစမ်းပါဦး”

“အင်း... ဒါတော့ စဉ်းစားစရာပဲ”

ဖိုးလပြည့်စာပေ

အခန်း (၉)

လီလီလေးကတော့ ပြဇာတ်ထဲက မင်းသမီးချောလေးမို့ ရပ်ရွာရဲ့အသည်းကျော်လေး ဖြစ်သွားတော့တယ်။

ကျော်စိုးကတော့ ရွာရဲ့ချဉ်ဖတ် ဖြစ်သွားရော။

စိန်ဂေါ်လီကတော့ ရွာမေတ္တာခံယူမယ့် သားပါဗျာပေါ့။

လှသိန်းတို့ လင်မယားကိုတော့ အဖျက်သမားလင်မယားတဲ့ ပြဇာတ်ဒါရိုက်တာဆိုတဲ့ မျက်နှာကြောင့်သာ သိပ်အပြစ်မပြောတာပဲ။

အတင်းဝိုင်းတုပ် တဲ့အထဲမှာတော့ သူတို့အကြောင်းလည်း ပါတယ်။ ဘယ်သူတွေ ဘာပဲပြောပြော အရင်ကဆို အေးကြွယ်မနဲ့

မိချောတို့ကို ငမ်းကြောထဲခွဲတဲ့ စိန်ဂေါ်လီတစ်ယောက်... မိချောနဲ့ ခင်မာချို့တို့ကိုသာ ငမ်းကြောကြောင်ခွဲတဲ့ ကျော်စိုးတစ်ယောက်၊ အခုတော့...

လီလီအနားမှာ ဝိုင်းဝိုင်းလည်နေလိုက်တာမှ ချာလပတ်ကို ရင်း

ဖိုးလပြည့်စာပေ

www.burmeseclassic.com

“စဉ်းစားလေ”

“ဒါက ဒီလိုရှိတယ်၊ ဝင်းနိုင်က နို့ဆွဲ ဘကြီးဖိုးသာအောင်က နို့ညှာကွ”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“ဘကြီးဖိုးသာအောင်ညှာလို့ ဝင်းနိုင်စို့ရတာပေါ့ကွ”

“တော်စမ်းပါကွာ၊ တခြားဗဟုသုတတွေမေးတဲ့နေရာမှာ ပြင်မယ်”

“ဘာမေးမှာလဲ”

“ကမ္ဘာဗဟုသုတမေးမယ်၊ ဗြိတိသျှနိုင်ငံရဲ့မြို့တော်ဟာ ဘာလဲ”

“အင်္ဂလန်ကွ”

“မှားတယ်”

“ဒါဆို ဘာလဲ”

“ဘန်ကောက်”

အမှန်တော့ လန်ဒန်လို့ဖြေရမှာပါ။ နှစ်ယောက်စလုံးက တစ်ယောင်ကားတွေကိုး။ ကျော်စိုးက စကားကြီးစကားကျယ်ပြောကြွေးလုပ်ပြန်တယ်။

“ငါ့အဖေလုပ်ထားတဲ့ စာခြောက်ရုပ်က ဘယ်လောက်မိုက်သလဲဆိုရင် တို့လယ်ရဲ့ဆယ်မိုင်လောက်အတွင်းမှာ ဘာငှက်မှ လာမနားရဲဘူးကွ ကျော်စိုးရ”

“ဒါများ ပျင်းသနားတယ်။ ငါ့အဘိုးလုပ်တဲ့ စာခြောက်ရုပ်ဆို အဲဒီ ထက်ကောင်းသေးတယ်။ စာခြောက်ရုပ်ကို လန်လို့ ငှက်တွေဆိုတာ လွန်ခဲ့တဲ့ သုံးနှစ်လောက်က ချီသွားတဲ့စပါးနှံတွေကိုတောင် ပြန်လာထားရတယ်ကွ၊ ငဲ့... ငဲ့... ငဲ့... ငဲ့”

ဒီအချိန်မှာပဲ ဝင်းနိုင်တို့အိမ်ရှေ့ ပိန္နဲပင်ကြီးအောက်က နို့တန်းမှာ ငြင်းခုံနေကြတဲ့ သူတို့နှစ်ယောက်အနားကို လီလီရောက်လာ

ဖိုးလပြည့်စာပေ

တယ်။

“ရှင်တို့ ဘာတွေပြောနေကြတာလဲ”

“ဟို . . . အဲ . . . အဟဲ”

“ဟုတ်တယ် . . . ဟိုဟာလေ . . . နောက်ချီးပုံအကြောင်း ပြောနေကြတာပါ . . . နွားချေးတွေလေ . . . မီးဖုတ်စားရင်ကောင်းမလားလို့ စဉ်းစားနေတာ . . . အဟီးဟီး”

တောသားရှက်ရှက်နဲ့ ပါးစပ်ထဲတွေ့ရာ ကောက်ပြောပုံလိုက်တယ်။ လီလီက လှပစွာပြုံးလိုက်တယ်။ ဝတ်စားထားပုံလေးကလဲ အနောက်တိုင်းပုံစံလေး။ နေရောင်ခြည်နုနုမှာ လှပဖြူညိုနေတဲ့ လီလီကို ကြည့်ပြီး . . .

“မနက်စာအတွက် ကောက်ညှင်းပေါင်းလာဖို့ထားတယ်၊ လီစားပြီးပြီလား”

စိန်ဂေါ်လီက မျက်နှာလုပ်ပြီးမေးတယ်။ ကျော်စိုးက . . .

“ကိုစိုးကလေ လီလီအတွက် အကြော်စုံ ဝယ်လာဖို့ပေးထားတယ်၊ လီလီ စားပြီးခဲ့ရဲ့လား”

“လီက မနက်စာမစားဘူး ရှင်တို့ကရော”

“မိုးလင်းတာနဲ့ အဝတ်ဝတ်တာပဲ ဟီးဟီး”

“ကိုစိုးလဲ အဲဒီလိုပဲ လီလီဘာမှမစားတော့ ဆာမှာပေါ့”

“ဆာပစေ . . . ကော်လက်စရော အဆီတက်မှာစိုးလို့ ရေပဲ အဝသောက်တယ်”

“အဲဒီလို ဘာကြောင့် လုပ်ရတာလဲ လီ”

“အလှမပျက်အောင်လို့ပေါ့ အဆီတက်ရင် ဝပြီး အလှပျက်တယ်လေ . . . မိန်းကလေးဆိုတာ အလှအပ ထိန်းရတယ်ရှင်”

“ခုမှပဲ ကြားဖူးတော့တယ်၊ လှချင်ရင် အဝတ်ခံရတာလို့”

❖ ❖ ❖

ဖိုးလပြည့်စာပေ

စိန်ဂေါ်လီနဲ့ ကျော်စိုးတို့က မျက်စောင်းတစ်ခဲနဲ့။ ဒါကို လီလီက
ရိပ်မိသွားပြီး မျက်လုံးကစားလိုက်တယ်။

“ရှင်တို့နှစ်ယောက်က ခွေးနဲ့ ကြောင်လိုပဲနော်”

ဒီတော့ စိန်ဂေါ်လီက

“ကိုယ်က ကြောင် . . . သူကခွေး”

“ဟေ့ကောင် ငါကကြောင် . . . မင်းကခွေး”

“လုနေပြန်ပြီ၊ ကြွက်နဲ့ ကြောင်လိုပဲ”

“ငါက ကြွက်၊ မင်းက ငကြောင်ကျော်စိုး”

“ဘာကွ ငါကမကြွက်၊ မင်းက ငကြောင် စိန်ဂေါ်လီ”

“ဘာလို့ ဒီလိုမတည့်နေကြတာလဲဟင်”

“အဲဒါ လီလီကြောင့်ပေါ့”

“ဟုတ်တယ် လီလီကြောင့်”

“ဘုရားရေ အလကားနေရင်း လို့ကိုလာအမှုပတ်နေပြန်ပြီ”

“ဒီကောင်က လီလီကို ကြိုက်နေတာ”

“မင်းကရော မကြိုက်ဘူးလား”

“ကြိုက်တယ် သူလဲကြိုက် ကိုယ်လဲကြိုက်ဆိုတော့ အဝေ
မတည့်လို့ ထဖိုက်သင့်ရင် ဖိုက်ရလိမ့်မယ်”

လီလီက ရှက်သွားပေမယ့် သူတို့နှစ်ကောင်ကို ငကြောင်တွေ
လိုပဲ သဘောထားပုံနဲ့ . . .

“လီလီကို ကြိုက်နေကြတာကိုး၊ လို့ကို ဘယ်သူက ပိုချစ်သလဲ
ဟင်”

“ကမ္ဘာကြီးလောက်ကို ကိုကျော်စိုးက ချစ်တာပါလီလီ”

“ကိုယ်ဂေါ်လီကတော့ လို့ကို စကြဝဠာကြီးလောက် ချစ်တာပါ
လီရယ်၊ ကဲ . . . ကိုယ်ကသာသွားပြီး ကမ္ဘာကသေးတယ်၊ စကြဝဠာကြီး

က ကျယ်တယ်”

“ဟေ့ကောင် ကမ္ဘာကြီးကကျယ်တာကွ၊ မင်းတောင် နိုင်ငံစုံ
အောင်ရောက်ဖူးလို့လား”

“စကြဝဠာကြီးက ပိုကျယ်တာကွ”

“မင်းရောက်ဖူးလို့လား”

“မင်းက ငါ့ချည့် ခွမေးနေတယ်၊ မင်းကော ရောက်ဖူးလို့လား၊
ရန်ကုန်တောင် ငါ့လို မရောက်ဘူးတဲ့ကျော်စိုးက ခန့်ဖြူတို့၊ ကျုံပျော်တို့
လောက်ကို မြို့ကြီးထင်နေတဲ့ကောင်ကများ”

“ဟေ့ကောင် ဟင်္သာတရောက်ဖူးတာကျတော့ ဘာပြောမလဲ”

နှစ်ကောင်သား ကလေးတွေလို ငြင်းခုံနေကြတယ်။ လီလီက
ရယ်ရဖို့ စနောက်မိတယ်။

“လီလီမှာ အချို့ရည်တစ်ဗူးရှိတယ်၊ ဘယ်သူ သောက်မလဲ”

သွက်လက်တဲ့ စိန်ဂေါ်လီက . . .

“ကိုယ်သောက်မယ်”

လီလီက ထပ်ပြောပြန်တယ်။

“အစာသွက်မုန့်ရှိတယ်။ ဘယ်သူစားမလဲ”

လက်သွက်တဲ့ စိန်ဂေါ်လီက . . .

“ကိုယ်စားမယ်”

“ချော့ကလက်လဲ ရှိသေးတယ်။ ဘယ်သူစားမလဲ”

စိန်ဂေါ်လီကပဲ သွက်လက်စွာ အဖြေပြန်ပေးလိုက်တယ်။

“ကိုယ်ပဲစားမယ်”

ကျော်စိုးက နောက်ကျနေလို့ ဘာမှပြောချိန် မရလိုက်ဘူး၊ ဒီလို
တင် လီလီက . . .

“လီလီမှာ လျှော်ဖွပ်စရာ အဝတ်တွေ တစ်ပုံကြီးရှိတယ်၊ ဘယ်

သူ လျှော်ပေးမလဲ”

ဒီတော့ စိန်ဂေါ်လီက ကျော်စိုးကို လက်ခွဲတွက်ရင်း . . .

“ဟေ့ကောင် မင်းလည်း တစ်လှည့်ပြောလိုက်ဦးမှပေါ့”

“ကျွန်တော်လျှော်မယ်၊ မင်းလူလည်ကျတာ ငါသိတယ်၊ ခုတယ် လီလို့အချစ်ကိုရဖို့ ငါအနစ်နာခံပြမယ်”

“အဲဒါ လူလည်ကျတာမဟုတ်ဘူးကွ၊ လူနပ်ချမ်းသာတယ် ခေါ်တယ်”

လီလီက ဒီနှစ်ယောက်ကိုပြုံးကြည့်နေတယ်။ ပြီးတော့ ဒီနှစ်ယောက်ကို စ,နောက်ပြီး ခေါင်းစားအောင်လုပ်တဲ့အနေနဲ့ . . .

“ဒီမှာ လိုက်ချစ်ရင် လီမေးတာဖြေနိုင်အောင် စဉ်းစား၊ မှန်တဲ့လူကို လီကိုယ်တိုင် ဆုချမယ်”

“ဘာမေးမလဲ၊ ကြိုက်တာမေး၊ ကိုယ်က ဉာဏ်ကြီးရှင်ပါ”

“ဟင်း ခေါင်းကြီးတိုင်း ဉာဏ်ကြီးရှင်တဲ့၊ မှားပါတယ်၊ ကဲဒါလီလီ ဘာမေးမလဲ”

“မေးမှာမဟုတ်ဘူး၊ စကားထာဝှက်မှာ သေချာနားထောင်၊ ခုပြောတဲ့ စကားထာဝှက်တာကို တစ်ပတ်အတွင်း ဖြေနိုင်အောင် ကြိုးစားတစ်ပတ်ပြည့်တဲ့နေ့ လာပြော၊ ဒီနေရာကို ဟုတ်ပြီလား”

“ဟုတ်ပါပြီ ဝှက်ပါတော့ စကားထာကို”

“ခြေထောက်မရှိဘဲ လမ်းပေါ်၊ မြေပေါ်၊ ရေပေါ်မှာလဲ ပြေးလွှားနိုင်တယ်၊ လေထဲမှာလဲ ပျံဝဲအောင်လုပ်ချင်လုပ်လို့ရတယ်၊ လူတွေကိုလည်း ပျော်ရွှင်မှုတွေ ပေးစွမ်းနိုင်တဲ့အရာ ဝမ်းနည်းခြင်းတွေကိုလည်း ဖြစ်ပေါ်စေနိုင်တဲ့အရာ အဲဒါဟာ ဘာလဲ”

ဒီနှစ်ကောင် နားမရှင်းလို့ လီလီကိုယ်တိုင် ခုနစ်ခေါက်လောက် ရွတ်ပြလိုက်ရတယ်။ ဒီနှစ်ကောင် အသည်းအသန် တွေးပြီပေါ့။

“ရေပေါ် မြေပေါ်မှာ ပြေးနိုင်တာ သစ်ကုလားအုပ်လား”

“ဆင်ဖြစ်မှာပေါ့ကွ”

“ဆင်က လေထဲပျံနိုင်မလားဟ”

“ရောမလေယာဉ်ပျံကြီးနဲ့တင်ရင်ကောကွာ”

“မဟုတ်ပါဘူး၊ ငါ့အထင် ရေစွလီငှက်ပဲဖြစ်မယ်”

“ခြေထောက် မပါကြေးလေ”

“ဟုတ်သားပဲ ဒါဆိုရင်”

“မင်းနဲ့ငါ အကြံတူလို့မရဘူး၊ ကိုယ့်ဘာသာစဉ်းစား၊ ငါတော့ ဗဟုသုတနဲ့ ပြည့်စုံတဲ့ရွာကျောင်းက ဆရာလေးဆီ သွားမေးကြည့်မယ်”

“သွားမေး စိန်ဂေါ်လီ၊ ငါကတော့ ခေါင်းသုံးလုံးနဲ့ ပညာရှိကိုပဲ လိုက်ရှာမေးတော့မယ်။ ရှေ့မီနောက်မီ ဆိုက်ကား အဲလေ . . . အဘိုးအိုကိုပဲ ရှာမေးတော့မယ်”

လီလီက စကားထာဝှက်ပြီးတာနဲ့ ဝင်းနိုင်တို့အိမ်ထဲကို ကြော့ကြော့လေး ပြန်ဝင်သွားပြီလေ။

ဒီမောင်နှစ်ကောင်သာ ခေါင်းစားရင်းနဲ့ ဆန့်ကျင်ဖက်အရပ်ကို အတွေးကိုယ်စီပွားပြီး ထွက်သွားကြလေရဲ့။

လမ်းသွားရင်း ခလုတ်တိုက်မိတာတောင် စကားထာဝှက်တဲ့စာသားကိုမမေ့အောင် တတွတ်တွတ်ရွတ်နေရတယ်။

ရွာထဲက လူတွေကတော့ ဒီနှစ်ယောက် ဂေါက်ကြောင်သွားပြီလားဆိုပြီး အထူးအဆန်းနဲ့ ကြည့်ကြတယ်။ ခင်မာချိုနဲ့တွေ့ရင် စနေကြကျော်စိုးလည်း လမ်းမှာ ခင်မာချိုကိုတွေ့တာတောင် သစ်ငုတ်တို့အမှတ်နဲ့ ဥပေက္ခာပြုသွားရင်း . . .

“ရေပေါ် မြေပေါ်မှာ သွားနိုင်တယ်၊ လေထဲမှာလဲ လိုအပ်ရင် ပျံနိုင်တယ် ခြေထောက်မပါရဘူး” အဲဒါတွေ တတွတ်တွတ်ရွတ်သွားလေရဲ့။

၉၂

ချစ်မှု

ဒီလိုပဲ စိန်ဂေါ်လီ တစ်ယောက်လည်း ပါးစပ်က ပွစိပွစိနဲ့ လမ်း
အေးကြွယ်မကိုတွေ့တာအောင် အရင်လို သိချင်းကလေးမျှ စောင့်ဆို
ဖြစ်တော့။ ဥပေက္ခာပြုသွားနိုင်တာကို အေးကြွယ်မမများ အံ့သြမဆုံး
ဝင်းနိုင်တို့အိမ်မှာ ရောက်နေတဲ့ ပေါက်ဖော်မလေးရဲ့ ပြုစားချက်
ကတော့ ရက်စက်တယ်လို့ပဲ အတင်းပတ်တုတ်ကုန်ကြတော့တာပေါ့။

အခန်း (၁၀)

ကျောင်းဆရာလေး ကိုငွေအောင်လဲ ခေါင်းကုတ်ရတဲ့ကိန်း
ဆိုက်သွားတယ်။ ဘုတ်အုတ်တွေ လှန်လှောကြည့်တယ်။

“ဒီမှာ”

“တွေ့ပြီလားဆရာ၊ အဖြေတွေ့ပြီလား”

“မင်းကိုခေါ်တာပါ မတွေ့သေးပါဘူး။ ငါ့အထင်တော့ သားပိုက်
ကောင်ကို ပြောတာဖြစ်လိမ့်မယ်။ ရေမှာလဲပြေး၊ မြေမှာလဲ ခုန်ပြေး၊ လေ
ထဲလဲခုန်ပျံနိုင် ခြေထောက်က လေးချောင်းကွ၊ အပေါ်နှစ်ချောင်းက လက်
ဖြစ်နေလို့၊ အမြီးနဲ့ဆိုလဲ သုံးချောင်းဖြစ်နေတာပဲဟာ၊ အမြီးကို ထောက်
ကန်သွားရတာကိုး”

“ဟုတ်ပြီ အဲဒါပဲဖြစ်ရမယ်”

စိန်ဂေါ်လီတစ်ယောက် ရွာကျောင်းကနေ ဝင်းနိုင်တို့အိမ်ရောက်
အောင် ခြေကုန်သုတ်ပြေးလာတယ်။

ဖိုးလပြည့်စာပေ

ဖိုးလပြည့်စာပေ

တစ်ရက်အတွင်းမှာ အဖြေထုတ်နိုင်လို့ လီလီက ခေါင်းသစ်ပြီး . . .

“တော်လိုက်တဲ့ယူ၊ နတ်တော်လမှာ မွေးတာလား၊ တော်သလင်းလမှာမွေးတာလား” ဆိုပြီး ချီးကျူးဂုဏ်ပြုစကားပြောလာမယ့်အရေးကို ပြေးမြင်ယောင်လာမိတယ်။

ဝင်းနိုင်အိမ်ရောက်တော့ လီလီ အိမ်သာတက်နေတာတောင် မစောင့်နိုင်ဘူး။ အိမ်သာနားပြေးကပ်ပြီး သားပိုက်ကောင်ဟေ့၊ သားပိုက်ကောင်လို့ အော်နေပါလေရော။

ပေါပေါနဲ့ တင်တင်ဝင်းက အတင်းမောင်းထုတ်လဲ မသွားဘူး၊ ဘကြီးဖိုးသာအောင်က ထမ်းပိုးနဲ့ လိုက်လာတော့။

“လီရေ၊ လီရေစကားထာကို ဖြေနိုင်ပြီ၊ အဖြေက သားပိုက်ကောင်ပဲလီရေ၊ ဟုတ်တယ်မဟုတ်လား၊ ဟုတ်မဟုတ်မြန်မြန်ဖြေပါ၊ ဟိုမှာ အာဠာဝက ဘီလူးကြီး ဒေါကန်ပြီး ထမ်းပိုးကြီးနဲ့ လာနေပြီလီရေ၊ မြန်မြန်ပြန်ပြောပါတော့”

လီလီက အိမ်သာထဲမှာမို့ နှာခေါင်းကိုလက်နဲ့ပိတ်ထားသံနှင့် ပြန်အော်ဖြေတယ်။

“နဟုတ်ဖူး”

“မဟုတ်ဘူး”

“အင်း”

“သွားပါပြီ”

“ဟိတ်ကောင် မပြေးနဲ့၊ မိန်းကလေး အိမ်သာတက်တာကို စားမလို့ ဒီလောက်အနားကပ်သွားတာလား”

စိန်ဂေါ်လီတစ်ယောက် နွားတင်းကုပ်ကြီးပတ်ပြီး လွတ်ရာကျွတ်ရာ ပြေးရတော့တာပေါ့။

အဲဒီအချိန်မှာ ကျော်စိုးတစ်ယောက် ရွာမြောက်ပိုင်းက အိုကြီးအိုမအရွယ်ရောက်နေတဲ့ ဘကြီးဖိုးထယ်ဆီ ရောက်သွားတယ်။ ဘကြီးက အသက်ကိုးဆယ်နားနီးလို့ သူငယ်ပြန်ချင်နေပြီ၊ သတိကလည်း လွတ်တစ်ချက်ရတစ်ချက်နဲ့ . . .

“ဘကြီး ကျွန်တော် ကျော်စိုးလေ၊ မှတ်မိတယ်မဟုတ်လား၊ ရွာမြောက်ပိုင်းသားလေ၊ ဘကြီးရဲ့မြေး ကျွဲပေါက်နဲ့ သူငယ်ချင်းတွေလေ”

“ဪ . . . အေးအေး . . . ကျွဲပေါက်မရှိဘူး၊ မြို့ခဏတက်သွားတယ်”

“ကျွဲပေါက်ဆီ လာတာမဟုတ်ဘူး၊ ဘကြီးဆီကိုလာတာ”

“ဪ . . . အေး . . . အေး . . . ဘာကိစ္စလဲ”

“စကားထာဝက်တဲ့စကားလေးတစ်ခုကို ကျွန်တော် မဖြေတတ်လို့ ဘကြီးကိုမေးချင်လို့ပါ”

“ဪ . . . အေး အေး . . . နို့ . . . နေစမ်းပါဦး၊ ကျုပ် သတိလွတ်သွားလို့ မေးရဦးမယ်၊ အခု ကျုပ်နဲ့စကားပြောနေတဲ့ မင်းက ဘယ်သူလဲ”

“ဟောဗျာ . . . ကျော်စိုးလေ ဘကြီးရဲ့၊ ဘကြီးရဲ့မြေး ကျွဲပေါက်ရဲ့ သူငယ်ချင်း”

“ဪ အေးအေး”

“ဘယ်သူ့ဆီလာတာလဲ”

“ဘကြီးဆီလာတာလေ”

“ဘာကိစ္စလဲဟ”

“ခုနပြောပြီးပြီလေ”

“ဟုတ်လား မသိပါဘူးကွာ၊ ငါကမေ့တတ်လွန်းလို့ပါ”

“စကားထာဝက်ထားတဲ့ အနက်အဓိပ္ပါယ်လေး ဘကြီးများ

သိနိုင်မလားလို့ လာမေးတာပါ”

“ဘာစကားထားတုံးဟ”

“လုပ်ပြန်ပြီ ဘကြီးကလဲ စကားထားတောင် မသိတော့ဘူးလား”

“အေး... ဒါနဲ့ အခုစကားပြောနေတာ ဘယ်သူလဲ”

ကျော်စိုးခေါင်းတွေ တချင်းချင်းကုတ်ပြီး

“တော်ပြီ ဘကြီးရာ၊ ကြာရင် ကျုပ်ရူးလိမ့်မယ်၊ တော်တော်”

“ဒါလေး ပြောမိတာနဲ့ မင်းကပဲ စိတ်တိုရတယ်ရှိသေး။”

ကောင် မင်းဘယ်သူလဲ၊ ငါ့အိမ်ခြံဝိုင်းထဲတောင် ရောက်နေပြီ၊ ဘာထာ လုပ်တာလဲ၊ အနုကြမ်းစီးမလို့ ဓားပြတိုက်မလို့လား၊ ဘာလုပ်မလို့လဲ”

“ဟာ... ဟာ... ဘကြီး လူမှားမယ်၊ စိတ်တွေ ဖောက် နေပြန်ပြီ”

“စိတ်ဖောက်တာအရူးကွ၊ ငါမရူးဘူး၊ ရေကူးတတ်တယ်၊ ငါ့ နံမည်ဖိုးထင်၊ နတ်ပြည်မှာနေတယ်၊ အိမ်နံပါတ် ၅၂၈၊ သံယောဇဉ်လမ်း မေတ္တာ ဥယျာဉ် အိမ်ရာဝင်းထဲမှာကွ၊ ကဲ... ဘာမှားတာရှိသလဲ”

ကျော်စိုး စိတ်ညစ်ညစ်နဲ့ ခေါင်းကုတ်ပြီး အော်ပြေးလာရတော့ တယ်။ ဘကြီးဖိုးထင်က သူ့ဖိုးမျိုး၊ ဓားပြမျိုးတွေ လိုက်အော်ပါလေရော၊ ဒီလိုပဲ၊ ဘေးနားက ဓာတ်သိန်နေပြီ၊ ဘကြီးဖိုးထင် စိတ်ဖောက်ရင် လာသမျှ လူကို သူ့စိမ်းမှတ်ပြီး အဲဒီလိုအော်ထုတ်နေတာ ဒီလပိုင်းထဲမှာ သုံးထောင်ခါလောက်ရှိနေပြီကို။

ကျော်စိုးတစ်ယောက် သူ့အဖေကို မယောင်မလည် သွားပေးမိ တယ်။ သူ့အဖေကလည်း လူအထင်ကြီးအောင် စာကြီးပေကြီးစာအုပ် ထုကြီးတွေထဲ ကာတွန်းညှပ်ဖတ်ပြီး ဟန်ရေပြတတ်တဲ့သူဆိုတော့...

“အဲဒီစကားထားရဲ့အဖြေများကွ၊ လွယ်လွယ်လေးမှ လွယ်လွယ် လေးပါ ငါ့သားရာ”

“ဒါဆို ဘာလဲ အဖေရ”

“မြွေပေါ့ကွ မြွေက မြွေပေါ်ရေပေါ်သွားလို့ရတယ်၊ ခြေထောက် မရှိဘူး၊ လေထဲကို ခုန်ပျံပြီး တွန်းကန်သွားလို့ ရသေးတယ်... ကဲ”

“ဟုတ်လိုက်လေဗျာ၊ တော်လိုက်တာအဖေရာ၊ အဖေသားပြန် ရတာ ကျွန်တော်အများကြီး ဂုဏ်ယူပါတယ်၊ သွားလိုက်ဦးမယ်”

ဝင်းနိုင်တို့အိမ်ထဲကို အမောတကော ပြေးဝင်လာတဲ့ကျော်စိုးကို လှမ်းမြင်လိုက်တော့ စိန်ဂေါ်လီကို လိုက်ရိုက်ထားရလို့ မောဟိုက်ခွဲဆိုက် နေတဲ့ ဘကြီးဖိုးသာအောင် တစ်ယောက်...

“ဟောဟဲ... ဟော... ဟဲ... လာပြန်ပြီ... ဂြိုဟ် ကောင်တစ်ကောင် ဘာမွှေးမလဲမသိဘူး၊ ဟောဟဲ... ဟောဟဲ... ဟောကောင် ဘာလဲပြော... ဘာကိစ္စလဲ”

“ဟောဟဲ... လီလီနဲ့ တွေ့ချင်လို့ပါ”

“မင်းတို့ကောင်တွေကလည်း ဧည့်သည်၊ စိတ်ညစ်မှာစိုးလို့ ဟော ဟဲ ငါမတားတာ ဟောဟဲ... အဲဒါကို ဟောဟဲ အလိုက်ကမ်းဆိုး မသိပဲ ဟောဟဲ ကမ်းတက်လာကြတယ် ဟောဟဲ”

“ကဲပါ ဟောဟဲ ဘကြီးဖိုးသာအောင်ရာ၊ ဘကြီးစကားကို ဟောဟဲ... ဆုံးအောင် နားထောင်နေရတာနဲ့တင် ရထားမမီ ဟောဟဲ... သဘော မမီ ဖြစ်တော့မယ်၊ လီလီကိုသာ ဟော... ဟဲ ခဏခေါ်ပေးစမ်းပါ”

“မခေါ်ပေးနိုင် ဟောဟဲ... ဘူးကွာ”

ဒီအချိန်မှာပဲ လီလီက လှေကားပေါ်ကနေ ပြုံးတုံ့တဲ့နဲ့ ဆင်း လာတယ်။

“ဘ... ဂုဏ် လို့လဲ ကိုကျော်စိုး”

“စက... ဂုဏ်ထားတာ အဖြေရပြီလီလီ”

“ဒါဆို ဖြေလေ”
 “မြွေကိုပြောတာ လီလီ၊ မြွေ... မြွေ”
 လီလီက နှာခေါင်းရှုံ့ကာ ပြုံးလိုက်ရင်း
 “လုံးဝမှားတယ် ထင်စဉ်းစားပါဦး”
 “မှား... တယ်... ဟောဟဲ”
 “ဟုတ်ပါသတဲ့ရှင့်”

“ဒီမှာ ... စိန်ဂေါ်လီ”
 “ဟေ... ဪ မိချော ဘာလဲဟ”
 “ကြောင်တောင်တောင်ဖြစ်ကုန်ကြပြီလို့ တစ်ရွာလုံးက ပြောကုန်ကြပြီ၊ တော်တို့ ဟိုပေါက်ဖော်မလေးရဲ့ဆေးများ မိကုန်ကြပြီလား၊ အဲဒါကို ကျုပ်သိချင်လို့ သတင်းစုံစမ်းရတာပဲ”
 “ကြံကြီးစည်ရာ မမိပါဘူးဟာ၊ ဘယ်သူပြောသလဲ”
 “တစ်ရွာလုံးပဲ၊ အရင်တုန်းက ခတ်ကွဲက မခတ်ဘဲနဲ့ ချုံချည်တိုနဲ့ နေတော့ ဘာများဖြစ်လို့လဲဆိုတာ သိချင်ကြတာပေါ့”
 “နင့်ဘာသာ နားအေးပါးအေးနေ၊ ငါစဉ်းစားတာ ပျက်တယ်”
 “တော်တို့နော် တော်တို့ ဟိုက အချိန်တန်ပြန်သွားမှာ၊ အဲဒီတော့ မှ လွမ်းနာကျပြီး ကျန်ခဲ့၊ နောက်တော့ ကျုပ်ဘို့အနားပြန်ကပ်လို့ကတော့ လက်ဝါးပဲရမယ့်တော်ရေ လက်ဝါးပဲ”
 “ဟ... မိချော... ဒီ ငါက ရည်းစားစကားပြောစေချင်လို့လား ... ဘာကြောင့် ငါ့ကိုလေးစားလုပ်တိုက်နေရတာလဲ”
 “တော့စကားက ... ကျုပ် ... မိန်းကလေးသိက္ခာကို

စော်ကား သလိုဖြစ်နေပြီ၊ ကိုယ့်ရွာသားတွေဖက်က မခံချင်တဲ့လောနာနဲ့ ပြောနေတာ”
 “ဪ... အေးပါဟာ ကျေးဇူးပါပဲ၊ တစ်ရွာလုံး ကိုကျေး၊ တင်ပါတယ်လို့ ဒါပဲနော်၊ ဒါနဲ့ နေဦးဟ၊ နင်တို့မိန်းကလေးတွေက လျှင်တပြက် စဉ်းစားဉာဏ်၊ ဖြတ်ထိုးဉာဏ်ကောင်းတတ်ကြတယ်လို့ ငါကြားဖူးတယ်၊ ငါ့ကို စကားထာလေးတစ်ခုလောက် ကူစဉ်းစားပေးပါလား”
 “ဘာစကားထာလဲ”
 “မြေပေါ် ရေပေါ်မှာ ပြေးနိုင်တယ်၊ လိုအပ်ရင် ကောင်းကင်ပေါ်လဲယှဉ်နိုင်တယ်၊ ခြေထောက်မပါဘူး၊ အဲဒါဘာလဲဟ”
 “အမလေးတော် ဒါများ”
 “နင်သိသလား”
 “မသိပါဘူး လူကြီးတွေကို မေးကြည့်မှာပေါ့”
 “အေးဟာ မေးပေးစမ်းပါ၊ မေးလို့ရရင် နင့်ကိုလေ ပါတိတ်ဝင်းဆက် တစ်စုံဝယ်ပေးမယ်၊ တကယ်ပြောတာ၊ အဲဒီစကားထာတုတ်တာတို့ ဖြေနိုင်ဖို့ က ငါ့အတွက် သေရေးရှင်ရေးဖြစ်နေလို့ဟ”
 မိချောက အဲဒီစကားကို အိမ်ယူသွားတယ်၊ သူ့အိမ်ကမိတာတွေ အဘိုးအဘွားတွေကို မေးကြည့်တော့ ခေါင်းစားကုန်တာပေါ့၊ လွယ်လို့ခက်တဲ့စကားထာကိုး။
 အဲဒီလိုပဲ ကျော်စိုးတစ်ယောက် ရွာထဲမှာ ဟိုနားငေါင်စဉ်းစားလိုက် ဒီနားယောင်စဉ်းစားလိုက် ဖြစ်နေလို့ သူ့အိမ်က ပယောဂတင်တယ်ထင်ကုန် ကြတယ်။
 ခင်မာချို့နဲ့ ဝမ်းမှာဝင်တို့နှစ်ယောက် ခင်မာချို့ရဲ့ခေါင်းပေါ်က အပြည့်ပါတဲ့ရေအိုးကြီး ကျော်စိုးခေါင်းပေါ် ခွမ်းခနဲဖြုတ်ကုန်တာတောင် ကျော်စိုးက မယူဘူး၊ သိစိတ်ကင်းမဲ့နေတဲ့ ဝေဒနာသည်တစ်ယောက်လို

ငေးငေးဝိုင်းဝိုင်းကြီးနဲ့ ဆက်ထွက်သွားတယ်။

“ကျော်စိုး ဟဲ့ ကျော်စိုး နင်ဝင်တိုက်လို့ ငါ့ရေအိုးကွဲသွားပြန်ပြန်လျှော်ပေး ကောင်စုတ်”

“ဪ... အေး အေး... ရော့...”

ကြည့်စမ်းပါဦး။ ကျသင့်ငွေကို အေးအေးဆေးဆေးလေး သွားတယ်။ ပြီးတော့ သူ့လင်းသူဆက်သွားတယ်။ ခင်မာချို အရမ်းအံ့သြသွားတော့တာပေါ့။

“ဟဲ့ ကျော်စိုး နင်စိတ်ရောကောင်းရဲ့လား”

“ဟင်... အင်း... ကောင်းပါတယ်”

“နင်နဲ့ ငါ အရင်ကဆိုရင် ဒါမျိုးဖြစ်တာနဲ့ ဘုဘောက်ကျနေပြီ ရေအိုးဖိုးလျှော်ပေးဖို့တော့ ဝေလာဝေပေါ့။ ခုတော့ နင့်ပုံက အရင်ကျော်စိုးမှဟုတ်ရဲ့လားဟယ်၊ ဖွဟဲ့ မပြောကောင်းပြောကောင်း နင် ဖုတ်လှူဝင်နေသလားဟယ်”

“မဟုတ်ပါဘူးဟာ၊ ငါ့အတွေးပျက်လိုက်တာ၊ နင်သွားစရာတာသွားတော့ အာရုံနောက်လိုက်တာ”

“အံ့မယ်... အရင်ကတော့ ခင်မာချိုရဲ့မျက်နှာလေးကို ထန်နေမှုမမြင်ရရင် စားမဝင်အိပ်မပျော်ဘူးဆို... ခုတော့ ယောက်ျားတွေများ အပြောင်းအလဲမြန်ပဲ၊ ဟိုညည်သည်တွေရှိတုန်းတော့ ပြောထားငမ်းထား၊ အဲဒါတွေမရှိတော့မှ တို့တောသူလေးပဲ ကောင်းပါတယ် လုပ်လာနဲ့၊ တုတ်စာမိမယ်... ဟွန့်”

“နင့်ကို ငါဘာလုပ်မိလို့လဲ ခင်မာချိုရယ်”

“နင် ဘာဖြစ်နေတာလဲ ကျော်စိုး”

“ငါ စကားထာဝှက်ထားတာ တစ်ခုကို အဖြေထုတ်နေတာ... နင်ကော အဖြေသိမလား မသိဘူး၊ ဒီလိုဟာ မြေပေါ် ရေပေါ်

ကျော်စိုးက စကားထာဝှက်တာကို ပြောပြတယ်။ ခင်မာချိုက ရေအိုးကွဲတာကိုတောင် သတိမေ့ပြီး စဉ်းစားနေတယ်။

“အဲဒါ ရေအိုးလား၊ ကင်းမြီးကောက်လား၊ ဖားပျံလား၊ တိကောင်လား၊ အို ရှုပ်ပါတယ်။ ငါ့အဘွားကတော့ ရှေ့မီနောက်မီ ဟိုစပ်စပ် ဒီစပ်စပ် သိတတ်တယ်ဟ”

“ငါ့ကို မေးပေးပါလားဟာ၊ အဖြေမှန်သိရရင်လေ နင့်ကို မိတ်ကပ်ဗူးအကောင်းစားနဲ့ နှုတ်ခမ်းနီ ဝယ်ပေးမယ်”

“နင် တကယ်ပြောတာလား”

“တကယ်ပေါ့ဟ”

“အဲဒီစကားထာ ဘယ်သူဝှက်တာလဲ”

“အဲဒီလောက်အထိတော့ မစစ်စစ်ဟာ”

“သိပါပြီ... ဟွန့်”

ခင်မာချိုက မျက်စောင်းထိုးပြီးထွက်သွားတယ်။ ခင်မာချိုတို့ အိမ်ကနေ ဒီသတင်းကို စ.ဖွတော့တာပေါ့။ ရွာမြောက်ပိုင်းက ကျော်စိုးက စတယ်။ ခင်မာချိုတို့ကဖွတယ်။ ရွာတောင်ပိုင်းနဲ့ အလယ်ပိုင်းကျတော့ စိန်ဂေါ်လီကစတယ်။ မိချောတို့ကဖွတယ်။ သုံးလေးရက်အတွင်းမှာပဲ ဒီစကားထာဝှက်တဲ့စကားကြီးက တစ်ရွာလုံးကို ပျံ့နှံ့သွားတယ်။ ရွာသူရွာသားတွေ ညဖက်အလုပ်အားလို့ တစ်အိမ်အိမ်မှာစုမိပြီဆိုရင် ဒီအကြောင်းပဲ။

လယ်ကွင်းထဲမှာ လုပ်ငန်းခွင်နားလို့ လူစုနားပြီး စားသောက် ဖြစ်ကြရင်လည်း ဒီစကားပဲ။

ဘယ်လောက်အထိများသွားသလဲဆိုရင် ကလေးတွေပါးစပ်ထဲမှာ သီချင်းလုပ်ဆိုတဲ့အထိကို ရေပန်းစားသွားတော့တယ်။

“ရေပေါ် မြေပေါ်... လမ်းလျှောက်နိုင်သနော်... လိုရင်လဲ

ပျံ့ ခြေတံမပါဘူး... အဲဒါဘာလဲ... မဖြေနိုင်ရင် အခု...
 မဖြေနိုင် ရင်လဲထူးမယ်... စဉ်းစားကုန်... စဉ်းစားကွယ်...
 စဉ်းစားကွယ်"

အခန်း (၁၁)

ကျောင်းဆရာလေး ကိုငွေအောင်က ဘုတ်အုပ်တွေပတ်မှတ်ပြီး
 စိန်ဂေါ်လီကို အဖြေပုတ်ပေးလိုက်တယ်။

"အဲဒါ ဟောဗားယာဉ်လို့ခေါ်တယ်၊ မြေပြင်ပေါ်မှာလဲ ရှုပ်ပြေး
 နိုင်တယ်။ ရှေ့ပြင်ပေါ်မှာလဲ သွားလာနိုင်တယ်။ ခြေထောက်မပါဘူး။
 မိုးပေါ်လဲ လိုအပ်ရင် ပျံနိုင်တယ်။ ဒါအဖြေမှန်ပဲကွ"

"အောင်မလေး ကျေးဇူးတင်လိုက်တာ ဆရာရယ်"

စိန်ဂေါ်လီက ဆရာလေးကိုငွေအောင်ကို ကန်တော့တယ်။
 နောက်မှ ပစ္စည်းတွေဝယ်ပေးပါမယ်။ ဒီအဖြေကို ဘယ်သူမှ မသိပါစေနဲ့
 လုံးဝမပြောပါနဲ့။ ကတိပေးပါဆိုတော့...

"အေးပါကွာ၊ ငါကတိကို အသက်လိုသဘောထားတဲ့သူပါ
 ပေးတယ်ကွာ... မင်းကလွဲရင် ဘယ်သူမှ မသိစေနဲ့၊ စိတ်ချ"

စိန်ဂေါ်လီတစ်ယောက် အပြုံးပြီး ပြေးထွက်သွားတယ်။

လမ်းမှူ ဒဿနပညာရှင်လို လက်နောက်ပစ်ပြီး စဉ်းစားတာထဲ
ကျော်စိုးနဲ့ တန်းတိုးတယ်။

“ဟေ့ကောင် မင်းအဖြေရလာပြီလား”

“အေး”

“အဲဒါဆို ငါ့ကိုလည်း ပြောပြလေ”

“မင်းနဲ့ငါက ပြိုင်ဖက် ပြောပြလို့ဖြစ်မလားကွ”

“နည်းနည်းလေးပဲပြောပြကွာ၊ တစ်ရွာတည်းသားချင်း မင်းထဲ
တော့မကပ်နဲ့ ပြောကွာ ပြော”

“ဟေ့ကောင် မပြောဘူးကွာ ငါအခု လီလို့ဆီသွားမလို့”

“နည်းနည်းလေး တစ်လုံးလောက်လေးမှ မပြောပြရင် မင်း ငါ့
က မသွားရဘူး။ ငါအတင်းလိုက်ဆွဲမှာပဲ”

တကယ်လည်း လိုက်ဆွဲထားတယ်။ ပုဆိုးစွန်တောင်ချဲ့
ဖြစ်ကုန်ပါလေရော။

“ဟေ့ကောင် လွှတ်ကွ ... လွှတ် ... လည်ဝင်း
တယ်”

“ငါဆွဲတာ ပုဆိုး၊ ဘာကြောင့် လည်ပင်းက အစ်ရမှာထ်”

“ငါက အောက်ပိုင်းညှပ်ရင် အပေါ်ပိုင်းလည်ပင်းအစ်သလို
ရတယ်ကွ၊ ဖယ်စမ်း၊ ငါပြန်ထိုးမှာနော်”

“ထိုး ထိုးကွာ”

ခက်ပြီ။ ဆရာလေးကိုငွေအောင်က အဖြေနှစ်မျိုးပေးလိုက်
ဟောဗားယာဉ် မဟုတ်ရင် လေယာဉ်တင်သင်္ဘောများတဲ့။ တစ်ခု
တစ်ခု ဖြေတဲ့။ အကောင်းဆုံးအဖြေကတော့ ဟောဗားယာဉ်တဲ့။
အရံ အဖြေ ဖြစ်တဲ့ လေယာဉ်တင်သင်္ဘောဆိုတာကို ပြောပြလို့
ဒီကောင်က တစ်လုံးထဲပြောခိုင်းတော့...

ပြ”

“ဟေ့ကောင် ကျော်စိုး၊ ငါတစ်လုံးထဲ ပြောပြမယ်”

“အေး ပြော ဘာလဲ”

“ဘာ”

“ဘာ... ဘာ... ဟုတ်လား”

“ဟုတ်တယ် ဘာ”

“အဲဒီလောက်နဲ့ ငါစဉ်းစားလို့မရဘူး၊ နောက်တစ်လုံးထဲပြော
ပြ”

“ခက်တယ်ကွာ ဒီတစ်လုံးဆို တော်ပြီနော် လုံးဝမပေးတော့ဘူး”

“အေး ... ပြော”

“သဘော”

“သဘောပင်လား”

“အဲဒါတော့ မင်းဘာသာစဉ်းစား”

“ရေထဲသွားတဲ့ သဘောလား”

“အေး”

“ဒါဆို မင်းနဲ့ငါပါ လိုက်ဖြေမယ်”

နှစ်ယောက်သား သုတ်သုတ်သွက်သွက်နဲ့ ဝင်းနိုင်တို့အိမ်ကို
ရောက်သွားတယ်။ ပဲစင်းငုံစင်အောက်မှာ ပက်လက်ကုလားထိုင်တွေနဲ့
အေးအေးလူလူ အနားယူနေတဲ့ ပေါပေါ၊ ဒေါ်တင်တင်ဝင်းနဲ့ လီလီတို့ကို
တွေ့လိုက်ရတယ်။ ဘကြီးဇိုးသာအောင်က တင်းကုတ်ထဲမှာ နွား
စာကျွေးနေတယ်။ ဝင်းနိုင်က နွားစာစင်းနေပြီး သူ့မိန်းမက ကလေး
တစ်ယောက်ကို ထိန်းနေတယ်။

ညော်သည်ပဲ ခွကို ငါးရုံခြောက်ဖုတ်ဆီဆမ်းနဲ့ ပဲခြမ်းသုတ်တွေ
ကို ရေခွေးနဲ့ တည်း ပေးထားတယ်။

“လီလီ အဖြေရလာပြီ”

လီလီက ခပ်ပြုံးပြုံးလေးပဲ။ ဒေါ်တင်တင်ဝင်းက မျက်မှောင်ခွံ ကြည့်တယ်။ မလိုလားဟန်နဲ့။ ပေါပေါကတော့...

“တောစာလေး ဘာပါလဲ၊ ငါးသလဲထိုးရှာပါဟယ်၊ ကြော်စား တာကြိုက်လို့ပါ”

“ရှာပေးပါ့မယ်”

“ဂဏန်းလုံး မီးဖုတ်ကော မကြိုက်ဘူးလား”

“ကြိုက်တယ်”

ပေါပေါနဲ့ အမေးအဖြေငြိနေလို့ မနည်း ပြန်ရုန်းရတယ်။ လီလီက...

“ယူ အရင်ဖြေ”

“ဟောဟေးယာဉ်”

လီလီတွေသွားတယ်။ ငြိမ်သွားတယ်။ ပြီးမှ ဟက်ခနဲရယ်တယ်။ စိန်ဂေါ်လီက...

“မှန်သွားပြီမဟုတ်လား၊ ဒီတစ်ခါတော့ လုံးဝမလွဲတော့ပါဘူး”

“မှားသေးတယ်”

“ဟင် ... မညာပါနဲ့ကွာ”

“မှားပါတယ်ဆိုမှ၊ တစ်ပတ်ပြည့်လို့မှ မဖြေနိုင်ရင် ရှင်တို့တို့ ကျွန်မ အဖြေမှန် ထုတ်ပေးမယ်”

စိန်ဂေါ်လီ ဟိုက်ခနဲဖြစ်သွားတယ်။ ဒီမှာတင် ကျော်စိုးက...

“အဖြေက သဘော... သဘော...”

“တက်တက်စင်အောင် လွဲတယ်”

ဒီမှာတင် စိန်ဂေါ်လီက အားတက်သရောနဲ့ အရံအဖြေကို လေး လိုက်တယ်။

“လေယာဉ်တင်သဘော”

“လုံးဝကို မှားပါသတဲ့ရှင်”

“ဟိုက် ... သွားပြီ”

“သားမှားပြီ အမေရဲ့”

နှစ်ယောက်သား ခေါင်းတွေ ငိုက်စိုက်ချပြီး ပြန်ထွက်သွားကြ တယ်။ ဒါကို ဝင်းနိုင်က နွားကပ်ကြားနှစ်ကောင် လည်မထောင်တော့ ပါလားဟာရှိတဲ့။ လုပ်လိုက်ပုံက။ ထေ့လိုက်ပုံက။ ထရိုက်ချင်စရာ။ မဘက်လိုက်လို့ မိုက်ဘက်ပါနေရမှတော့ ကျန်တာတွေ ချန်ကာထား ခဲ့ပေါ့။

အဓိကအဖြေရရှိပဲ မဟုတ်ပါလား။

ဝင်းနိုင်ဆီကို စိန်ဂေါ်လီ အပူကပ်ရတော့တယ်။ အဲဒီနေ့က ဝင်းနိုင်တစ်ယောက် ခြုံသွားဖို့ တောဘတ်(စ်)ကားကို ကားဂိတ်မှာ စောင့်နေတယ်။

“ဝင်းနိုင် ဝင်းနိုင် မင်းကလဲ မင်းအလုပ်နဲ့တင်ရှုပ်နေတော့ ငါ့မှာ မင်းကိုတွေ့ချိန် ကောင်းကောင်းမရဘူးဖြစ်နေတယ်”

• “ဘာပေးမှာလဲကွာ၊ ဒီမှာ အရေးတကြီး သွားစရာရှိလို့”

စိန်ဂေါ်လီက လီလီ စကားထာဝှက်ထားတာကို မေးကြည့်တယ်။ ဝင်းနိုင်က ခေါင်းကုတ်ရင်း...

“ငါ ဘယ်...မှာလဲဟ၊ မင်းတို့က မိုင်တစ်ရာလောက်ကနေ လီ လို့ကို ကြိုးစားနေ ... နောက်မှာ လီလီနောက်ကို လိုက်လာတဲ့ လီလီချစ်သူဆိုတဲ့ ကောင် ခနဲဖြူရောက်နေတယ်။ အဲဒါ မင်းမသိ သေးဘူးမဟုတ်လား”

“ဘာပြောတယ် လီလီ ချစ်သူ”

“ဟုတ်တယ် . . . မနေ့က ငါမြို့တက်ပြီးရော့ဝယ်တုန်းက ကျွဲပျော်ကားဂိတ်မှာတွေ့တာ၊ ယဉ်ကသာသွားမလို့ စုံစမ်းနေတာ။ ဒီနေ့ လီလီစာ အသေအချာမသိရဘဲ ဟိုမေးသည်စမ်းနဲ့ လိုက်လာပုံပဲ. . . ငါနဲ့ တည့်တည့် သွားတိုးတော့ ယဉ်ကသာသွားမလို့တဲ့၊ ငါကလည်း ယဉ်ကသာ ကပဲ ပြောပြလိုက်တော့ ငါ့ကို လီလီရှိလား။ အဲဒီရွာမှာတဲ့၊ ဝင်းနိုင် ဆိုတဲ့လူအိမ်က ဘယ်အိမ်လဲတဲ့ . . . ဒီလူ ငါ့နာမည်ပဲ ကြားမှန်း ငါ့ကိုလုံးဝမမြင်ဖူးဘူး။ အဲဒီတော့ ငါက ဝင်းနိုင်ပဲ၊ လီလီငါ့အိမ်မှာ ရှိတယ်။ ဘာကိစ္စရှိလို့လဲလို့မေးတော့ သူက လီလီရဲ့ရည်းစားပါတဲ့၊ သူလိုက်ခဲ့ပါရစေတဲ့ . . . ဒီတော့ ငါက မလိုက်ခဲ့နဲ့ဦး၊ လီလီက တွေ့ချင်မှန်းမသိ၊ မတွေ့ချင်မှန်းမသိနဲ့၊ ငါက ရမ်းသမ်းမခေါ်ခဲ့ဘူး၊ လီလီကို အရင်မေးကြည့်ဦးမယ်၊ လီလီက တွေ့ချင်တယ်ဆိုမှ လာခေါ် မယ်။ မတွေ့ချင်ဘူးဆိုရင်တော့ လုံးဝပေးမတွေ့နိုင်ဘူးလို့ ငါပြောလိုက် တော့ ဟုတ်ကဲ့ပါတဲ့၊ ကျွန်တော့်နာမည် နီတျာရဲပါ။ အဲဒါနဲ့ ငါလဲ ဒီလူတို့ ကျူပျော်ကားဂိတ်နဲ့နီးတဲ့ မြို့ဂုဏ်ရောင်တည်းခိုခန်းဆီ ပို့ခဲ့တယ်။ လီလီက တွေ့ချင်တယ်ဆို နောက်နေ့မှလာခေါ်မယ်၊ စောင့်နေလို့ ပြောခဲ့တယ်။ ဒီရောက်တော့ လီလီကို မေးကြည့်တော့. . .”

“မဟုတ်ဘူးတဲ့လား၊ လုံးဝမဟုတ်ဘူးမဟုတ်လား၊ လီလီမှာ ရည်းစားမရှိပါဘူး။ ဒါပဲဖြစ်မှာပါ”

“လီလီက ဟုတ်တယ်တဲ့။ သူ့ရည်းစားတဲ့။ မန္တလေးကနေ လိုက်လာတာ ဖြစ်လိမ့်မယ်။ သွားခေါ်ပေးပါဆိုလို့ မနေ့ကပြောလို့ ဒီ မနက်ပဲ ငါမြို့တက်ပြီးသွားခေါ်မလို့ကွ”

စိန်ဂေါ်လီ ခေါင်းငိုက်စိုက်ကျသွားတယ်။ ဝင်းနိုင်ကတော့ ကားနဲ့ပါသွားပါလေရော။

အဲဒီအချိန်မှာပဲ ကျော်စိုးတစ်ယောက် မနက်စာပဲပလာတာ ထွက်စားပြီးပြန်လာတယ်။ သနပ်ခါးဘဲကြားလိမ်းလို့။ နှုတ်ခမ်းမှာလဲ ဆီကွက်ကြီးက အကွင်းလိုက်။ စိတ်နဲ့လူနဲ့ သိပ်ကပ်ပုံပေါ်ဘူး။ စကား ထာဝက်ထားတာကို စဉ်းစားလာပုံရတယ်။ ဂွန်ဒေါင်းတွေကိုတောင် မရှောင်ဘူး။ ဂွန်ဒေါင်းတွေက သူ့ကို ရှောင်သွားရတယ်။

“ဟေ့ကောင် ကျော်စိုး”

“ဘာလဲကွ စိန်ဂေါ်လီ”

“မင်းရော ငါရောသွားပြီ မြောင်းထဲကို”

“ငါက ဘာလို့သွားရမှာလဲ”

“လီလီမှာ ချစ်သူရှိတယ်ကွ၊ သူ့ချစ်သူ လိုက်လာပြီ၊ အခု နေ ဖြူမှာ ဝင်းနိုင်ကိုယ်တိုင် သွားခေါ်တယ်”

“ဟေ့ကောင် စိန်ဂေါ်လီ၊ အဲဒီလူညာကွက်တွေ ဘိုးတော်ဘုရား လက်ထက်မှာ ကျန်ခဲ့ပြီ၊ ငါလက်သွက်တာသိလို့ မင်းလာမဖျက်နဲ့၊ လီလီအတွက်ဆို အသက်နဲ့လဲပြီး ကာကွယ်တိုက်ခိုက်သွားမယ် ကျော်စိုး တဲ့ကွ”

“ဒီဂေါ်ကြောင် ကျော်စိုးကလဲ ငါတကယ်ပြောနေတာ”

“မယ့်ဘူးကွာ ကလေးတွေ သွားပြော”

ကျော်စိုးက လီလီလေးရှိနိုင်တဲ့ ဝင်းနိုင်တို့အိမ်ဖက်ကို ထွက် သွားတယ်။ စိန်ဂေါ်လီက ကားဂိတ်မှာပဲ ကျောက်ချလိုက်တယ်။

လီလီရည်းစားဆိုတဲ့ ကံကောင်းသူကြီးကို စောင့်ကြည့်ဖို့ပေါ့။

ကားပေါ်က ဆင်းလာတဲ့ ကြောင်တောင်တောင်ငန့်တ ဝင်းနိုင်နဲ့

တွဲပြီး ပါလာတယ်။ စိန်ဂေါ်လိက

“ဝင်းနိုင် . . . အဲဒါ နီတျာရဲဆိုတာလား”

“အေး . . . ဟုတ်တယ်”

တော်တော် အရုပ်ဆိုးတာပဲ။ နဖူးကပြောင်၊ လူက ဂျူး
အသားကမဲ၊ လက်ထိပ်ကလဲ ဖုထစ်ကြီးတွေနဲ့၊ မျက်လုံးကပြူးပြူး
နားရွက်ကုပ်ကုပ် သွားခေါကျဲကျဲနဲ့ တစ်စက်မှကြည့်မကောင်း။

သရဲ ဘီလူးကတောင် သူ့ထက်ချောဦးမယ်။

ဝတ်ထားတဲ့စတိုင်ကလည်း တီရှပ်ကြီးကြီးကျယ်ကျယ်။ ဘောင်း
ဘီကပွကြီးကြီး။ လျှာထိုးဦးထုပ်ကို နောက်လှန်ဆောင်းထားလိုက်
သေးတယ်။ ကျောမှာ လွယ်ပိုးလာတာက ကျန်ကျောင်းကျွတ်ကျွတ်အိတ်။

စိန်ဂေါ်လိက သူ့လောက်တောင် ကြည့်မကောင်းတဲ့ ဒီပုံဆိုး
ပန်းဆိုး ဂျုပုခနဲနီတျာရဲက လီလီချစ်သူဆိုတာ တစ်စက်ကလေးမှတောင်
ယုံစရာမရှိ။

အသားဖြူဖြူ၊ အရပ်ရှည်ရှည်၊ ရုပ်ဖြောင့်ဖြောင့်နဲ့ မြို့ကြီးသား
စတိုင်(လ်)ပေါက်နေတဲ့ လူစားမျိုးလား မှတ်နေတာ။

ခုတွေ့မှ တက်တက်စင်အောင်လွဲနေလို့ စိန်ဂေါ်လိတစ်ယောက်
နီတျာရဲကို လက်ညှိုးနဲ့တိုးပြီး ဟီးဟီးဟားဟားဟီးဟီးဟစ်ဟစ်တွေ ရယ်ဖို့
ကုန်တော့တာပေါ့။

နီတျာရဲက မြို့အထာနဲ့ . . .

“ကိုဝင်းနိုင် ဒီဘဲ ဘာလာကြောင်တာလဲ၊ အသားလွတ်ကြီး

ပါလာ။ လာဟားနေတယ် . . . ရောက်ပဲ”

“သူက ဒီလိုပဲ ကျပ်မပြည့်ချင်ဘူး”

“ဟုတ်လား သနားစရာပဲ”

ဒီအချိန်မှာ စိန်ဂေါ်လိက . . .

“ဝင်းနိုင် မင်းခေါ်လာတာ ဘာကြီးလဲဟ”

“ကျပ်မပြည့်”

“ဟိုးဟိုး ဟားဟား ဟီးဟီး ဟဲဟဲ”

ဝင်းနိုင်က ဟိုလူ့ပြောတလိုလို ဒီလူ့ပြောတာလိုလို ကပ်နိုင်
သွားတယ်လေ။ ဝင်းနိုင်နဲ့ နီတျာရဲ ပါသွားတော့ စိန်ဂေါ်လိလဲ မနာလို
အူတိုပြီး နောက်ကနေ လှောင်ပြောင်လိုက်သွားတယ်။

နဖူးပြောင်ပြောင် ရှူးကြောင်ကြောင်

အသားက ချိုတ်၊ သွားကသပ်စင်ရောင်

ကျဲချောင်ချောင်နဲ့ ပေါကြောင်ကြောင်ငနဲ ဂျုပုသွားကျဲကြီး
ဟားဟား ဟီး . . . ဟားဟားဟီး”

နီတျာရဲက စိန်ဂေါ်လိကို ကျပ်မပြည့်ဆိုလို့ သည်းခံပြီး ဘာမှ
ပြန်မပြောဘဲ လိုက်သွားတယ်။ ဝင်းနိုင်က မအော်ဆိုဖို့တားပေမယ့်
စိန်ဂေါ်လိက မရဘူး။ ရွာထဲကလူတွေက နီတျာရဲကို ဝိုင်းကြည့်ကုန်ကြ
တာပေါ့။

ဝင်းနိုင်လည်း သူ့အိမ်သူပြန်ရောက်မှ သက်ပြင်းချရတော့
တယ်။ အိမ်ရှေ့မှာ လာထိုင်နေတဲ့ ကျော်စိုးက . . .

“အဲဒီ အရုပ်ဆိုးဆိုးကောင်က ဘယ်ကခေါ်လာတာလဲ၊ ပလပ်
စတစ် လိုက်ကောက်တဲ့ကောင်လား။ ရှုပ်ကတော့ အဲဒီပုံပေါက်နေတာပဲ”

“ဟေ့ကောင် ကျော်စိုး၊ ရမ်းသမ်းမပြောနဲ့ ဒါလီလို့ရဲ့ချစ်သူကွ”

ကျော်စိုး ကြောင်အမ်းသွားတယ်။ ပြီးတော့မှ ဝါးခနဲထရယ်
တယ်။ ခိုက်နိုင် အူနိပ်ပြီးတော့ကို အားရပါးရ ဟားတိုက်ရယ်တော့တာ
ပေါ့။

ဒီအချိန်မှာပဲ လီလီအိပ်ပေါ်ကဆင်းလာတယ်။

“လီလီ . . . လီလီ . . . မောင့်အချစ်ရဆုံးသော လီလီ”

နီတျာရဲက ပြေးဖက်မယ့်ဟန်နဲ့ နှုတ်ဆက်တယ်။ လီလီကတော့ ဒီအတိုင်းပါပဲ။ စိန်ဂေါ်လီနဲ့ ကျော်စိုးတို့ကတော့ အူတိုနေကြတာပေါ့။ ရည်းစားလူလု အူနုကွဲခတ်ကိုး။

လီလီက နီတျာရဲကို အိမ်ပေါ်ခေါ်သွားတယ်။ ကျော်စိုးက

“ဝင်းနိုင် လီလီရည်းစားဟာ အဲဒီကောင် ဟုတ်ရဲ့လား”

“ဟုတ်ပါတယ်ဆိုကွာ၊ ငါအသေအချာမေးပြီးပြီ”

“ဒီရုပ်က လီလီချစ်သူဖြစ်နိုင်ပါ့မလားဟ”

“အဲဒါတော့ ငါလဲမပြောတတ်တော့ဘူးဟေ့”

“စိန်ဂေါ်လီ မင်းကောယုံသလား”

“မယုံတာယုံကွ”

“ငါတော့ ယုံရခက်တယ်ကွ၊ ခွီးတယ်မှ ခွေးကျွေးလို့ ဝက် မစားတဲ့ရုပ်ကိုများ၊ ငါတို့နဲ့တောင် ဘယ်နေရာယှဉ်ယှဉ် ပြတ်ကျန်ခဲ့တဲ့ ရုပ်ကိုများ၊ လီလီ ဘယ်လိုလုပ်ပြီး သွားကြိုက်ရတာလဲ၊ အံ့ရော အံ့ရော ကွာ”

ဒီမှာတင် ဝင်းနိုင်က ဝင်ပြောတယ်။

“အချစ်မှာမျက်စိမရှိတဲ့၊ ကေန္တမျက်မှန်ကြီးနဲ့လား မသိဘူး”

“အိမ်ပေါ်ခေါ်သွားပြီး ဘာလုပ်ကြမှာလဲကွ”

“ဘယ်သိမလဲ တက်ချောင်းကြည့်ရအောင်”

“ဟေ့ကောင်တွေ တက်မချောင်းနဲ့၊ သူ့ဘာသာ စကားလွတ် လွတ်လပ်လပ်ပြောချင်လို့ နေမှာပေါ့”

စိန်ဂေါ်လီနဲ့ ကျော်စိုးတို့ဆိုတာ လီလီချစ်သူ နီတျာရဲဆိုတဲ့ အူကြောင်ကျား အရူးအပေါ့ ဒီခိုင်းနဲ့ရောက်လာကတည်းက မျောက်မီးခဲ ကိုင်မိသလိုကို ပူစပ်ပူလောင်ကြီးတွေဖြစ်နေကြတယ်။

စိတ်မချနိုင်ဘူး၊ ဝင်းနိုင်နဲ့ သူ့မိန်းမခိုင်းသမျှ ဝင်းနိုင်တို့အိမ်က

အလုပ်တွေ ကျုံးလုပ်ပေးရင်း အနီးကပ် မျက်လုံးဒေါက်ထောက်ကြည့် နေကြတယ်။ အိမ်ပေါ်မှာ (၂)နာရီလောက် ကြာနေပြီ။ ပေါပေါ၊ ဒေါတင်တင်ဝင်း တို့က ခုမှ ရွာထဲကလမ်းလျှောက်ပြီး ပြန်လာကြတာ အရေးထဲ ...

“စိန်ဂေါ်လီ ငါ့အတွက် ငါးရှည်ရှာပေးကြော်စားရင် အားရှိတယ် ပြောလို့”

“ငါးရှည်ဆိုတာ လူသေကောင်မှ စားတာ”

“အမလေး ဝေါ အော့ တော်ပြီ တော်ပြီ”

ဝင်းနိုင်က ဒေါတင်တင်ဝင်းကို ဧည့်သည်ရောက်နေတဲ့အကြောင်း ပြောပြလို့ ဒေါတင်တင်ဝင်းပါ အိမ်ပေါ်တက်သွားလိုက်တာ ပေါ်ကို မလာ တော့ဘူး။

နီတျာရဲတစ်ယောက် ဘယ်တစ်ပွဲညာတစ်ပွဲနဲ့ နှစ်ပါးသွားများ ကနေရောသလား။ ဒီတော့ စိန်ဂေါ်လီက ပေါပေါကို အကူအညီတောင်းပြီး အိမ်ပေါ်ကအခြေအနေကို သွားကြည့်ခိုင်းရတယ်။

လှုပ်တုတ်လှုပ်တုတ်နဲ့ လှုပ်မကြီးကို အိမ်ပေါ်တက်သွားပြီး တအောင့် ကြာမှ ပြန်ဆင်းလာတယ်။

“စကားပြောနေကြတာပါဟယ်”

“ဘာစကားတွေမို့ ဒီလောက်ကြာအောင် ပြောနေကြတာလဲ”

“လီလီရဲ့ မိသားစုအရေးကိစ္စတွေပေါ့”

“ကျုပ်တို့ သိခွင့်မရဘူးလားဗျာ”

“သိချင်ရင် စာကလေးကြော်စားချင်တာကို ရှာပေးမလား”

“ပေးမယ် ... အရင်ပြော”

“မရဘူး၊ ခု ရော့ပတ္တလား ရော့ ပတ္တမြားပဲပေါ့”

“ရော့ ပတ္တမြား ရော့နဂါးလဲ မဟုတ်ဘူး”

“နဂါး မလိုချင်ပါဘူး”

အဲဒီမှာတင် ဒီနှစ်ကောင် လောက်လေးငွေကိုယ်စီဆွဲပြီး လောက်
စာအိတ်လွယ်လို့ ငှက်ပစ်ထွက်ရတော့တယ်။ ဒီနေရာမှာကျတော့ ကျော်
စိုးက အားကိုးရတယ်။ သုံးချက်ပစ် တစ်ကောင်ထိတယ်။

စိန်ဂေါ်လီက ဒီအတိုင်းပစ်ရင် မထိဘူး။

နီတျာရဲရဲ မျက်နှာဒေါက်ဆိုးကြီး မြင်အောင်ကြည့်ပြီး စာကလေး
ငှက်ကိုလည်း နီတျာရဲရဲလို့မှတ်လိုက်တာနဲ့ ဒေါက်နီပြီး လေးခွနဲ့ဆွဲ
ပစ်လိုက်တာများ

တန်းခနဲထိ။ ဖုတ်ခနဲကျ။

ကျော်စိုးတောင် လန့်ဖြန့်သွားရတဲ့အထိ။

အခန်း (၁၂)

စာကလေးအကောင်နှစ်ဆယ်ရဖို့ ညနေစောင်းအောင် ပစ်ရ
တယ်။ ဒီလောက် အစားငမ်းပြီး သူတစ်ပါးကို အားမနာ လျှာမကျိုးခိုင်း
တတ်တဲ့ ပေါပေါဆိုတဲ့ ပြိတ္တာမကြီးကို ပေါင်မုန့်ထဲလက်ပစ်ဗုံးမြှုပ်ပြီး
ကျွေးပစ်လိုက် ချင်တယ်။

ငှက်တွေရတော့ ကျော်စိုးက ဝင်းနိုင်မိန်းမလက်ထဲအပ်တယ်။
စိန်ဂေါ်လီလဲ အပ်ရတော့တာပေါ့။

ငှက်ကြော်နေတုန်း ပြောပါဆိုတာတောင် ပြိတ္တာမကြီးပေါပေါက
ငှက်ကြော်ပန်းကန် သူ့ရှေ့ရောက်မှပဲ ပြောမယ်တဲ့။ နီတျာရဲရဲ လီလီက
တော့ အိမ်ပေါ်မှာပဲ။ လီလီကလည်း နီတျာရဲရဲရောက်လာမှ စိန်ဂေါ်လီ
တို့ကို ဖုတ်လေတဲ့ ‘ပိ’ ရှိတယ်လို့တောင် မအောက်မေ့တော့ဘူး။ ပေါ
ပေါက မူးစင်အော့ မှာ ပက်လက်ကုလားထိုင်နဲ့ ရေနွေးကြမ်းဘိုတွေ
အသင့်ပြင်ခိုင်းထား ဘယ်။

စိုးလပြည့်စာပေ

သူကတော့ ခုံပေါ်မှာထိုင်ပြီး စိန်ဂေါ်လီတို့ကို နီးကြမ်းဖျာပေါ်မှာ ထိုင်ခိုင်းတယ်။ ကွက်စိပ်ဟောတာကို နာရမယ့်အတိုင်းပဲ။

ငှက်ကြော်ပန်းကန် ရှေ့ရောက်တော့ ပူပူလောင်လောင်ငှက်ကြော် တစ်ကောင်ကို ဆတ်ခနဲယူဝါးတယ်။

သွားတွေကျွတ်ထွက်မှာတောင် မကြောက်ဘူး။ စိန်ဂေါ်လီက နေနှင့်ဦးပေါ်လို့ ကြိမ်းဝါးထားတယ်။

ဒီလောက်အစားငမ်းတဲ့ဟာမကြီး၊ ခရမ်းသီးအလုံးကြီးကို အတွင်းက ကျက်နေအောင်ဖုတ်ပြီး ချကျွေးပစ်ဦးမယ်။ အဲဒီတော့မှ အပြင်က အေးပြီ ထင်ပြီးစွပ်ခနဲကိုက်လိုက်မှ အထဲကသွားတွေ ခရမ်းသီးအသားအပူထဲကို မြှုပ်ကပ်ကုန်မှာ။

အသားကုန်ခံစားလိုက်ရမယ့်ဖြစ်ခြင်း။ ခွေးငတ်တွေကို အဲဒီလို ဆုံးမနေကြလေ။

လီလီနဲ့ပေါပေါက ညီအစ်မဝမ်းကွဲတော်တယ်။ ဒေါ်တင်တင်ဝင်း က လီလီတို့ ပေါပေါတို့ရဲ့အဒေါ် အပျိုကြီး၊ လီလီအမေ ဦးလီကွမ် ဖက်ကတော်ကြ တာ၊ လီလီအမေ နန်းခမ်းအေးက ခုမှ အသက်ထေး ဆယ်ကျော်ပဲရှိသေးတယ်။ ဦးလီကွမ်းနဲ့ အသက် (၂၀) ကွာတယ်။ လီလီ လေး တစ်ယောက်ပဲမွေးရသေးတယ်။ ဦးလီကွမ်းဆုံးသွားတယ်။ လီလီ ဆယ်နှစ်သမီးမှာပေါ့။ ဒါနဲ့ပဲ နန်းခမ်းအေးဟာ နောက်အိမ်ထောင်မထူထဲ သူ့သမီးနဲ့အတူနေခဲ့တယ်။ လီလီလေးအဖော်ရအောင် ပေါပေါနဲ့ ဒေါ်တင်တင်ဝင်းကိုပါ ခေါ်ထားတယ်။ သူ့အိမ်မှာပေါ့။

ငှက်ကြော်နောက်နှစ်ကောင်ကို ယူဝါးပစ်တယ်။ သားစားကြွေးတဲ့ ဘီလူးမကြီးပါပဲ။ အဲဒီလို ပေါက်ကရဲတွေစုံအောင် စားပြီးရင် လျှက်ဆာနု ဖွင့်လျှက်တော့မယ်။ သိပ်မကြာဘူး သူ့အနားက လွတ်အောင်ရှောင်ကြ ရှားကြ။ မရှားနိုင်တဲ့လူကတော့ အီးဘေးဒုက္ခသည်ဖြစ်ပြီမှတ်။

“လီလီ ကျောင်းတက်ရင်းနဲ့ စိုင်းမျိုးနိုင်နဲ့တွေ့တယ် ... ချစ် ကြိုက်ကြတယ်”

“ဟင် ... စိုင်းမျိုးနိုင်နဲ့ ... နီတျာရဲဆို”

“နီတျာရဲက နောက်မှ ဆက်ရှင်းပြမယ်။ ဒါမှ သဘောပေါက် မယ်လေ၊ ကြားဖြတ်မပြောနဲ့”

“ဟုတ်ပါပြီ၊ လီလီမှာရည်းစားက နှစ်ယောက်ကြီးတောင်”

“ကုန်ပါပြီဟ”

“နင်တို့ ဘယ်လိုတွေ ဖြစ်နေကြတာလဲ”

“ဘာမှမဖြစ်ပါဘူး ဆက်ပြောပါ”

“စိုင်းမျိုးနိုင်က အကျင့်ကောင်းတယ်။ သူ့ဦးလေး ဦးနော်လက အကျင့်မကောင်းဘူး။ စီးပွားရှာတာတော့ အတော်တော်တယ်။ လီလီ အမေက ဦးနော်လနဲ့ စီးပွားရေးစပ်တူလုပ်တယ်။ လီလီအမေရဲ့ တခြား စီးပွားရေးတွေ အကုန်ကျတယ်။ စပ်တူစီးပွားရေးလဲပြုတ်တော့ ဦးနော်လ လက်ထဲကို လက်ဖက်ခြံနဲ့ လိမ္မော်ခြံတွေ ရောက်ကုန်တယ်။ နောက်ဆုံး လီလီအမေလဲ သူများဆီက လှည့်ဆွဲရင်း ကြွေးတွေပတ်ကုန်တယ်။ ဒီမှာတင် ဦးနော်လက သူ့ကို လက်ထပ်ပေါ့၊ သူ့ကြွေးချေးမယ်ဆို”

“ဒါချစ်တီးသိမ်း သိမ်းတာပဲ”

“အေးကွ ဟုတ်တယ်”

ပေါပေါကလဲ နောက်ထပ်စာကလေးကြော်လေးတောင်ဆို တရွတ်ရွတ်နဲ့ အရိုးပါ ဝါးစားနေပြန်တယ်။ ပြီးတော့ ရေခွေးကြမ်းတေး သောက်ပြီး

“အိုက်ယား အခုမှပဲ အာသာပြေသွားတော့တယ်”

“ဘက်ပြောပါဦး ပေါပေါကြီးရဲ့”

“အေး ... ဒီမှာတင် လီလီအမေက လက်ထပ်မယ်ဆို”

လီလီနဲ့တိုင်ပင်တယ်။ လီလီက ခါးခါးလီးသီးပဲ ငြင်းတယ်။ ဦးနော်လမှာ က တရားမဝင်တဲ့ မယားတွေအများကြီးပဲ။ သူ့ကြောင့် မိန်းကလေးတွေ အကျိုးစနဲ့ မျက်ရည်သုတ်ရပေါင်းများပြီလေ”

“ဒူးနဲ့သုတ်ရတယ်လုပ်စမ်းပါ”

“ဦးနော်လ နောက်ဆုံးယူထားတဲ့အငယ်မက ဒူးနှစ်ဖက်မရှိဘူး လေ။ မိုင်းနင်းမိလို့ ထိထားတာနဲ့ ဖြတ်ထားရတာ၊ ဒီတော့ အကျိုးစနဲ့ပဲ သုတ်မှာပေါ့ဧ”

“ဪ... ပဒုမပေါင်တိုကိုတောင် အလွတ်မပေးတဲ့ ဦးနော်လ ပါလား။ ယောက်ျားတွေကိုရော ချမ်းသာပေးရဲ့လားဟင်”

“အဲဒီလိုအကျင့်ကို လီလီက လုံးဝမကြိုက်ဘူး။ ဦးနော်လက လီလီ အမေရဲ့အိမ်နဲ့ လုပ်ငန်းလက်ကျန်တွေကို အကုန်သိမ်းချင်တယ်။ အဲဒါတွေက လီလီနာမည်နဲ့လွှဲထားတာတွေလေ။ ဒါကြောင့် သူ့တူ စိုင်းမျိုးနိုင်နဲ့ပါ လီလီကို အတင်းပေးစားတယ်။ လီလီက ဦးနော်လနဲ့ စိုင်းမျိုးနိုင်ကို တကြိတ်ထဲ တဉာဏ်ထဲကြံစည်တယ်ထင်ပြီး စိတ်ဆိုး တယ်။ မုန်းသွားတယ်။ အဲဒါနဲ့ စိုင်းမျိုးနိုင်ကိုရော နန်းခမ်းအေးကိုပါ အရွံတိုက်ပြီး နီတျာရဲနဲ့ တမင်တွဲပြ တာပေါ့။ နီတျာရဲကို လီလီက “ချစ် ပါဘူး။ ဟန်ဆောင်တဲ့ပြတာပါ။ ဒါကို နီတျာရဲက အဟုတ်မှတ်နေရာ တယ်။ နီတျာရဲလိုကောင်မျိုးကို မယူဖို့ နန်းခမ်းအေးနဲ့ စိုင်းမျိုးနိုင်က တားကြတာပေါ့။ ဒီတော့ လီလီက နန်းခမ်းအေးနဲ့ ဦးနော်လ တို့လက်မထပ်ရအောင် လုပ်ပေး။ အဲဒီတော့မှ နီတျာရဲကို အဆက် ဖြတ်မယ်။ ခုတော့ နန်းခမ်းအေးနဲ့ စိုင်းမျိုးနိုင်တို့ကို စဉ်းစားချိန် ပေး ထားတုန်း အိမ်မှာ ဦးနော်လ ဝင်ထွက်သွားလာနေတာကို မကြိုက်လို့ စိတ်ညစ်လို့ အခုလို ရက်ရှည်ခရီးထွက်လာခဲ့တာပဲ။ သူ့အမေလဲ မတား သာဘူးပေါ့”

“ဪ... ဇာတ်ထုတ်က မထုတ်ကိုး”

“ဒါဆို နီတျာရဲက ရည်းစားအတု လီလီရဲ့ရည်းစားအစစ်က စိုင်းမျိုးနိုင်ပေါ့”

“ဟုတ်တယ် လီလီက စိုင်းမျိုးနိုင်ကိုချစ်တော့ချစ်ပေမယ့် သူ့ ဦးလေး ဦးနော်လကို မုန်းလို့ စိုင်းမျိုးနိုင်ကို ပြန်ချစ်တော့မယ် မထင် ဘူး”

“ဟာ... ဒါဆို ငါတို့ဝင်တန်းစီလို့ရတယ်ကွ”

“ဟုတ်တယ်ဟေ့ ကံစမ်းမဲ ပေါက်နိုင်သေးတယ်”

“ပျော်လိုက်တာဟေ့ ပျော်လိုက်တာ”

“ပျော်သလေလေး ပျော်တယ်လေး”

နစ်ယောက်သား ဗူးစင်အောက်မှာ ကွေးနေအောင် ထကာ ကုန်ကြတယ်။ ပေါပေါက ရောသောပေါသောနဲ့ လက်စုပ်တောင် လိုက်တီး နေလိုက်သေးတယ်။ နွားဝင်းကုပ်ဘေးမှာ နီးဖြာနေတဲ့ ဘကြီးဖိုးသာ အောင်က လည်ဆန့်ကြည့်လိုက်ပြီး ...

“ထွန်း... အပေါ့နဲ့ အရူးတွေ တွေ့ကုန်တော့ အရူးအပေါ့ တွေ ဖြစ်ကုန်ကြပါလားဟရီ”တဲ့။

❖ ❖ ❖

“ဒီမှာ ဟေ့ကောင် နီတျာရဲ”

“ဘာလဲဗျ လက်... လက်ထဲမှာလဲ ခြွေအရှင်ကြီးနဲ့”

“အဲဒါ မင်းကို ပေါက်သတ်နိုင်တယ်။ ဒါ ခြွေပွေးနဲ့ ခြွေတောင်

စပ်ထားတဲ့ ငန်းတော်ကြားဖြွေကွ၊ ဘာမှတ်နေသလဲ တစ်ချက်လောက် တာနဲ့ အသက်ပျောက်တာ ဒီခြွေမျိုးပေါ့”

“အီး...ဝေးဝေးသွားထားပါဗျာ၊ ကျွန်က မြေဆို ကြောက်တယ်”

“ကြောက်ရင် မင်းကိုငါခိုင်းတာလုပ်”

“ဘာလုပ်ရမှာလဲ”

“မင်း... ဒီရွာက အပြန်ပြန်တော့”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ ဧည့်စာရင်းမပေးလို့လား”

“မဟုတ်ဘူး၊ လီလီအနားမှာ မင်းကပ်နေတာ မမြင်ချင်လို့ပဲ”

“လီလီနဲ့ ခင်ဗျားနဲ့က ဘယ်လိုပတ်သက်လို့လဲ”

“လီလီက ငါနဲ့ချစ်သူဖြစ်တော့မယ်သူ”

“ဟားဟားဟား၊ ရယ်စရာကြီး တောဘဲချီးရုပ်ကို လီလီက ပြန်ကြိုက်မတဲ့လား ဝါးဟားဟားဟား”

“အောင်မာ အောင်မာ မင်းလို သရဲကပြန်လန့်ရတဲ့ရုပ်ကများ၊ ငါ့ကို ပြန်လှောင်နေသေးတယ်။ မင်းဘာလို့ အရှက်မရှိဘဲ လီလီရဲ့ ချဉ်းစားပါလို့ လျှောက်ပြောရတာလဲ၊ အလှူရှင်မှန်းသိအောင် မလျှပ်တိုင်ပေါ်တက်ပြီး ချေးစားပြတာလား။ အဟားဟား လီလီက မင်းကို တုတ်မှတ်ပြီး ချေးကုန်းတာ၊ မရှိသုံး သုံးလိုက်တာကွ၊ အဲဒါကို မင်းမှာလည်ရဲ့လား ငတုံးငအရဲ့”

“ဟိုက် ရှားဘား၊ မိုးနဲ့မြေပြောင်းပြန်များ ဖြစ်သွားလေသလား၊ ဘယ်နှယ်ကြောင့် ပြောင်းပြန်တွေ လာပြောနေတာလဲ ဒီမှာ ကိုတောသားရဲ့”

“ဟေ့ကောင် တောသားတောသားနဲ့ နာမ်ခိုင်းပြီး မခေါ်နဲ့ တောသားတွေ ထွန်ယက်ကျွေးနေလို့ မင်းတို့ထမင်းစားနေရတာကွ၊ တောသားလက်သီး တစ်ချက်တီးရင် နှပ်ချီးယိုးဒယားကသွားမယ်၊ ဘာမှတ်နေသလဲ”

“မခြိမ်းခြောက်ပါနဲ့ဗျာ၊ ဒီရွာမှာ ခဲစခန်းရှိတယ်နော်၊ ခင်ဗျား

ဥပဒေမဲ့ လူတစ်ဖက်သားကို လာမခြိမ်းခြောက်နဲ့။ သွားတိုင်လိုက်ရင် ဒုက္ခရောက်သွားမယ်၊ ဘာမှတ်နေသလဲ”

“ဒါမျိုးလား ငါက မင်းကို မခြိမ်းခြောက်တော့ဘူး။ ဟောဒီ မြွေက ခြိမ်းခြောက်လိမ့်မယ်၊ မြွေကို သွားတိုင်ချင်ရင်တိုင်လိုက်”

စိန်ဂေါ်လီက မြွေနဲ့တို့လိုက်တော့ နီတျာရဲ့ တွန့်ပြီး နေရာက ထပြေးမယ်အလှုံ့မှာ ကျော်စိုးရောက်လာပြီး ပိတ်ကာထားလိုက်တယ်။

“ဟောဒီမှာ မြေကြက်ပေါက်စ ... ကြောက်ပြီလား”

“မိန်းကလေးမဟုတ်ဘူး၊ ကြွက်ကို ဘာလို့ကြောက်ရမှာလဲ”

“မကြောက်ရင် ဟေ့ကောင် စိန်ဂေါ်လီ ဒီကောင်ကို ပက်လက်လဲ့လိုက်စမ်း။ ဒီကောင်ခိုက်ပေါ် ကြွက်တင်ပြီး ဟောဒီထန်းရည်အိုး မှောက်ထား လိုက်မယ်၊ ကြွက်ကလေး ပိတ်မိပြီး အသက်ရှူမဝရင် အိုးကမာလို့ အိုးကို မဟောက်ဘူး၊ ခိုက်ကိုဖောက်ပြီး ကလီစာတွေ ကိုက်စားထွက်သွားလိမ့်မယ်၊ ဒီကောင် အရှင်လတ်လတ် ခိုက်ပေါက်သေရလိမ့်မယ်ကွ”

“အမလေးဗျာ၊ အဲဒီလိုတော့ မရက်စက်ကြပါနဲ့၊ လီလီရေ လီလီ ဒီမှာ သရဲဘီလူးနှစ်ကောင်က ကိုယ့်လို မြို့သားနုနုထွဋ်ထွဋ်ကလေးကို လာပြီး နှိပ်စက်ညှင်းပမ်းနေကြတယ်။ ကိုယ့်ကိုကယ်ပါပြီး အချစ်ကလေးလီရယ်”

“ဟိတ်ကောင် တိတ် ရုပ်ကြမ်းကြီးနဲ့ နဲ့နေသေးတယ်။ ဘာအချစ် ကလေးလီလဲ။ မင်းနဲ့ လီလီနဲ့ တူသလား တန်သလား။ အနုလက်နဲ့ ရွှေခွက် တင်နို့ကိုပြီး နှပ်ချီးသုတ်ချင်တဲ့ကောင်ကများ ... အချစ်ကလေးတွေ သည်းကလေးတွေ လီလီကိုပြောရဲပြောကြည့် မင်းလျှာကိုဖြတ်ပြီး ခွေး ကျွေးပစ်မယ်”

“အောင်မယ်လေးလေး ... ရက်စက်လိုက်တာ”

“ဟေ့ကောင် . . . မလုပ်ရသေးဘူး၊ အဖြစ်သံမနေနဲ့
ယောက်ျား မဟုတ်တဲ့အတိုင်းပဲ”

ကျော်စိုးက ဖိပြီးနှိပ်စက်နေတယ်။ စိန်ဂေါ်လီကလည်း
လိုက်တို့နေတယ်။ ဒီအချိန်မှာပဲ လီလီရောက်လာတယ်။

“ရှင်တို့ သူ့ကို ဘာလုပ်နေကြတာလဲ”

“ဒီကောင်က ပါးစပ်အရသာခံပြီး လီလီကို သားပြောမယားပြော
ပြောနေတယ်။ အဲဒါကို အခြင်ကတ်လို့ နှိပ်စက်နေတာ”

“ဟုတ်တယ်လီ ဒီကောင်က လှီချစ်သူမဟုတ်တာ သူ့ကို
အမြန်ပြန်ခိုင်းနေတာ။ အဲဒါ မပြန်ဘူးလုပ်နေလို့”

“သူ ပြန်တော့မှာပါ။ လီလီပါ ပြန်လိုက်သွားရမှာ”

“ဟင်”

“ဟာ . . . လီ တကယ်ပြန်တော့မှာ”

“ဟုတ်တယ် ကျွန်မပြန်ရတော့မယ်။ ဝမ်းနည်းပါတယ်။ ဖိတ်
မကောင်း ပါဘူး။ ကံမကုန်ရင်တော့ ပြန်ဆုံကြသေးတာပေါ့”

“လီလီရယ် . . . ကျုပ်တို့မှာ စကားထာဝရကတော့လေးတို့
အသဲအသန် အဖြေရှာနေတာဗျ . . . လီလီဆီက တုံ့ပြန်အဖြေလေးတို့
ရရှိဖို့ ကျုပ်တို့မှာ အသေအလဲကို ကြိုးစားနေရတာ။ လီလီက ဆိုင်းဆင့်
ပုံမဆင့် ပြန်တော့မယ်ဆိုတော့ ဟိုသီချင်းလေးလိုတော့ ဖြစ်နေပါပြီ လီလီ
ရယ်”

“ဘယ်သီချင်းလေးလဲဟင်”

“ရသလောက်သီချင်းလေး ဆိုပြမယ်နော် နားထောင်”

ကျော်စိုးက အဝီအပြင် မုဒ်သွင်းပြီး . . .

“ချစ်ဧည့်သည် xxx ချစ်ဧည့်သည် xxx ဟို xxxရွာနဲ့ဟောင်တို့
စွန့်ခွာပြီး xxx မြို့ကြီးကိုတဲ့ xxxပြန်တော့မယ်ဆို xx ပြန်တော့မယ်ဆို

xxx နှလုံးသားခြေမှာ xxx တံတားခင်းပေးလိုက်မယ် xxx နင်းသွား
တော့ဟို xxx

“ဘုရားတွေ စုံအောင်လိုက်ဖို့ရင်း xxx လယ်ကန်သင်းတွေ
ကျော် ဖြတ်ပါလို့ xxx ပဲခင်းပေါ်မှာ မြေရှာရင်း xxxခြေခင်းလက်ခင်း
ဗျင်းပြီလားဆိုxxx”

ဒီမှာတင် စိန်ဂေါ်လီကလည်း အားကျမခံ အသဲနုသည် ပြေးပြေး
မုန်းဆိုတဲ့ ကက်ဆက်ဇာတ်လမ်းထဲက မောင်ကြေးမုံသီဆိုထားတဲ့ တော
ကကိုရင်သီချင်းကို ဆိုပြလိုက်တယ်။

“မမိုးရယ် ဆန်ဆိုတာ စပါးက ဖြစ်တာပါ။ လှည်းဆောင်လို့
ဖင် အောင့်ရင်လဲ ကောက်ရိုးဆိုဖာခင်းပေးလိုက်မယ် တောမှာနေရင်
မင်းနှလုံးသား ကို ခွားချေးစင်သွားမှာ ကြောက်လို့လားမမိုးရယ်”

“ဘယ်က မမိုးကို တမ်းတနေတာလဲ”

“သီချင်းထဲမှာပါတဲ့ မင်းသမီးရဲ့အမည်ပါ။ ဓနုဖြူ ကြည်ကြည်
သိန်းနဲ့တူပါရဲ့ . . . ဟုတ်ပါတယ် မမိုးမဟုတ်ပါဘူး လီလီပါ . . . ယူရဲ့
လီလီ တောသားတွေကို ဘောကားတယ်လို့မထင်လိုက်ပါနဲ့။ တောသား
အချစ်က ဘောသမားအသစ်လိုပါပဲ။ ရိုးရိုးသားသား ကစားတတ်ပါတယ်။
တောသား ရဲရင် ဆွဲထုတ်ရတယ်တဲ့။ ကျုပ်ရဲ့ပစ်တော့မယ်လီရယ် . . .
လာ . . . လိုက်ခွဲ”

“အိုး ဘယ်နှယ့် လက်ကို အတင်းဆွဲရတာလဲ”

“ဟေ့ . . . ကောင်မလေးကို လွှတ်လိုက်”

နီတျာရဲက အော်တယ်။ ကျော်စိုးကပါ . . .

“မင်း . . . ဒါ ဘာလုပ်တာလဲကွ”

“သဘောပြောတာပါ။ နတ်သီနှောပြီး ငိုချင်းချလိုက်ရင်တော့

အမယ်မင်း လို့ကိုလွမ်းလို့ ရင်ကျိုးရတော့မှာပါလား အရပ်ကတို့ရဲ့ အတီး
ရိုး ဟီးရိုးဟီး အရိုးဟီးရိုးဟီးရိုး"

အခန်း (၁၃)

"တစ်လောကလုံး မုန်းချင်မုန်းပါစေ။ ကိုယ့်ချစ်သူ ပြီးနေသမျှ
တော့ ကိုယ့်ဘဝ ကျေနပ်နေပါမယ်"

ကျော်စိုးက ပေါက်ကွဲပြီးထန်းပင်ကြီးကို အော်ပြောနေဟယ်။
စိန်ဂေါ်လီက ခေါင်းထောင်ကြည့်ရင်း . . .

"ဟေ့ရောင် . . . အဲဒါ တီချင်းစာတားတွေတွ . . . အခု . . .
ဂေ့ နာမမူးတေးဘူး . . . ဟေ့ . . . ထန်းရည် နောက်တစ်အိုးပေး
စမ်း"

"မင်းတို့ အမူးလွန်နေပြီ တော်တော့"

"မရဘူးကွာ . . . ပေးရှိပေးကွမ်း"

ဒီမှာတင် ကျော်စိုးက ဒယ်ဒယ်နဲ့ ပြန်လျှောက်လာရင်း . . .

"ငါ့လီမရှိရင် အသဲနှလုံးက ဘာလုပ်တော့မှာရဲ့ . . . အခုတိုင်း
အတဲနှလုံးကို မီးကင်ပြီး ထန်းရည်နဲ့မြည်းပစ်လိုက်တာ ကောင်းပါတယ်"

စိုးထင်မြင်စာပေ

စိုးထင်မြင်စာပေ

“တိတ်ကောင်းတဲ့အကြံပဲ လုပ်ကွာ ကျော်စိုး”

“ဟေ့ရောင် ငါက မင်းအတဲနလုံးကို ခွဲထုတ်မှာကို ကြောတာကွ”

“တွားတေလိုက်ပါလား ... ဒီမှာ လိုကိုလွမ်းလို့ ရှူးတွေ ချည်းခွပေါက်နေတာကွ ... ဟေ့ ချစ်ချစ် ... ချစ်ချစ်က ပစ်ခွာ သွားတော့ မောင် ဘယ်သူနဲ့နေရမှာယဲ့ရဲ့”

“မဖဲဝါနဲ့ တွားနေပေါ့”

“အမနီး နင်တွားနေပါလား သချိုင်းကုန်းကို”

“လိုကိုလွမ်းလို့ မျှော်ရင်းတမ်းတနေ ... လွမ်းရပွေမော ... ထန်းရည်တောမလေ ... လိုကိုတတ်ရတဲ့အခါ လွမ်းမိတလိုပေ ... တာလတာရှည် ... မေ့တော့မယ် အချစ်ချုံးလီရေ”

“တိတ်စမ်း ငှက်ရှိုးထိုးတံကြီးနဲ့”

“မင်းထက် ငါအတဲတောင်းတယ်။ ကာရာအိုကေဆိုတာ ပြိုင်မယ်”

“မပြိုင်ဘူး ဒီည လီတို့အိမ်ရှေ့မှာ ရင်ဖွင့်တေးတွေ တွားကိ ဟစ်ကြွေးမယ် ... မင်းဂစ်တာတီးတတ်လား”

“နီး ... မယ်ဒလင်တောင် မတီးတတ်ဘူး”

“ဒါရှိရင် ဒီအတိုင်း ဘလိုင်ကြီးဟစ်မယ်”

“အေး ... မှောင်ပြီ တွားကြမယ်”

“တောက် ဟိုတောင် နီတျာရဲက လီလို့အနားမှာ အခန့်တား နဲ့ကွာ နာမကျေနပ်ဘူး”

“ခွဲထိုးမယ်ကွာ”

“ထိုးမယ်”

“ကြာတယ် လာ မနီမနီတွားမယ်”

“ချမယ် နက်မယ် ထိုးမယ် ရိုက်မယ် ဗျင်းမယ်”

“ဘာကြောင့်များ ကိုယ့်အပေါ်ကို xxx ဘယ်လောက်အထိ နိုင်ချင်သလဲ xxx ကိုယ်ဒီလောက် အရှုံးပေးထားသားနဲ့ xxx ကိုယ့် အပေါ် ကို ရက်စက်တယ် xxx ကြင်နာတဲ့ ကိုယ့်လိုမျိုး ဘယ်သူသည်း ညည်းခံနိုင် မလဲxxx ကိုယ်ဒီလောက် အလျှော့ပေးထားသားနဲ့ xxx ကိုယ့်အပေါ်ကို xxx ရက်စက်တယ် xxx လီလီလေး xxx ရက်စက် တယ် လီလီဆိုး ရက်စက်တယ် မောင့်အချစ်ဆုံး ရက်စက်တယ် xxx အနိုင်ယူဦးကွယ်”

စိန်ဂေါ်လီက ပုဆိုးကွင်းသိုင်းပြီး မျက်စိစုံမှိတ်ကာ အတင်းကုန်း အော်နေတယ်။ စိန်ဂေါ်လီ ပြီးတော့ ကျော်စိုးအလှည့်ပေါ့။ ကျော်စိုးက အဝီအပြင် အလွမ်းသီချင်းနဲ့ ကျူးတော့တာပေါ့။

“မွှေးလွန်းသည့် xxx အီး xxx အဲxxx ပန်းxxx မနင်းဝံ့ပြီ လှလွန်းသည့်ပန်း xxx မလှမ်း xxx ဟမ်းဟမ်း ဝံ့ပြီ xxx မာယာ ပရိယာယ် နှစ်သွယ်ယှက်လို့ xxx ရက်စက်မှုအပေါင်း xxx သရဖူဆောင်း ခဲ့သည့် xxx အသဲလွှာမြေမဟီ xxx ဒေဝီကုလားမ xxx အဲလေ xxx ဒေဝီသခင်မတစ်ပါး xxx ကုလားအရက်ဆိုင် xxx ကျွန်တော်မျိုးတော့ဖြင့် မထိုင်ပါပြီ xxx ဦးလုံးချက်ဆိုင် xxx ပြောင်းထိုင်ပါတော့မယ်လီxxx

“မနုလာသူ ဖြူချောလေးရဲ့ xxx စကားပြောသံတွေ xxx ပျဉ်ကသာကိုရောက်ရင် မမေ့ဖို့တော့ သူမှာသလေ ဒီလိုနဲ့တစ်နေ့ xxx ပျဉ်ကသာနေရဲ့မကြော အသုပ်ဆိုင်မှာ သူနဲ့တွေ့ xxx ပျဉ်ကသာတောင်း

လား ငါပျဉ်ကသာရောက်တာ ကြာပြီပဲတဲ့လေ xxx ချိတ်ထမီလေးနေရာမှာ xxx ဂျင်းဘောင်းဘီကို အစားထိုးဝတ်ကာ ရင်ဖုံးအင်္ကျီနေရာမှာ စကားကို ခေါင်းက စွပ်ကာလေ xxx ခုတော့ဖြင့်လေ xxx ပြောင်းလဲတဲ့ လီရေ"

"ဟောင်း"

"ဟောင်း"

"ဒေါင်"

ဘကြီးဖိုးသာအောင်က လေးခွနဲ့လှမ်းပစ်လို့ နှစ်ကောင်ပြေးလိုက်ကြတာ။ အမှောင်ထဲမှာ ခလုတ်တိုက်လဲသူလဲ၊ ကွဲသူကွဲနဲ့။ တာလမ်းမကြီးပေါ်ရောက်တော့မှ နှစ်ယောက်သား လျှာတစ်တောင်ကျော် စိထွက်ပြီး ဟောဟဲ့ဆိုက်ကုန်ကြတယ်။

ဒါတောင် ကားလမ်းမကြီးပေါ်မှာ လီလီ လီလီနဲ့ တမ်းတနေလိုက်ကြသေးတယ်။

တစ်ရွာလုံးကတော့ မြောက်တောက်ကားယား ဒီနှစ်ကောင် လီလီပြန်သွားရင် ခံစားရတော့မယ်ဆိုတာ သိလို့ ဝမ်းသာတဲ့လူ ဝမ်းသာစုတ်သပ်ပြီး ပြုံးဖြဲဖြဲလုပ်တဲ့လူ လုပ်ကြပေါ့။

ပြန်ခါနီးမှာ တန်ဆောင်တိုင်ကာလကို ရောက်ရှိလာတယ်။

နီကျာရဲနဲ့ ရွာထဲလျှောက်လည်တဲ့လီလီကို လူတွေက ဝိုင်းကြည့်ကြတယ်။ စိန်ဂေါ်လီက နီကျာရဲကို ချောင်းရှိုက်မယ်ပေါ့။ ကျော်စိုးကတော့ တုတ်မလိုဘူးကွ၊ လက်သီးနဲ့ ခွမ်းခနဲထိုးပြမယ်ချည့် ကြိမ်းဝါးနေရော။

ပေါပေါကတော့ စားချင်တာစားရဖို့ ဒီနှစ်ယောက်ကို ခေါ်ခိုင်း

တယ်။ ပုရစ်ကြော်စားချင်သတဲ့။ ရာသီစာမဟုတ်ပေမယ့် ပုရစ်တူင်းတူးပြီး ရှားကျွေးရတာပေါ့။ အစားကောင်းစားရရင် ပေါပေါက လီလီ အကြောင်းကို ဆက်ပြောပြတယ်။

"မနေ့က ပေါပေါရယ် လီလီရယ် ခနဲဖြူ ဒိတ်ချိန်းရုံသွားပြီး ဖုန်းဆက်တယ်။ နီကျာရဲနဲ့ ဒေါ်တင်တင်ဝင်းကို ထားခဲ့တာပေါ့။ မန္တလေးကို ဆက်တာလေ။ လီလီအမေနဲ့တွေ့တယ်။

စဉ်းစားချိန်ပေးခဲ့တာ ဘယ်လိုလဲပေါ့။ အန်တီနန်းခမ်းအေးက နောက်အိမ်ထောင်မထူတော့ပါဘူးတဲ့။ ငြင်းလိုက်တယ်တဲ့၊ ဒါနဲ့ပဲ သားအမိနှစ်ယောက် နားလည်မှုရသွားတယ်...

ဒေါ်နန်းခမ်းအေးကိုယ်တိုင် လာခေါ်လိမ့်မယ်... နီကျာရဲက မလိုတော့ပါဘူး... လီလီက အသာလေးခေါက်ပြီး ပြန်လွှတ်လိမ့်မယ်"

"ဟား... ဟုတ်လား ဒီလိုဆို လီလီကို ကျွန်တော် ဖိုးလို့ ရတော့မယ်ပေါ့"

"ဟေ့ကောင် ငါပိုးမှာကွ"

"ဘယ်သူမှ ဖိုးလို့မရတော့ဘူး။ လီလီ သိပ်ချစ်တဲ့ လီလီရည်းစား စိုင်းမျိုးနိုင်ပါ ရောက်လာတော့မယ်... လီလီက စိုင်းကိုသိပ်ချစ်တာ။ စိုင်းသာရောက်လာရင် ရှင်တို့ကို လီလီက လှည့်ကြည့်မှားမဟုတ်တော့ဘူး။ ဒါ မှန်သောစကားကို ဆိုတာ"

ဒီမှာတင် စိန်ဂေါ်လီနဲ့ ကျော်စိုးတို့ ကြက်ကြီးလည်လိမ့်တာ သလို ဖြစ်ကုန်ရော။

"စိုင်းမျိုးနီ ၇ လီလီရည်းစားအစ်မတဲ့ နှစ်ယောက်သား ဟန်လို့သာ ငိုလိုက်ချင် တွေ ဖြစ်ကုန်ကြရော။ လီလီနဲ့ အဲဒီညမှာ တွေ့တော့ လီလီက ...

“အဆိုရှေ့ကြီးတွေ ဘာလို့အသဲကွဲပြနေတာလဲ။ ကျွန်မက မရက်စက်တတ်ပါဘူး... ရှင်တို့အထင်လွဲနေတာပါ... အရင်လိုပဲ ပျော်ပျော်ရွှင်ရွှင် ပြန်နေကြရအောင်၊ ဘယ်လိုလဲ တစ်ပတ်တောင်လွန် သွားပြီ... စကားထာဝဂ်ထားတာ ဖော်နိုင်ကြပြီလား၊ မဖော်နိုင်ရင် ကျွန်မ ဖော်တော့မှာနော်”

အဲဒီအဖြေကို အသေကြားချင်နေကြတယ်။ တစ်ပတ်ကျော်တဲ့ အထိ ခေါင်းစားရတဲ့ ခက်ခဲတဲ့အဖြေကို အရမ်းယိချင်လို့ ထင်ကြေးအဖြေ တွေတောင် ရမ်းသမ်းမပေးတော့ဘူး။

“ဖော်ပါတော့ ပန်းပေးပါတယ်လီရယ်”

“ဒါဆိုဖြေပြီ မှတ်ထား၊ အဖြေက ဘောလုံး... လူတွေ ကန်တဲ့ဘောလုံး ဝါတားပိုလို ကစားနည်းနဲ့ရေထဲမှာ ဆော့လို့သွားကယ်၊ ခြေပေါ်မှာ လဲ ကန်လို့ရတယ်။ မိုးပေါ်ထောင်ကန်ရင် လေထဲပျံ့ဝဲသွား တယ်၊ ခြေထောက်မပါဘူး ကဲ”

“ဟိုက် နီးရက်နဲ့ ဝေးနေတဲ့ဘောလုံးကို ပြောတာပါလား၊ ကပ်လွဲသွားတယ်ကွာ၊ ငါက ဖြေမှာက ကတုံးလို့ ဖြေမလို့”

“မင်းကလွဲတာ ဘာဟုတ်သေးလို့လဲ။ ငါလွဲတာမှ ကပ်သီး ပွတ်သီလေးရယ်”

“ဘာလဲ”

“စိန်ဂေါ်လီလေ မင်းကို ပြောတာပေါ့”

စကားထာဝဂ်တဲ့ကိစ္စကြီးကတော့ ရှင်းသွားပြီ။ မဖော်နိုင်လို့ လီလီကလဲ ဘာမှပေးစရာမလိုတော့ဘူး။

နီတျာရဲကို လီလီက အဖြစ်မှန်တွေရှင်းပြလိုက်တာ နီတျာရဲ နားနှစ်ဖက်မှာ အနုမြူပုံး အခွဲခံလိုက်ရသလိုပဲ။

“ကိုယ်မယုံချင်ဘူး လီလီ၊ အိုး... ပလိစ် ကျေးဇူးပြု အဲဒါ တွေ ပြန်ရှင်သိမ်းပေးစမ်းပါ ဒါလင်ရယ်”

“အမှန်ပြောနေတာ ရှင့်ကို လီက ဟန်ဆောင်ချစ်ခဲ့တာ၊ ရှင့်ကို ခုတုံးလုပ်ခဲ့တာတွေ ရှင့်ကို အရူးလုပ်သလို ဖြစ်သွားခဲ့ရတာတွေအတွက် ကျွန်မ တောင်းပန်ပါတယ်”

“အိုး... ဒါလင် လီလေး ရက်စက်တယ်ဆိုတာ ခုမှပဲ ယုံလိုက် ရတော့တယ်။ ကိုယ့်မှာတော့ မိုင်ပေါင်းများစွာကနေ စွန့်စားပြီး လိုက်လာခဲ့ ရတာပါ။ ဒီရောက်တော့ ရင်ဝကို ဖနောင့်နဲ့ ဆောင့်ကန်ပြီပေါ့”

“ရှင်ထင်ချင်သလို ထင်ပါ။ ရှင်ကျေနပ်အောင် ကျွန်မ ဘာပြန် လုပ်ပေးရမလဲ”

“အချစ်တွေနဲ့ ပေးဆပ်လိုက်ပါ လီရယ်”

“အဲဒါက လွဲရင် ကျန်တာပြောပါ”

“အချစ်မပါရင် နေပါ မင်္ဂလာဆောင်ပါရစေ”

“နီး... အဲဒါတစ်ခုကလွဲရင်”

“လို့အသက်ကို ကိုယ့်ကိုပေးပါ”

“ဆောရီး အဲဒါတစ်ခုကလွဲရင်”

“ငွေ ဆယ်သိန်းပေး”

“မန္တလေးရောက်ရင် ရှင့်ဆီကို အရောက်ပို့ပေးမယ်။ ရှင်ပြန်နိုင် ပြီ နီတျာရဲ”

“စရံလေးက ကင် မပေးလိုက်တော့ဘူးလား၊ အပြန်လမ်းခိုက် မရှိလို့ပါ။ လို့ကို ဂုဏ်က သူဌေးသားထောပန်းလောင်း တန်ဆာပို့ ပိုးခဲ့ရတာ ကုန်ကျစရိတ်တွေ သိပ်ထောင်းတယ်”

“ရှင်က လောပန်းလောင်းပဲ။ ရှင်အပေါ်တစ်ကျင်းမရရင် အောက်ကျင်း၊ အောက်ကျင်းမရရင် နောက်တစ်ကျင်းနဲ့ ကျင်းပေါင်းတစ် ထောင်သာကုန်အောင် လိုက်တူးစားပါတော့”

“ခုလောလေဆယ်တော့ ဆယ်သိန်း အရင်းအနှီးမရခင်စပ် ကြား အိမ်သာကျင်းတူးစားပါတော့မယ်”

အဲဒီနေ့လည်မှာပဲ နီကျာရဲတစ်ယောက် အိတ်ဆွဲပြီး ကားဂိတ် ကို သွားတယ်။ ကိုဝင်းနိုင်က အားနာပါးနာနဲ့ လိုက်ပို့ရှာတယ်။

“ကားဂိတ်နားက အရက်ဆိုင်ထဲကနေ ဖက်လဲတကင်းနဲ့ ယိုင် ထိုးလာတဲ့ စိန်ဂေါ်လီနဲ့ ကျော်စိုးတို့နှစ်ယောက်နဲ့ တည့်တည့်သွားတိုး တယ်။

“ဟတ်ကောင် ဒါက ဘယ်လဲ။ အိတ်တွေ ဘာတွေနဲ့ပါလား။ ငါ့ရဲ့ လီလီကိုခိုးပြေးမလို့လား”

နီကျာရဲကတော့ ဘာမှပြန်မပြောဘူး။ ဝင်းနိုင်ကတော့...

“ဟေ့ကောင်တွေ သူ့လမ်းသူပြန်မှာ။ မင်းတို့လာမရင်နဲ့တော့။ လီလီ နဲ့ နီကျာရဲက ဘာမှမဆိုင်တော့ဘူး။ ဒီနေ့ပဲ လမ်းခွဲလိုက်ကြပြီ ... ငါ အမှန်အတိုင်းပြောနေတာ”

ဒီတော့ နှစ်ယောက်သား ကလိုက်ကြတာမှကွေးနေတာပဲ။ နီ ကျာရဲက ထိုးဆိုက်လာတဲ့ ဘတ်(စ)ကားပေါ်မတက်ခင် ...

“ဘုန်း”

“အင့်”

“ဘုတ်”

“အီး”

စိန်ဂေါ်လီနဲ့ ကျော်စိုးတို့ကို နောက်ကနေ ဆောင့်ကန်သွားတယ်။ အဲဒါကိုဒီနှစ်ကောင်က အမှတ်တရလက်ဆောင်အမှတ်နဲ့ ဝမ်းကစ်တူးကစ်

တွေလုပ်ပြပြီး တာ့တာ့တွေ ခွလုပ်လိုက်ကြတာမှ ရှုပ်ယှက်ခတ်ကုန်တာပဲ။ ကျော်ဟိန်းငယ်မူပြန်တဲ့ပုံစံနဲ့ ရာဇာနေဝင်း အိုက်တင်တွေဆိုတော့ စဉ်းစားသာကြည့်တော့။

တန်ဆောင်တိုင်လပြည့်ညမှာ မယ်ဇေလီဖူးသုတ်စားဖြစ်ကြတယ်။ ဆေးပေါင်းခအောင်လို့ပေါ့။ လီလီက စိန်ဂေါ်လီကို ခွဲကျွေးတယ်။ ကျော်စိုး ကလည်း ရေမြင်းကြီးလို ပါးစပ်ကြီး ဟပေးတယ်။ ဒီနှစ်ယောက်က လီလီ ပျော်ဖို့အတွက် လူရွှင်တော်တွေ လုပ်နေကြရတာပေါ့။

“ကျုပ်တို့နှစ်ယောက်ထဲက တစ်ယောက်ကိုတော့ ပြတ်ပြတ် သားသား ရွေးချယ်လိုက်ပါတော့ လီရယ်”

“ဘာအတွက် ရွေးချယ်ရမှာလဲ”

“လီရဲ့ချစ်သူ လုပ်ဖို့ပေါ့”

“ကျွန်မမှာ ချစ်သူရှိတယ် ရှင်ခေါ်ကြီးလိမ့်မယ်”

“အဲဒီ စိုင်းမျိုးနိုင်ကို လီ တကယ်ပြန်ချစ်တော့မှာလား”

“စဉ်းစားနေတုန်းပဲ”

“ဒါဆို ကျုပ်တို့ကိုပါ ရောပြီး စဉ်းစားပေး”

“အင်း ... ဒါဆိုရင်တော့ စဉ်းစားပေးရမှာပေါ့လေ ချော ဆေးပေါင်းခတဲ့ မယ်ဇေလီဖူးသုတ်လေးတွေစားလိက်ကြတိုဦး။ သူ့အား အလှူပွဲ တန်ဆောင်တိုင်ပွဲတွေဆို သိပ်ပျော်တာ ချစ်တိုကော”

“ပျော်ပါတယ်တော့ ပျော်တယ်တော့”

မော့စ်အသံနဲ့ ကျော်စိုးက လှည့်ပြောလိုက်တယ်။ စိန်ဂေါ်လီ က ...

“အလှူဆိုမှ သတိရတယ်။ ကျွန်တော်ရော ကျော်စိုးပါ ရွာထဲမှာ ပတ်ပွေနေကြလို့ ဒီနေ့အထိ ဒုလ္လဘရဟန်း မခံရသေးဘူး”

“အို ရခဲလှတဲ့လူ့ဘဝမှာ မြင့်မြတ်တဲ့ရဟန်းဘောင်ကို ယောက်ျားလေးတွေသာ ဝင်ရတာ။ လူ့ဘဝဆိုတာ ခဏလေး ဖျတ်ခနဲ အချိန်မရွေးသေနိုင်တယ်။ ရှင်တို့ရဟန်း မြန်မြန်ဝတ်တော့လေ”

“လီ ရဟန်းခံပေးရင် ဝတ်မယ်”

“ဒါဆို မနက်ဖြန် သူခိုးကြီးည ပျော်ပြီးရင် သန်ဖက်ခါ ဝတ်တော့။ လီကအလှူဒါယိကာမလုပ်ပေးမယ်။ နောက်စရာမဟုတ်ဘူးနော်။ မဝတ်တဲ့လူ ဆိုရင် ထည့်ပြီး မစဉ်းစားတော့ဘူး”

“ရှင်လိင်ပြန်တဲ့နေ့ အဖြေရမှာလား”

လီက ချစ်စဖွယ်တွေ့ဆလိုက်ပြီး ခေါင်းလေးညိတ်၊ မျက်လုံး ဖိုတ်ပြတယ်။ စိန်ဂေါ်လီနဲ့ ကျော်စိုးတို့ စိတ်အားတက်ကြသွားတယ်။

မိဘတွေ ဝတ်ခိုင်းတာ သုံးနှစ်လောက်ရှိနေပြီ။ လီလီနဲ့ကျမှ ဒီကိစ္စ သုံးမိနစ်နဲ့တင် ပြီးပြတ်သွားတယ်။ နောက်နေ့ သူခိုးကြီးည ရောက်တော့ ရွာလမ်းမပေါ်မှာ သောင်းကျန်းထားလိုက်တာလေ။

စိန်ဂေါ်လီ၊ ကျော်စိုး၊ ကျွဲပေါက်၊ ဝင်းနိုင်၊ ပေါပေါတို့အဖွဲ့တွေ နီးရာ ခုံတွေမပြီး ခိုးလာတဲ့ပစ္စည်းပစ္စယတွေနဲ့ စတိတ်စင်ဆောက် လိုက်ကြတယ်။ ဂိတ်ရှိုးပုံစံမျိုး ဘလက်(စ်)ဘုတ်ကြီးနဲ့ ကြော်ငြာနေ ထားလိုက်သေးတယ်။

ဇာတ်မင်းသားကြီး ဖိုးသာအောင် ဦးစီးသည်

မိုးကြိုးအင်္ဂလန်မအဖွဲ့

ခေါင်းဆောင်မင်းသမီးချော

ကဇာတ်မင်းသား

ဘောပန်ကာ

ခင်မောင်မြင့်

စိုးလပြည်စာပေ

ဒီချော

ကိုကိုဘထွန်း

အေးကြွယ်မ

မောင်နီညို(ကာဖီဆိုင်)

ဘုမစိန် (နောက်ပိုင်းမင်းသမီးကြီး)

ပြဇာတ်မင်းသားချော . . . ကော်ကျီတဲ့ ကိုကျော်

ရှေ့ထွက်မင်းသမီး . . . မစိန်ညို

ရှေ့ထွက်မင်းသား . . . ပေါက်ကျော်

အလယ်ထွက်မင်းသမီး

အလယ်ထွက်မင်းသား

ကတုံးမ

သောင်းဒန်

နောက်ထွက်မင်းသမီး

နောက်ထွက်မင်းသား

ခေါစိန်

အထစ်

နောက်ပိုင်းမင်းသမီး

နောက်ပိုင်းမင်းသား

မန်ဒါလီမေပုလဲ

စကားမပီ စိန်ကိုကြည်

ဇာတ်မန်နေဂျာ

ပွဲထောင် (ကာရာအိုကေ)

အဆင့်မြင့်ဇာတ်ပွဲ။ အသံကောင်းလို့ ပွဲတောင်းကြတဲ့ အင်အား မလေးတွေရဲ့ ခိုးဒီးဒန်ဒန် နန့်တဲ့ပွဲကို တင်ဆက်ကျပြ အသံအော်ခံမိ တော့မယ်။

ဒီကြားထဲ ဦးရှင်ကြီးတင်သည့် ဘကြီးတော့ရဲ့ ဆိုင်ဘုတ် နေရာမှာ ဇာဘော်လီချုပ်သည်ဆိုတဲ့ ဆိုင်ဘုတ် သွားကပ်ထားလိုက် တယ်။ ဇာဘော်လီ ချုပ်တဲ့ဆိုင်မှာ ဦးရှင်ကြီးတင်သည်ဆိုတဲ့ဆိုင် ဘုတ်ကို ပြောင်းတပ်ထားဘယ်လေ။

ကြက်ညှပ်ဆိုင်မှာ -

စိုးလပြည်စာပေ

လော်စီကာငှားသည်

စတိုးဆိုင်မှာ -

အမှုန်ကြိတ်သည်

စက်ဘီးပြင်ဆိုင်နေရာမှာ-

မုန့်ဖတ်ရောင်းသည်

အပ်ချုပ်ဆိုင်မှာ -

ပဲမျိုးစုံ ဝယ်သည်

ကျေးရွာလူကြီး ဦးဘထွန်း အိမ်ရှေ့မှာတော့

“ဒီလိုနည်းနဲ့တော့ ခြင်တွေကို အနိုင်ယူလို့မရဘူး”

ဆိုတဲ့ကြော်ငြာရယ်။ ဝလုံးပုံ မျက်နှာကြီးနှစ်ခုကို ယှဉ်ပြထားတဲ့

ဒီလိုမနေနဲ့ ဒီလိုနေ ဆိုတဲ့ကြော်ငြာရယ်၊ ပြောင်းချိတ်ထားတယ်။ ဒီကြားထဲ “အားဆေးရုံလား” ဆိုတဲ့ ကြော်ငြာက ပါလိုက်သေးရဲ့။ မနက်ကျတော့ ထမီပျောက်တဲ့လူ၊ ပုဆိုးလှန်းထားတာ ပါသွားတဲ့လူ၊ ဇကော တွေ၊ ဝါးလုံးတွေ၊ ခုံတွေ၊ စောင်တွေ၊ ပန်းအိုးတွေ၊ တိုင်ကီတွေ၊ စားပွဲတွေ၊ ဘောတွေ၊ သဘက်တွေ၊ ရေအိုးတွေ၊ အင်တုံတွေ ပျောက်တဲ့လူတွေ တသိကြီးပေါ့။ ကိုယ့်ပစ္စည်းကို ရွာလမ်းထိပ်မှာလာယူပြီး သူခိုးကြီးများအဖွဲ့ကို မေတ္တာပို့ကုန်ကြတယ်။

အဲဒါကိုပဲ လက်ဖက်ရည်ဆိုင်အကွယ်က ချောင်းကြည့်ပြီး အူနီရယ်နေကြရတာ အရသာ။ စိန်ဂေါ်လီနဲ့ ကျော်စိုးတို့ သူညီမ၊ ကိုယ့်အမေနာမည်တောင် ဘောတင်ရေးရဲတဲ့ကောင်တွေ၊ ဘကြီးဖိုးသာအောင်က ဦးစီးဆိုလို့ ဘကြီးကို အခြောက်တိုက် ကျိန်ဆဲကုန်ရော။

ဘကြီးဖိုးသာအောင် ခေရာ ကြေငြာသွားကြည့်တော့မှ သူ့နဖူး လူနို့က်ပြီး

“...က်” တစ်လုံးတည်း အော်လိုက်နိုင်တော့တယ်။

အခန်း (၁၄)

ဒီညနေမှာ ဦးပွင်းဝတ်ကြတော့မယ့်နှစ်ယောက်ကို သူတို့မိဘတွေက ပြင်ဆင်ပေးကြပါတယ်။ လီလီအနားက ဖဝါးမခွာ နေလိုကြတာမို့ ဒီနှစ်ကောင် ကြည့်လိုက်ရင် ဝင်းနိုင်တဲ့အိမ်မှာချည်းပဲ။

“ရှင်တို့အသက်အရွယ်က လိမ္မာသင့်နေပြီ။ လိုက်ချစ်ရင်အရင်လို မဆိုးရဘူး။ မမိုက်ရဘူး။ ရန်မဖြစ်ရဘူး။ အရက်သေစာ မသောက်စားရဘူး။ လူကြီးမိဘတွေကို ရိုသေရမယ်။ ငယ်သူကို သနား။ ရွယ်တူကို လေးစားရမယ်”

ဒါမျိုးတွေကို အနီးကပ်ဆုံးမတယ်။ လီလီလက်ထဲက ရွံစေးတွေပေါ့။ လိုရာပုံသွင်းလို့ရတယ်။ နွားရုပ်လုပ်ချင်လုပ်၊ ဝက်ရုပ်လုပ်ချင်လုပ်၊ ခွေးရုပ် လုပ်ချင်လုပ်၊ ဘီလူးရုပ် လုပ်ချင်လုပ်၊ ကြိုက်တာလုပ်လို့ရတယ်။

ဒီနှစ်ကောင် လီလီကိုအဲဒီလောက်ချစ်နေကြတာကိုလည်း တစ်ဖိုးသပြည့်စာပေ

လေ...နည်းနည်းလျှော့

ရွာလုံးက သိနေကြပြီးသား။ လီလီရောက်လာမှကျားရိုင်း၊ နွားရိုင်းတော့အခုတော့ သိုးကလေး၊ ယုန်ကလေးတွေကို ဖြစ်လို့။

ညနေရောက်တော့ အအေးတိုက်ပြီး ဦးပွင်းဝတ်ဖြစ်ကြတယ်။ သိမ်တက်တယ်။ သိမ်ဆင်းတော့ လီလီကိုယ်တိုင်ပဲ ပစ္စည်းပစ္စယလျှူဖွယ် ဝတ္ထုအစုစုတို့ကို လောင်းလျှူတယ်။ ဒီနှစ်ကောင် လိမ္မာသွားပြီဆိုတော့ ရွာထဲ ရှိသမျှ လူအကုန်နီးပါး သိမ်ဆင်းကိုလောင်းလိုက်တာမှ ကျောင်းပိုင်းထဲ လမ်းဆုံအောင် ဝက်ဘာလို့လင်းစောက်လိုက်ရသော ဟူသတဲ့။

ဦးပြည့်စိမ်းစိမ်းနဲ့ ကိုယ်တော်နှစ်ယောက် ဘုရားတရား၊ သံဃာရဲ့ အရိပ်အောက်မှာ အိမ်ခြံသိက္ခာနဲ့ ထိုင်နေလိုက်တာများ ကျောင်းထိုင် ကိုယ်တော်ကြီးတွေအလား၊ ကျောင်းထိုင်ဆရာတော်ကြီးက ဆုံးမဩဝါဒ ပေးတယ်။

“စိတ်မပျံ့ပွားနဲ့ မာတုကာမဆီမှာ စိတ်ဆောက်နေရင် အပြစ်ကြီးတယ်... ဝင်လေထွက်လေကို မပြတ်တန်ဆုထံသိ ... ထရင်ထတယ်၊ ထိုင်ရင်ထိုင်တယ်၊ သွားရင် သွားတယ်၊ ဆောက်ရင်ဆောက်တယ် ရေနဲ့ အအေးကိုပြောတာနော်၊ ယမကာနဲ့ ဘာညာတွေ မဝါဘူး ကြားလား ကိုယ်တော်တို့”

“ဟုတ်ကဲ့ဘုရား အဲ မဟုတ်ကဲ့ ဘုရား အဲ တင်ပို့ဘုရား”

“အခေါ်အပြောလေးတွေလည်း သင်ထားဦးမှ၊ တစ်ပါးနဲ့တစ်ပါးကိုခေါ်ပြောရင် အရှင်ဘုရား တပည့်တော်ကလေး ကိုယ်တော် တပည့်တော်ကလေး ဘုန်းကြီးကမိန့်ရင် တင်ပို့ဘုရား မှန်လှပါဘုရား ဒါမျိုးလေးတွေ တတ်ထားရမယ် ကထိန်တုန်းကတောင် ပြဇာတ်ကတော့ ဒါမှိုက်တာသင်ပေးတာ ခေါ် တတ်လုပ်တတ်ကြသေးတာပဲ။ ခုလဲ သင်ရင် တတ်လွယ်ကြမှာပါ (နှယ်တော်တို့”

ကုန်းကြီးက ဒီလိုလဲမိန့်လိုက်ရော စိန်ဂေါ်လီက ရှင်ဘုရင်ကို

ဖိုးလပြည့်စာပေ

လျှောက်တင်တာမျိုးနဲ့ မှားပြီး . . .

“သင့်မြတ်တော်မူလှကြောင်းပါ၊ ရွှေနန်းရှင်ကြီးဘုရား” တဲ့။

❖ ❖ ❖

စိန်ဂေါ်လီရဲ့ ဘွဲ့အမည်က ဦးတိက္ကမ။ ကျော်စိုးရဲ့ ဘွဲ့အမည်က ဦးလာဘ။ ဦးပဉ္စင်းနှစ်ပါး ဝံတော်တစ်ရက်ရတဲ့နောက်နေ့မှာတော့ စိုင်းမျိုးနိုင်နဲ့ဒေါ်နန်းခမ်းအေးတို့ ရောက်ချလာတယ်။ လင်ခရုစာကားနဲ့ ရောက်လာတာပေါ့။ ဒေါ်နန်းခမ်းအေးက . . .

“သမီးလေး အမလေး အမေ့မှာ ဘယ်လောက်လွမ်းနေခဲ့ရသလဲ။ သမီးမကြိုက်တဲ့ဟာကို အမေ မလုပ်တော့ပါဘူး။ အမေလေးနောက်အိမ်ထောင် ဘယ်တော့မှ မထူထောင်တော့ပါဘူး။ စိုင်းမျိုးနိုင်က အကူအညီပေးလို့ အမေ့လုပ်ငန်းပွေလည်း ပြန်လည်ကောင်းမွန်လာပါပြီ”

“ဟုတ်တယ်လီလီ၊ ကိုယ့်ကို အထင်မလွဲပါနဲ့တော့ ကိုယ်တို့အရင်လို ပြန်နေကြရအောင် ပြန်လာခေါ်တာပါ။ ပြန်လိုက်ခဲ့ပါနော် လီလီ”

လီလီကတွေ့လေးပြန်ကြည့်နေရာက သူ့အမေ ဒေါ်နန်းခမ်းအေးရဲ့ရင်ခွင်ထဲကို ခိုဝင်လိုက်တယ်။ မိခင်က ကျောပွတ်သပ်ပေးပြီး နဖူးကို နမ်းရှိုက်လိုက်တယ်။ စိုင်းမျိုးနိုင်က လီလီရဲ့လက်ကလေးကို ဖွဖွ ဆုပ်ကိုင်ရင်း . . .

“ကိုယ်တို့မင်္ဂလာပွဲကို အန်တီကိုယ်တိုင် စီစဉ်ပေးတော့မှာ။ အထင်မလွဲပြီး လီလီ မငြင်းပါနဲ့တော့နော်။ ဦးလေးနဲ့ကိုယ်က ဘာမှ မဆိုင်တော့ဘူး။ စီးပွားခွဲလိုက်ပြီ. . . ကိုယ်ဟာ လီလီဘက်ကပဲ ထာဝရရပ်တည်သွား မယ့်သူပါ”

“စိုင်း . . . စိုင်းရယ်”

လီလီ ဒီလောက်ပဲပြောပြီး စိုင်းမျိုးနိုင်ရဲ့ ရင်ခွင်ထဲကို ပြောင်းလဲ ခိုဝင်လိုက်တယ်။ ဒီမြင်ကွင်းကို ဆွမ်းခံကြွလာတဲ့ကိုယ်တော်ကြီးနှစ်ပါး ရပ်ကြည့်ပြီး

“ဒီနေ့ ကံမကောင်းပါလား ဦးလာဘရယ်၊ မြင်ကွင်းက . . . အင်း အနိစ္စ ဒုက္ခ အနတ္တ”

“ကိုယ်တော် ညက ပုတီးမစိတ်ဘူးနဲ့တူတယ် . . . ဟို မာတုကာမလေးကတော့ သူ့ဘဝအမှန်ကို ပြန်ရသွားပြီ၊ စိတ်ကိုချုပ်ထား ကျောင်းပြန်ကြွကြွတာပေါ့”

ဦးပဉ္စင်းနှစ်ပါး ကျောင်းရောက်တာနဲ့ ဆရာတော်ကို အပြိုင် လျှောက်ကြတော့တာပဲ။ သူတို့လျှောက်တင်ချက်ကြောင့် ဆရာတော်ခမျာ မျက်လုံးပြူးသွားရရှာတယ်။

“တပည့်တော်တို့ကို လူထွက်ခွင့် ပြုတော်မူပါဘုရား”

“ဟေ . . . ဝတ်တာမှ တစ်ရက်နဲ့ တစ်မနက်ရှိသေး ဘာကြောင့် လူထွက်ချင်ရတာလဲ ဦးပဉ္စင်းတို့ရဲ့”

အကြောင်းပြချက်မပေးတတ်လို့ နှုတ်ဆွေ ဆိတ်တော်မူကုန်ကြတယ်။ နေ့ဆွမ်းစားတော့ နေ့ဆွမ်းအလှူရှင်ဖြစ်တဲ့ လီလီတို့မိသားစုက ဆွမ်းလာကပ်ကြတယ်။ ဖြူဖြူချောချော နုနု မင်းသားရုပ်နဲ့ စိုင်းမျိုးနိုင်က လီလီနဲ့ တကယ်ကိုလိုက်ဖက်ပါတယ်။

ကိုယ်တော်နှစ်ပါးခမျာ နေနဲ့လ၊ ရွှေနဲ့မြ စုံတွဲကိုကြည့်ပြီး စိတ်လှုပ် ရှားလွန်းလို့ ဆွမ်းစားတာတောင် အယောင်ယောင်အမှားမှား ဖြစ်ကုန်တယ်။ နောက်နေ့တွေမှာတော့ တရားထဲ နှလုံးသွင်းဆင်ခြင်နေတုန်း နေ့ဆွမ်းက ဘကြီးဖိုးသာအောင်၊ ဝင်းနိုင်တို့လင်မယားလေးကပ်ကြတယ်။ လီလီက တစ်ပတ်စာဆွမ်းလှူထားလို့ လီလီမလာတော့ဘူး။

“ရဟန်းဒါယကာမလေးလီလီတို့ ပြန်ကြ... အဲလေ ပြန်သွားကြပြီး လိုအပ်တဲ့စရိတ်တွေ လျှူဒါန်းဖို့ စီစဉ်ပေးထားခဲ့ပါတယ်ဘုရား”

ကိုယ်တော်နှစ်ပါးကို လျှောက်တင်ကြတယ်။ ဦးလာဘက

“အပုပ်ကောင်ကို ရုပ်ဆောင်နေတဲ့အလှ မစွဲလန်းရဘူး၊ အားလုံးဟာ မမြဲဘူး၊ အနိစ္စ၊ ဒုက္ခ၊ အနတ္တ”

ဦးတိက္ကမကတော့ ...

“တွေ့ဆုံကြုံကွဲ ဖြစ်မြဲမေ့တာတည်း ... အင်း... စိတ်ပျက်လာရင် စိတ်ကိုပြင်ရမယ်။ ကိုယ်ပျက်ရင်တော့ ဆေးကုရမှာပေါ့ ... စိတ်ကို ပြန်ထိန်းနိုင်ဖို့ သတိနဲ့ချုပ်ထိန်းရမယ်။ အသိလေးလိုက်ကပ်နေမှ ဝင်လေသိ ထွက်လေသိ။ ဝင်လေသိ ... ထွက်လေသိ ... ဝင်သတိထွက်သတိ”

ကိုယ်တော်နှစ်ပါး ခုနစ်ရက်ပြည့်အောင် အဓိဋ္ဌာန်နဲ့ ဝတ်သွားကြတယ်။ လူဝတ်လဲပြီးတာနဲ့ လီလီနဲ့ သွားလာခဲ့တဲ့နေရာလေးတွေကိုလိုက်ကြည့်ပြီး ကတုံးနှစ်ကောင် ဖက်ပြီးငိုနေကြတယ်။

“ငါတို့ ရဟန်းဝတ်ခဲ့တဲ့ကောင်းမှုကတော့ နောက်ဘဝမှာ စံမှာပေါ့ကွာ။ လီလီက တို့ကို မလှုပ်နိုင်အောင်ချည်တုတ်ပြီးမှ ယုံထွက်ပြေးသွားတာ ... ခြေ ... လီလီရယ် ... အို ... နောက်ဆုံးတော့ ဟောဒီ ကျော်စိုးမှာလေ ကတုံးသာအဖတ်တင်ရပါတော့လားကွယ်”

“မင်းလိုပါပဲကွာ ငါဆိုတဲ့စိန်ဂေါ်လီမှာလဲ ဟိုသီချင်းထဲကလိုပါပဲ အချစ်ရုံးသမား ... ဟား အား ... ဒဿင်ရီဆိုတာလေ ငါကျတော့ အချစ်ရုံးသမား ... အားဟား ... ဘုန်းကြီးလူထွက်ပေါ့ကွာ”

နှစ်ယောက်သားရဲ့မျက်ရည်တွေ ပျဉ်ကသာချောင်းလို စီးဆင်းနေလိုက်ကြတာများ နှစ်ထွက်လို့ ညှစ်ရတာကလဲ နို့ဆီစက်ရုံ တည်လို့

ရလောက်ဘယ်။ စိန်ဂေါ်လီကတော့ ဝင်းနိုင်ဆီက လိပ်စာတောင်းပြီး လီလီနောက်ကို လိုက်မယ်တဲ့။

❖ ❖ ❖

“မင်းလိုက်သွားလဲ သူတို့ကိုမိမှာမဟုတ်တော့ဘူး။ တရုတ်ပြည်ဖက်က သူတို့လုပ်ငန်းတွေဆီ ခရီးဆက်ထွက်သွားကြမှာကွ။ တစ်ရွာသားကိုကြက်သားထုပ်တော့ လွမ်းရသလို တစ်ရွာသူကို ရည်းစားလုပ်တော့ ချေးထုပ်တွေ ဖြစ်ကုန်ကြပြီပေါ့ ငါ့ကောင်တွေရာ”

ကျော်စိုးကတော့ ပြောရသား။

“ငါတော့ လက်လျှော့လိုက်ပါပြီကွာ မနီတဲ့ပန်းမှတ်လို့ ငါတို့က တုံးချပြီး လွမ်းခဲ့တာကွ။ သူ့ဟာက ပန်းမှတ်ဟုတ်တာ ကြယ်ပွင့်ကြီးဖြစ်နေတာကိုးဟ ... ဟော်ပြီ ... ကိုယ့်ရွာသူလေး ခင်မာချိုကိုပဲ အစားထိုး ရင်ခုန်တော့မယ် ... တစ်မြို့သူကို မလွမ်းချင်တော့ဘူး ... ခြေ ခင်မာလီလေးရယ် အဲလေ ခင်မာချိုလေးရယ်”

စိန်ဂေါ်လီကတော့ မလျှော့ဘူး။ ခရီးသွားဖို့ အိတ်တွေနဲ့ ဝင်းနိုင်ဆီ က အတင်းလိပ်စာတောင်းနေတယ်။ စိန်ဂေါ်လီရဲ့အိမ်ကလဲ တားလို့မရဘူး။ နောက်ဆုံးတော့ မိချောကို အကူအညီတောင်းရတော့တယ်။

“လီလီကို ကျေးဇူးတင်ပါတယ်။ ငါတို့သားလေး လိမ္မာအောင် လုပ်ပေးခဲ့လို့ပေါ့။ တစ်မြို့သူလီလီကတောင် ဒီလိုလုပ်ပေးခဲ့သေးတာပဲ မိချောရယ်။ ငါ့သားလေးကို တားနိုင်တာ ဒီရွာမှာ နှင်ပဲရှိတော့တယ်။ ကူညီပြီး တားပေးပါဦးဟယ်”

မိချောတစ်ယောက် အလှဆုံးပြင်ပြီး ရွာထိပ်က ညောင်ပင်ကြီးအောက်မှာ သွားစောင့်နေရတော့တာပေါ့။

www.burmeseclassic.com

မဖြစ်သာတော့တဲ့အဆုံး ဝင်းနိုင်လဲ လီလီလိပ်စာကို ပေးလိုက်ရတယ်။ စိန်ဂေါ်လီတစ်ယောက် လိပ်စာကို အိတ်ထဲထည့်ပြီး ခြေလှမ်းကြွကြီးတွေနဲ့ ရွာပြင်ကိုထွက်လာခဲ့တယ်။ ရွာထိပ် ညောင်ပင်ကြီးအောက်ရောက်တော့ သနပ်ခါးအဖွေးသားနဲ့ နုထွားညိုညက်အောင်လှနေတဲ့ မိချောကိုတွေ့လိုက်ရတယ်။

“တော် ဘယ်သွားမလို့လဲ”

“ငါ လီလီနောက်ကို လိုက်သွားမလို့”

“တော် လူမိုက်ပဲ လီလီမှာက ကြိုက်နေတဲ့ရည်းစားရှိတယ်။ မကြာခင်လက်ထပ်ကြတော့မှာ အဲဒါ တော်လိုက်သွားတော့ကော လီလီက တော့လို တောသားကို ပြန်ကြိုက်ပါ့မလား။ တောမှာကော တော်နဲ့အတူ လာနေနိုင်မလား။ ရွှေပေါ်မြတင်နေရတဲ့ သူ့ဘဝကို တော့ဘဝကြမ်းကြမ်းထဲ ခုန်ဆင်းလာခိုင်းရဲသလား”

စိန်ဂေါ်လီ တွေဝေသွားတယ်။ သူ့ကိုယ်သူ သူပြန်ကြည့်လိုက်တယ်။ ဘဝက မလှမပ။ အညတရတောသားလေးမှာ ဖြူစင်ရိုးသားတဲ့ အချစ်က လွဲရင်ဘာမှ ထည်ဝါတာလဲမရှိ။ မရှိတာနဲ့ပဲ အချက်ကို အရှုံးပေးရတော့မှာလား။ ကြေကွဲခံစားနေရတော့မှာလား။ လီလီရဲ့ အပျိုစင်ဘဝရဲ့နောက်ဆုံးအချိန်အထိ မျှော်လင့်ပိုင်ခွင့်မရှိတော့ဘူးလား”

“ငါးမရလဲ ရေချိုးပြန်လာတာပေါ့ဟာ တောသားအသဲက ခဲပါတယ်။ ငါလိုက်သွားတော့မယ် မိချောရယ်”

“တော် မှားနေပြီ။ တကယ်ဆို ကောသူတွေကမှ တော့အနှံ့တာကို ခံနိုင်မှာ။ စိတ်ကူးမယဉ်စမ်းပါနဲ့ စိန်ဂေါ်လီရယ်။ ထိုက်တန်တဲ့ ဘဝမှာ ရောင့်ရဲစွာနေတတ်ခြင်းဟာ အကောင်းဆုံးပါ။ ဟိုးအရင်က တော်ကျုပ်ကို ပိုးခွဲ ပန်းခွဲတာတွေ မှတ်မိသေးလား”

“အေး . . . မှတ်မိတယ်”

“တော်အရင်ကလို ကျုပ်ကို မချစ်တော့ဘူးလား”

“ဟင် . . . နင်က ငါ့ကို ချစ်တယ်လို့ ဘယ်တုန်းက အပြောပြန်ပေးခဲ့ဘူးလို့လဲ . . . နင် ငါ့ကို နားမလည်ပါနဲ့ မိချောရယ်”

“ဒါတော့ ဒါပေါ့တော် ဒါပေမယ့် ဒါပေါ့တော် တော့ကို လှည့်လို့ ကျုပ်က ဘယ်နှစ်ပြားရမှာလဲ။ တော်သာ အရင်ကလို ကျုပ်ကိုချစ်သေးရင် ကျုပ်က တော့ကို အရင်ကလို မမုန်းတော့ဘူး။ အမြင်မကတ်တော့ဘူး။ ရန်မတွေ့တော့ဘူးလို့ ပြောပြချင်တာပါပဲ”

“ဒီစကားကြားရလို့ ငါထခုန်မိမိတတ် ဝမ်းသာပါတယ် မိချောရယ်။ နင်ငါ့ကို လက်ထပ်ယူနိုင်လို့လား။ ငါကတော့ နင့်ကိုယူခွင့်ရမယ်ဆိုရင် မဖြစ်နိုင်တော့တဲ့ လီလီကိုလည်း စွန့်လွှတ်ရဲပါတယ်”

“ဟင် . . . တကယ် . . . နင်တကယ်ပြောတာနော်”

“ငါယောက်ျားပါ မှန်သောသစ္စာစကားကို ရွာဦးစေတီမှာ သွားဆိုကြမယ်။ လာ . . . မိချော”

“အို . . . အမေ . . . အတင်းပဲ . . . ဟင်းနော်”

“အဲဒီ သစ္စာဆိုပြီးရင် နင်ငါ့ကို ချစ်မှာနော် အဟုတ်”

“ဟုတ်မှဟုတ်”

“မြတ်”

“အေး . . . ဘယ်လိုလုပ်လိုက်တာလဲ၊ ဘာလို့ ငါ့ဆံပင်မွှေးကို ကောက်ခါငင်ခါ ဆွဲနှုတ်ရတာလဲ၊ နာသွားတာပဲ ကောင်စုတ် . . . ဟွန်း”

“ငါ အိပ်မက် မက်နေတာလားဆိုတာ သိချင်လို့ စမ်းနှုတ်ကြည့်တာပါ အော်တယ်ပဲ အိပ်မက်မဟုတ်ဘူး။ တကယ်ဖြစ်နေတာပဲ”

“စိန်ဂေါ်လီ စုတ် ကိုယ့်ဗာကကိုယ် နှုတ်မကြည့်ဘဲ သူ့ဗာဟာ လာနှုတ်နေတယ်။ အဲဒါတွေ နင်နဲ့ငါအကြောမတည့်တာ”

၁၄၆

ချစ်မှုအောင်

“မင်္ဂလာဆောင်ပြီးရင် အကြောတည့်သွားမှာပေါ့ဟာ”

“ဟွန့် တေတ်ကြီး”

“သစ္စာဆိုပြီပဲ သွားရမှာလား မသွားရဘူးလား”

“သွား . . . ရှေ့ကကြွ”

အခန်း (၁၅)

ရွာဦးစေတီတော်မှာ သစ္စာဆိုပြပြီးတာနဲ့ စိန်ဂေါ်လီတစ်ယောက် မိချောနဲ့ သမီးရည်းစားဖြစ်သွားပါလေရော။ ရွာထဲကိုစုံတွဲပြန်လာက တည်းက တစ်ရွာလုံးက စိတ်ချမ်းသာပြီး ကြည့်ကုန်ကြတယ်။

စိန်ဂေါ်လီတစ်ယောက် လိမ္မာပြီး ဗိဘာအလုပ်တွေ ပြန်ကူလုပ် နေပြီဆိုတော့ မိချောတို့အိမ်ကလည်း သဘောတူကြတာပေါ့။

ကျော်စိုးတစ်ယောက်လည်း အရင်ကထက်နှစ်ဆ အလုပ်လုပ် ပြလိုက်လို့ ခင်မာချိုတို့အိမ်က ကျော်စိုးနဲ့ ခင်မာချိုကို သဘောတူ ကုန်ကြတယ်။

ကဲ . . . ဘယ်လောက်ရိုးရှင်းလိုက်သလဲ။ ဒီဇာတ်လမ်းသေး ဟာ ဒီမှာတင်ပဲ ဂတ်သိမ်းလိုက်ဖို့ကောင်းပါတယ်။ ခက်နေတာက ဇာတ်သိမ်းမှာတောင် နောက်ဆက်တွဲစာမျက်နှာတွေက ထပ်မံပေးတာ သေးတယ်။ အဲဒီနှစ်စုံတွဲ မင်္ဂလာဆောင်ဖို့ လူကြီးစုံရာနဲ့ ဆောင်ရွက်

ဝိသုတ္တံစာပေ

ဝိသုတ္တံစာပေ

ပြီးပြီ

နေကောင်းရက်ပြတ်လည်း သတ်မှတ်ပြီးပြီ။

နောက်ဆုံးတော့ မင်္ဂလာဆောင်တဲ့နေ့ကို ရောက်လာတယ်။
စိန်ဂေါ်လီ တို့အိမ်ရှေ့မှာ တိုက်မထွက်ကြီးထိုးလို့။ ဘောက်စက်တွေကော
လော်ပါတပ်ဖွင့် တော့တာပေါ့။

“အခါတော် . . . ပေး . . . ရေး . . . ဟေး ဒါက နတ်ရေး
တဲ့ ရွှေစာ . . . အာ . . . ဟာ . . . သာသနာရောင်လင်း . . .
ဟင်းအင်း . . . ကောင်းခြင်းမှ . . . အု . . . ဟု ဒီချိန်ခါ . . . ။

ဒါမျိုးသီချင်းတွေဖွင့်ဆော်ကုန်ကြပြီလေ။ ကျော်စိုးတို့အိမ်ရှေ့
မှာလည်း ဖဲလိပ်ဖဲကြိုးမထွက်ကြီးကို ဟီးနေတာပဲ။ ဘောက်(စ)တွေကော
လော်တွေ ရော။ ကာရာအိုကောတွေရောပေါ့။

စဖွင့်လိုက်တဲ့သီချင်းမှာ ပြဿနာတက်တာပဲ။ စက်ကိုင်တဲ့လူက
မြို့က။ ဓာတ်ပြားကျန်ခဲ့လို့ မြို့တက်ယူဦးမယ်ပေါ့။ ပစ္စည်းသိမ်းတဲ့တပည့်
ငမဲ့နဲ့ လွှဲထားခဲ့တယ်။ ဟောဒီအပေါ်ဆုံး ကက်ဆက်ခွေကိုဖွင့် . . .
ပြီးရင်အစဉ်လိုက်ဖွင့်ပေါ့။ ငမဲ့ကလည်း ခိုင်းရင်ခိုင်းတဲ့အတိုင်းပဲလုပ်
တယ်။ စာကလည်းမတတ် ဘူးကို။ စက်က သူသိပ်မကိုင်ရဘူး။
တစ်ခါတစ်လေမှကိုင်ရတော့ တိတ်ခွေတွေကိုမမှတ်မိဘူး။

အဲဒီအချိန်မှာ လက်ဆော့တတ်တဲ့ သောင်းဒန်ကြီးတို့ ကာလ
သားတစ်သိုက်က “ဟိုအခွေကောင်းတယ်” “ဒီအခွေဖွင့်ပါလား” အစရှိ
သဖြင့် အခွေတွေကို ဟိုကယူကြည့် ဒီကယူကြည့်နဲ့ရှုပ်ကုန်တာပေါ့။
ဒီအခွေတွေထဲမှာ နောက်ပွဲဆက်ဖွင့်ရမယ့် အသုဘငိုချင်းခွေပါတယ်။
အဲဒီအခွေကြီးအပေါ်ကို မှားထပ်မိတော့ ငမဲ့က ဒီအခွေလဲချိန်ရောက်
တာနဲ့ လဲဖွင့်လိုက်တာပေါ့။ အဲဒီမှာတင် . . .

“နတ်မင်းများ”

ဖိုးလပြည့်စာပေ

“ဗျာ . . . ဗျ”

“လူပြည်မှာ သက်တမ်းကုန်လို့ ဒီတစ်ခါခေါ်ရမယ်အထူး
ကတော့ ဘယ်သူများတုံး နတ်မင်းရဲ့” အဲဒါမျိုးတွေ။

လူဘုံကခွာ . . . သေမင်းရွာကို . . . မြန်း မြန်းရပ်ခေါ် . . .

“အမယ်လေး မလိုက်နိုင်ဘူး ဒီသား ဒီသမီးတွေနဲ့ပဲပြီး သေမင်း
ဆီကို မလိုက်နိုင်ဘူး တောင်းပန်ပါတယ် ဘွတ်ဘွတ်ကြီးတို့ရယ်”

“တောင်းပန်မနေနဲ့ တောင်းပန်မနေနဲ့ ခုလိုက်ဆိုလိုက်ခဲ့”

“အမလေး . . . လေး . . . ရဲ့ . . . လေး ရက်စက်လိုက်တာရှင်”

အသုဘငိုချင်းအခွေကြီးကို စိမ်မြေနပြေဖွင့်ပေးလိုက်တယ်လေး
ငမဲ့ က နားကလဲတော်တော်ထိုင်းတဲ့ကောင်ကို။ ကျော်စိုးတို့ရော
သူမိဘသူအမျိုးတွေပါ ပထမတော့ ကိုယ့်အလုပ်နဲ့ကိုယ်မို့ ဂရုမစိုက်မိ
တာနဲ့ မသိကြဘူး။ နောက်မှဘေးလူတွေလာအော်လို့ ခုန်ကျော်ပေါက်
ကျော် ကဆုန်ပေါက်ပြေးလာပြီး ကက်ဆက်ခလုတ်ကို အမြန်ပိတ်ခိုင်း
ရတော့တယ်။

ကျော်စိုးခမျာ သူမင်္ဂလာဆောင်မှ ဒီလိုဖြစ်ရတယ်ဆိုပြီး ရင်ထု
မနာကိုဖြစ်လို့။

❖ ❖ ❖

အပဦးမောင်စိန်၊ အမိ ဒေါ်ဘုမစိန်တို့အသား ဒေါ်စိန်တုတ်၊
ဒေါ်စိန်တင်၊

ဦးစိန်အေး၊ ဒေါ်စိန်ဌေးတို့၏တူသားတော်အသားစိန်မျိုးစိန်နွယ်၊
စိန်စိသောသား

မောင်စိန်ကြီး (ခ) စိန်ဂေါ်လီ

နီလပြည့်စာပေ

နှင့်

အဖ ဦးချော၊ အမိ ဒေါ်ချောမေတို့၏သမီး၊ ဒေါ်ချောချစ်၊

ဒေါ်ချောတင်၊ ဦးချောခင်၊

အိမ်ကင်းလိပ်ချောတို့၏ချောမျိုးချောနွယ်ချောရတနာ သမီးလေး

မိချော (ခ) သက်မွန်ပုလဲအိန္ဒြာထွန်းဗို

တို့သည်

နှစ်ဖက်သောမိဘများ၏ သဘောတူညီချက်အရ

ထိမ်းမြားမင်္ဂလာဆင်ယင် ကျင်းပမည့်အကြောင်း။

အထက်ပါဖိတ်စာကို ဝေငှထားလို့ ရွာနီးချွပ်စပ်တွေက လာ
လိုက်ကြတဲ့ မိတ်သဟာတွေ မနည်းမနောပါပဲ။

ကျော်စိုးတို့မင်္ဂလာမဏ္ဍပ်နဖူးစည်းမှာလဲ

အဖလုံးလော်ကျော်၊ အမိ ဒေါ်တင်ကျော်တို့၏သား

မောင်ကျော်စိုး (ခ) ဂျလယ်

နှင့်

အဖ ဦးပြုံးချို+အမိ ဒေါ်ဘုတ်ဆုံမတို့၏သမီး

မခင်မာချို(ခ)အုအု

တို့၏

မင်္ဂလာမဏ္ဍပ်

ဒီပွဲမှာလဲ နှစ်ဖက်မိဘမိတ်တွေနဲ့ လူတွေကြိုက်ကြိုက်တိုးအောင်
လာကြတယ်။ ငါးရာလောက် လက်ဖွဲ့ပြီး တစ်အိမ်လုံးမီးခိုးတိတ် နှိပ်
လိုက်ကြတာ မုန့်ဟင်းခါးအချိန်ငါးဆယ်ဆိုတာ ခဏကလေးရယ်။ ပြိုက်
ခနဲပဲ။ ကိုယ့်ပရိသတ်အကြောင်း ကိုယ်သိလို့ အပိုမှားထားကြရတာပေါ့။

သတို့သားနဲ့ သတို့သမီးတို့ မင်္ဂလာဆောင်တဲ့အိမ်အကွာအဝေး

စိုးလပြည့်စာပေ

က ခြုံ(၇)ခြုံလောက်ပဲခြားတယ်။ မြောက်ပိုင်းအစပ်နဲ့ အလယ်ပိုင်းအစပ်
လိုနေရာမျိုးပေါ့။ နှစ်မင်္ဂလာဆောင်လုံးကို ပရိသတ်တွေက ထုပ်ထုပ်
သဲသဲ ဝင်အားပေးသွားကြတာပါပဲ။ သတို့သားနဲ့ သတို့သမီးတို့ထဲတွေ
လည်း လာသမျှမိတ်သက်ဟာကို ပြုံးပြရလွန်းလို့ ပါးစပ်တွေလဲ ဆူတယ်
ကုန်ကြပြီ။

လဲလို့မေးမလို့ ကြည့်လိုက်တော့ ရှေ့မှာမရှိတော့ဘူး။ ဟိုဘက်မထွက် ရှေ့ကို သွားအော်ကုန်ကြပြီ။

ကျော်စိုးမည်းခင် စိန်ဂေါ်လီကဦးအောင်ပြေးကွေ့မယ်ဆိုပြီး က : ဂိတ်ကို ပြေးကြည့်တယ်။ နောက်က သူမိဘတွေ သတိသမီးရဲ့အချို့ အဆွေတွေ အသံအသန် လှမ်းခေါ်တာတောင် လုံးဝလှည့်မကြည့်ဘူး။

“လီ... လီ... လီလီ ပြန်... လာ... ပြီ... လီလီ ပြန်လာပြီ ... ကျော်... ကျော်... စိုးရေ”

“ဟင် လီလီ ပြန်လာပြီ”

ကျော်စိုးတစ်ကိုယ်လုံး တုန်ခန်ဖြစ်သွားတယ်။ ခင်မာချို့ရဲ့လက် ကိုဖြုတ်ချပြီး တောင်ရှည်ပုဆိုးကြီး ဖိုသီဖတ်သီနဲ့ ကားဂိတ်ရှိရာဒုန်းပြေး တော့တာပေါ့။

“အံ့မယ် စိန်ဂေါ်လီရတ်က ငါ့ထက်ဦးအောင် အသော့နှင်ပြေး နေပါလား။ ဒင်းကို မီအောင်လိုက်မှ”

ကျော်စိုးက ဘာသာရေရွတ်အံ့ကြိတ်ရင်း ပြေးနှုန်းကို ထပ် တင်တယ်။ ကားဂိတ်ကို ရှေ့နောက် (၃)စက္ကန့်လောက် နောက်ကျပြီးမှ ရောက်သွားကြတယ်။

ကားဂိတ်ရောက်တော့ လီလီရဲ့ အပိုင်အယောင်ကို မတွေ့ရဘူး။ ကားအင်ဂျင်ပူလာလို့ ကားရပ်ပြီး ရေထည့်နေတဲ့ လင်ခရုဇာတစ်စင်းတို့ တွေ့တယ်။ ကားပေါ်မှာ တရုတ်မလေးနှစ်ယောက်ပါတယ်။ ငါးလီနဲ့ ခပ်ဆင်ဆင်တူတဲ့သူက တစ်ယောက်ပေါ့။ ဒါကလွဲရင်ဒီနားမှာ ထခြား ခရီးသည်တွေပဲ ရှိတယ်။

“အထစ်၊ ငါ့ကြည်ကုတော့ သက်သက်မဲ့ငါတို့ကို ဒေါက်ကြွတ် လိုက်ပြီနဲ့တူတယ်။ အဟုတ်မှတ်လို့ ဟောဟဲ ပြေးလာလိုက်တာဟော လိုက်တာ ဟောဟဲ ဟောဟဲ”

အခန်း (၁၆)

အဲဒီအချိန်မှာ အထစ်နဲ့ ကိုကြည်က ဝမ်းသာအားရနဲ့ ရွာလယ် လမ်းအတိုင်း ပြေးလာတယ်။ ပါးစပ်ကလဲ အော်ဟစ်လာလိုက်တာမှ ဘာဖြစ်သလဲလို့ ဘောက်စက်တွေ၊ လော်စက်တွေတမင်ပိတ်ပြီး လှတွေ အလန့်တကြားလှည့်ကြည့်ရတဲ့အထိပေါ့။

“လီ... လီ... လီလီ ပြန်လာပြီ... လီလီ ပြန်လာပြီ... လီ... လီ... လီလီ ပြန်... လာ... ပြီ... ဟေ့”

စိန်ဂေါ်လီတို့ မထွက်ရှေ့မှာ အကျယ်ကြီးအော်တယ်။ ကိုကြည် ကလဲ ...

“ဟုတ်တယ် ဟုတ်တယ် လီ... လီလီ... ပြန်ညှာ ပြီကွ... တို့ကထိန်မင်းသမီးရေး လီလီ ပြန်ညှာပြီ”

လီလီပြန်လာပြီဆိုတဲ့သတင်းကြောင့် တောင်ရှည်ပုဆိုးကြီး မပြီး စိန်ဂေါ်လီ ပြေးထွက်သွားတယ်။ အထစ်နဲ့ ကိုကြည်ကို ဘယ်မှာ

“အေးလေကွာ ဘယ်မှာလဲ လီလီ။ ရှိလဲ မရှိဘူး”

ဒီမှာတင်နောက်နားမှာရပ်ပြီး ပေါ့တိုသောက်နေတဲ့ကိုယ့်ထောင်က . . .

“မင်းတို့တော့ ခွက္ခကုန်ပြီ၊ လီလီပြန်မလာပါဘူးကွာ၊ လီလီနဲ့ တူတဲ့ ဟောဒီကားပေါ်က တရုတ်မလေးတွေကို လီလီမှတ်ကုန်ကြတာ၊ လီလီကိုလာခေါ်တာလဲ ဒီလိုကားပဲ အရောင်ကအစတူတော့ အထစ်နဲ့ ငကြည်က မင်းတို့နှစ်ယောက် ကြေကွဲနေရတာအကြောင်းသိလို့ ဝမ်းသာစေချင်စေနဲ့ ပြေးအော်ပြီးအသိပေးတာ။ ဒီကောင်တွေက ခေါင်းရှိုတာမဟုတ်ဘူး။ ဘာမှ မစဉ်းစားတတ်ဘူး။ မင်္ဂလာဆောင်ချိန်ကြီးမှာ သွားအော်ပြောတော့ ငါထင်တဲ့အတိုင်း မင်းတို့ထွက်လာကုန်ရော။ နောက်ပိုင်းမှာ မင်္ဂလာပွဲတွေ ကမောက်ကမ ဖြစ်ကုန်ကြပြီပေါ့ . . . ဒါမျိုးက အပျက်အပျက်နဲ့ နှာခေါင်းထဲက နှပ်ချိုးထွက် . . . အဲလေ သွေးထွက်တတ်တယ်ကွ၊ လီလီမလာဘူး ကိုယ်မဏ္ဍပ်ကို ခုအမြန် ပြန်ကြတော့”

နှစ်ယောက်သား စိတ်ပျက်လက်ပျက် ဖြစ်သွားကြတယ်။

မိဘတွေက လိုက်ခေါ်တယ်။ မဏ္ဍပ်ပြန်ရောက်တော့ သတို့သမီးတွေ စိတ်ကောက်စိတ်ဆိုးကုန်ကြပြီ။

သူတို့ရဲ့မိဘမောင်ဘွားဝမ်းကွဲများကလဲ လီလီနဲ့ ဒီနှစ်ကောင်အကြောင်းကို နှောကြေအောင်သိထားကြတာဆိုတော့ လီလီအပေါ် ဒီနှစ်ကောင် စိတ်မကုန်ဘဲ မင်္ဂလာဆောင်တဲ့အထိ အဖြစ်သည်းနေကြတဲ့အပေါ် ဘယ်လိုလုပ်ပြီး သည်းခံနိုင်ကြတော့မှာလဲ။

တစ်ရွာလုံးကလည်း ဓာတ်သိတွေဆိုတော့ သမီးရှင်တွေဖတ်ကာ အရှက်တကွ အကျိုးနည်းတွေ ဖြစ်ကုန်တော့တာပေါ့။

ဒါကြောင့် သမီးရှင်တွေဖက်က အကြီးအကျယ်စိတ်ဆိုးပြီး

ဖျက်ပစ်လိုက်ကြတယ်လေ။ သူတို့သမီးတွေကို တကယ်မချစ်ဘဲနဲ့ လီလီကိုပဲ တာသသလုပ်နေကြမှာကို ဘယ်သမီးရှင်က လိုလားပါ့မလဲ။

“သွားပါပြီကွာ၊ ခဲလေသမျှ လွဲလေရခြင်း မိချောက ငါ့ကို မုးသွားပြီ။ ဘယ်တော့မှ မင်္ဂလာမဆောင်တော့ဘူး။ ငါ့မျက်နှာကို မကြည့်ချင်ဘူးတဲ့ ကျော်စိုးရာ”

“မင်းနဲ့ငါက ဘဝတူတွေပါ စိန်ဂေါ်လီရာ။ ဖြစ်သမျှအကြောင်း အကောင်းချည်သာ မှတ်လိုက်ပါတော့။ ခင်မာချိုကလည်း ငါ့ဆို အသံတောင်မကြားချင်ဘူးတဲ့။ နောင်ဆယ်သက် ရှင်လိုလူမျိုးနဲ့ မဆုံဆည်းရဖို့ ဘုရားမှာ ဆုတောင်းမယ်တဲ့”

နှစ်ယောက်သား ညောင်ပင်ကြီးအောက်မှာ အသဲနှစ်ထပ်ကွမ်းကွဲနေတာကို မလှမပနဲ့နေကြလေရဲ့။ ဒီမှာတင် နွားတွေကျောင်ဆို့ရွာထဲက ထွက်လာတဲ့ ဝင်းနိုင်နဲ့ သွားဆုံတယ်။

“ငါမနေညကမှ နေဖြူက ပြန်ရောက်တယ်။ လီလီတို့ဆီကို ဖုန်းဆက်ကြည့်တာကွ”

“ဟင် . . . ဘာတဲ့လဲ ဘာသတင်းကြားရသလဲ၊ လီလီ ခြန်လာမှာလား၊ ပြန်လာမယ်မဟုတ်လား။ ဝင်းနိုင် ခြန်ခြန်ပြေစမ်းပါ။ မင်းရဲ့ ဝက်ဖင်ကြီး မြဲမထားစမ်းပါနဲ့၊ ဝက်မလေးလေလည်သလို စတာတွေ သွန်ပြောလိုက်စမ်းပါ။ ငါတို့ ဝမ်းသာရမယ့်စကားမဟုတ်လား”

“အေးလေကွာ . . . ပြောမှာ ပြောကွာ ဝင်းနိုင်”

ဝင်းနိုင်က ကောလိပ်ရှင်နေဝင်းဆိုင်နဲ့ အိုက်တင်ခံပြီး တင်ကလေးကောက်၊ ခါးလေးထောက်ကာ ခေါင်းညှိုးလာတယ်။

“ဒီကိစ္စနဲ့ ဘဲသက်လို့ ငါသတင်းကြားရတာ ပြန်ပြောရတာ လီလီနဲ့ပိုင်းမျိုးနိုင်ငံ လက်ထပ်လိုက်ကြပြီ၊ မင်္ဂလာပွဲကို အကျဉ်းချုပ်ပြီး ကျင်းပတယ်။ ကုန်ကျစရိတ်တွေကို မိဘမဲ့ကလေးများကတော့ကို လှူ

လိုက်တယ်။ အခု သူတို့ တရုတ်ပြည်ထဲမှာကွ . . . ဒီသတင်းကို လီလီ အမေ ဒေါ်နန်းခမ်းအေးက ပြောပြတာ"

စိန်ဂေါ်လီတစ်ယောက် ရင်ဘတ်ကို (၁၀)ပေါင်တူနဲ့အထုပ် လိုက်ရသလို ခံစားသွားရတယ်။ ကျော်စိုးခမျာလဲ ညောင်မြစ်ဆုံကြား ထဲမှာ ယက်လက်ကားယားကြီးကိုဖြစ်လို့၊ စိတ်နှမ်းပြီး ခြေကုန်လက်ပန်း တွေကုန်ကြတယ်လေ။

သူတို့နှစ်ယောက်အတွက် အကြီးမားဆုံးနဲ့ နောက်ဆုံးဖြစ်တဲ့ မျှော်လင့်ချက်ရောင်ခြည်လေး တောင်စွယ်မှာ ကွယ်ခဲ့ရလေပြီ။

ဖွတ်မရ၊ ဓားမဆုံး ဖြစ်ကြရပြီ။

မြွေပါလည်းဆုံး၊ သားလည်း ဆုံးခဲ့ရပြီ။

ကိုယ့်ခေါင်းတုံးကို ကိုယ့်ဘာသာပြန်ပွတ်ရင်း ငိုချင်ရက်လက် တို့ မျက်နှာမျိုးနဲ့ တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက် ဖေးကျပြီး တစ်လှမ်းချင်း လျှောက်သွားကုန်ကြပြီ။

အရင်ကဆို စိတ်ကလေးနည်းနည်းညစ်တာနဲ့ ထန်းရည်ဆိုင်၊ အရက်ဆိုင်ဖက် ခြေလှမ်းထွက်ခဲ့တဲ့ ခြေထောက်တွေ အခုကျတော့ ပြဒါး တစ်လမ်း၊ သံတစ်လမ်းကို လမ်းခွဲနင်းသွားကုန်ကြပြီ။

ဘုန်းတော်ကြီးကျောင်းရှိရာဆီကိုပါ။

အဲဒီညနေမှာပဲ သူတို့အိမ်က အဆူအပွက်လွတ်အောင်၊ တစ် ရွာလုံးက ကဲ့ရဲ့ပြစ်တင်မှုလွတ်အောင်၊ အားလုံးက ပြစ်မှားပြီးမပြောရဲ ဘဲနဲ့ ထိုင်ကန်တော့လာအောင် သာသနာ့ဘောင်မှာ ရဟန်းဘဝနဲ့ ခိုလှုံလိုက်လေပြီ။ သူတို့ အဆိုအရ . . .

မပျော်ရင်တစ်ခဏ . . .

ပျော်ရင်တစ်သက်လုံးဝတ်သွားမယ်တဲ့။ လီလီပြန်ရောက်လာရင် ကောလို့ ကြိမ်နီအတွန့်တက်လျှောက်ထားမေးမြန်းလိုက်ရင်တော့ . . .

ဖိုးလပြည်စာပေ

မဲ့မဲ့ကြီးတွေပြုံးပြီး ပြုံးပြုံးကြီးတွေ မဲ့သလိုဖြစ်ကုန်ကြတော့တာပဲ။

စိန်ဂေါ်လီ (ခ) ဦးတိက္ကမရဲ့ ဘုရားမှတ်နည်းလက်စွဲဆောင်ပုဒ် ကလေးကတော့ . . .

" - အနိစ္စ -

- ဒုက္ခ -

- အနတ္တ -

လီလီရေ မေ့ယဟ" တဲ့

ကျော်စိုး (ခ) ဦးလာဘရဲ့ ထရားမှတ်နည်းကလေးကတော့ . . .

"အနိစ္စ လီလီ

ဒုက္ခ လီလီ

အနတ္တ လီလီ" တဲ့။

လေးစားကြိုးစားစွာဖြင့်

ချစ်မြှူချစ်

